

ДАЯНА ПАЛМЪР ОБРЕЧЕНИ НА ЛЮБОВ

Част 26 от „Високите тексасци“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2004

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Септемврийският ден бе нетърпимо горещ дори за южен Тексас. Кристабел Гейнс бе облечена в бяла блуза с дълбоко деколте и избелели дънки, на едното ѝ рамо висеше раница, пълна с книги. Под блузата изпъкваха малките ѝ стегнати гърди, а дънките подчертаваха примамливо извивките на младото тяло. Лекият бриз подхващаше дългата руса коса на момичето и я пращаше ту към красивите нацупени устни, ту към широкото чело и високите скули. Тя отметна кичурите настрани, огромните ѝ топли кафяви очи блеснаха весело при думите на един от колегите, насочени към друг състудент. Тази понеделнишка сутрин се бе проточила дълга и досадна.

Деби, нейна колежка от компютърния курс, изведнъж плъзна поглед покрай Кристабел, привлечена от нещо на паркинга. Подсвирна тихо.

— Я виж ти! Вече знам какво искам за Коледа — изрече с висок шепот тя.

Тереза, друга тяхна колежка също се загледа.

— Олеле — възкликна тя с крива многозначителна усмивка и повдигна рязко вежди. — Някой да знае кой е този?

Кристабел любопитно се обърна и погледът ѝ попадна на висок, красив мургав мъж, който приближаваше към тях, прекосявайки поляната с енергична гъвкава походка. Беше нахлупил кремава шапка Стетсън, нахлупена ниско над очите. Спретнатата му риза с дълги ръкави бе стегната на врата с тюркоазна връзка с две топчета в краищата. Сиви панталони и сиви ръчно изработени ботуши подчертаваха дългите мускулести крака. На джоба на ризата му блестеше обрамчена в кръг сребърна звезда. На тесния ханш бе препасал кафяв кожен колан с кобур, в който се криеше пистолет Ругер Вакеро 45 калибър. Обикновено носеше автоматичен пистолет, Колт АСР 45 калибър, но в момента му поставяха нова ръкохватка със звездата на тексаските рейнджъри. Днес, между другото се провеждаха финалите на Клуба на стрелците от Джейкъбсвил, в който той

членуваше. Групата мъже, които щяха да демонстрират уменията си по бързо изтегляне на оръжието и стрелба, носеха типичното за Дивия запад облекло, както си бе редно. Затова бе взел пистолета с барабан, за да участва.

— Момичета, вие какво сте направили? — попита едно от момчетата с престорено учудване. — Тексаските рейнджъри май са подгонили някого!

Кристабел не каза нищо. Остана загледана в приближаващия се също като другите, но тъмните ѝ очи проблеснаха, докато го наблюдаваше как крачи към нея със същата устременост, която го правеше един от най-добрите в работата му. Този мъж бе най-сексапилният, най-прекрасният на света. Дължеше му всичко, което имаше, всичко, което бе днес. Понякога си мечтаеше с цялата си душа и сърце да е била родена красива, защото тогава, може би той щеше да я забележи, както ѝ се искаше. Усмихна се тайнствено и се зачуди какво ли ще кажат другите момичета, ако знаеха истината за връзката ѝ с този невероятен тексаски рейнджър.

Джъд Дън беше на тридесет и четири. Беше прекарал по-голямата част от живота с на служба в силите на реда и бе изключителен в работата. Последните пет години бе с „команда Де“ от тексаските рейнджъри. Беше предложен за повишение в чин лейтенант, но отказа, защото през повечето време работата щеше да е административна, а той предпочиташе действието. Поддържаше високото си стройно тяло с работа във фермата, обща собственост на двамата с Кристабел.

Пое отговорността за момичето, когато тя бе на шестнадесет. Фермата „Ди Джи“ беше запусната, почти фалирала и не ставаше за нищо. След като Джъд се намеси, тя престана да бъде на загуба и се спаси от фалит. Дори започна да носи приходи. С течение на годините той вложи свои собствени пари, за да увеличи стадото. С непогрешимия си усет и задълбочените познания на Кристабел за компютрите, вече се радваха на малка печалба. Така младата жена можеше да се съсредоточи над дипломната си работа в областта на компютърното програмиране, а Джъд дори можеше да си позволи някоя и друга глезотия. Последният такъв случай бе преди година, когато се сдоби с кремавата шапка Стетсън, нахлупена над тъмните вежди. Шапката бе от фино обработена боброва кожа и му струва цяла

заплата. Но пък Кристабел не можеше да отрече, че му отива. Бе красив и много интересен мъж. За съжаление, за нея нямаше глезотии и ходене на пазар през последните години. Бяха я измъчвали както сушата, така и понижаването на изкупните цени на добитъка. Времената отново бяха станали трудни и то в момент, когато тъкмо бяха започнали да надигат глава.

Всеки друг мъж би забелязал с тънка усмивка очарованите погледи на красивите приятелки на Кристабел. Джъд им обърна също толкова внимание, колкото би отделил и на някоя дървена тресчица. Беше намислил нещо и нямаше земна сила, която да го отклони от намеренията му.

Отиде право при Кристабел и се изправи до нея за истинското изумление на колегите ѝ.

— Имаме предложение — каза той, хвана ръката ѝ над лакътя с безразличието, с което би стиснал някой престъпник. — Трябва да говоря с теб.

— Джъд, почивката ми между часовете е съвсем кратка — запротестира тя.

— Няма да ни отнеме повече от минута — измърмори той и присви черните си очи, сякаш търсеше да открие някое усамотено място. Забеляза го под клоните на огромен дъб. — Ела.

Поведе я насила към дървото, докато колегите ѝ наблюдаваха сцената, ококорени от любопитство. По-късно, в това нямаше съмнение, щеше да бъде подложена на въпросите им.

— Не че не се радвам да те видя — изтъкна тя, когато най-сетне, далеч от любопитните погледи, той рязко я пусна — но имам само пет минути...

— Тогава недей да губиш време в празни приказки — прекъсна я грубо и рязко той. Гласът му бе дълбок, приличаше на тъмно кадифе, дори и когато нямаше намерение да звучи по този начин. Звукът разпрати приятна тръпка по гръбнака на Кристабел.

— Добре — съгласи се примирено тя и въздъхна. Вдигна ръка с дланта напред.

Той веднага забеляза пръстена с герб — неговият пръстен с герб — който тя не сваляше от безименния си пръст. Въпреки че го бе давала да го стеснят, все още стоеше хлабаво на финия ѝ пръст. Независимо от това тя държеше да го носи.

Проследи погледа му към вдигнатата си ръка.

— Никой не знае — каза тя. — Не се занимавам с клюки.

— Не съм си и помислил — съгласи се той и само за миг някаква веселост накара дълбоките тъмни очи да проблеснат.

— Казвай какъв е проблемът.

— Не бих казал, че е точно проблем — отвърна той и небрежно отпусна ръка върху ръкохватката на пистолета. Върху дръжката от кленово дърво бе гравирана емблемата на Тексаските рейнджъри. Новата ръкохватка на автоматичния щеше да е от същото дърво, със същата емблема. Кобурът и коланът към пистолета бяха от ръчно изработена бежова кожа.

— Предложението е от един филмов екип. Разглеждали земите наоколо с представител на щатската филмова комисия, за да открият подходящо място, където ще се намира ранчото от филма. Спрели са се на нашето.

— Филмов екип значи — тя прехапа пълната си долна устна. — Джъд не ми е приятно, когато наоколо има прекалено много хора — започна тя.

— Знам. Само че искаме да купим още едно стадо чистокръвни говеда за разплод — продължи той. — Ако успеем да намерим подходящите, те ще бъдат доста скъпи. Предлагат ни тридесет и пет хиляди долара, за да използват ранчото за няколко седмици, докато снимат. С тези пари ще можем да си оправим положението. Дори ще ни останат, за да прокараме още малко електрическа ограда и да сменим трактора.

Тя подсвири. Толкова много пари! Сториха ѝ се цяло съкровище. По ранчото непрекъснато имаше разходи, или някоя машина се бе повредила, или някой от каубоите искаше повече пари, или електрическата помпа издъхваше и оставаха без вода. Освен това се налагаше да викат ветеринаря, за да лекува болния добитък, да ги жигоса и да им пробие ушите, а и материалите за оградата... Зачуди се какво ли е когато си богат и имаш всичко, което си пожелаеш. Фермата, собственост на неговия чичо и на баща ѝ, бе много далече от времето, когато можеше да ги направи богати.

— Престани да мечтаеш с отворени очи — срязва я остро той. — Трябва ми отговор. Чакат ме за един случай.

Очите ѝ се разшириха.

— Случай ли? Какъв случай?

Той присви очи.

— Не сега.

— Става въпрос за убийство, нали? — попита развълнувана тя.

— За младата жена във Виктория, дето я бяха намерили с прерязано гърло в един ров само по блуза. Имаш ли вече следа?

— Нищо няма да ти кажа.

Тя се приближи по-близо.

— Слушай, тази сутрин купих пресни ябълки. Имам и пръчка канела. Карамелизирана захар — тя се приведе по-близо към него. — Истинско масълце. Многолистно тесто.

— Престани — изпъшка той.

— Само си представи ябълките, още топли и ухаещи, покрити с коричка, която е толкова мека, прекрасна и...

— Добре де! — изпъшка отново той и се огледа настрани, за да е сигурен, че наблизко няма никой, който да го чуе. — Това е жената на един от местните фермери — каза той. — Алибито на съпруга е потвърдено, а тя не е имала нито един неприятел на този свят. Според нас убиецът е избрал жертвата напосоки.

— И нямате заподозрян?

— Все още не. Няма и кой знае какви улики, освен един косъм и няколко влакна от шарен плат, които не са от блузата, с която е намерена — обясни той. Погледна я ядосан. — Повече от това няма да чуеш и дума, независимо дали ще направиш ябълковия пай или не!

— Добре де — примири се тя и се отказа да го разпитва повече. Взря се в изпитото красиво лице на мъжа. — Значи искаш да пуснем филмовия екип — добави тя, наясно с намеренията му.

Той кимна.

— Ще излезем на минус с около хиляда долара, след като платим данъците следващата седмица — уведоми я тихо той. — Ще трябва да купим още храна за животните. Наводненията отнесоха повечето от сеното и зърнените насаждения, да не говорим за люцерната. Аз пооправих силоза, но този сезон няма да ни бъде от голяма полза. Освен това имаме нужда от още добавки с минерали и витамини за храната на добитъка.

— Освен това или трябва да купим зоб, или да продадем част от добитъка — продължи тя и въздъхна дълбоко и тежко. — Нямаше ли

да е прекрасно, ако имяхме милиони, също като в онзи филм, помниш ли, действието се развиваше някъде около Далас? Можехме да си купим комбайни, нови трактори, машина за бали...

Той стисна устни, но се усмихна на ентусиазма ѝ. Тъмните му очи се плъзнаха по стегната ѝ слаба фигура и за момент се спряха на гърдите. Приличаха на ябълки под прилепналата материя и в него внезапно се надигна необичайна тръпка, само докато ги гледаше. Отново вдигна очи към нейните.

— Не предпочиташ ли един чифт нови дънки? — попита той и посочи с поглед дупките на нейните.

Тя сви рамене.

— Тук никой не носи шик дрехи. Е, Деби си ги позволява — поправи се тя и бързо извърна поглед към колежката си, облечена в маркова пола. — Само че родителите ѝ имат милиони.

— И какво търси тя в техникума? — полюбопитства той.

Тя вдигна поглед.

— Опитва се да хване сина на Хенри Теслър!

Той се усмихна широко.

— Доколкото разбирам, и той е студент.

Тя поклати глава.

— Преподава алгебра.

— А, един от онези — кимна той с блеснали очи.

— Той наистина е много умен. И е много богат, освен това. Бащата на Хенри притежава коне за надбягвания, само че Хенри не обича животните, затова преподава — тя погледна огромния, твърде семпъл часовник на китката си. — Мили боже, ще си изпусна часа! Трябва да вървя!

— Ще кажа на филмовия екип да се нанасят — каза той.

Тя се обърна, готова да хукне след колегите си, които се бяха запътили с бавна крачка към страничния вход на главната сграда.

Спря, обърна глава през рамо и отново погледна назад.

— Кога ще пристигнат?

— След две седмици, за да направят снимки и да обсъдят промените и приспособленията за камерите.

Тя изпъшка.

— Да ги предупредиш да не са посмели да си форсират колите близо до обора! Беси е бременна!

— Ще им кажа всичко, което трябва.

Тя го погледна с нескрито възхищение.

— Да знаеш, че изглеждаш невероятно сексапилен — каза тя. — Колежката ми Деби те иска за Коледа — добави с хитро изражение тя.

Той я погледна кисело. Очите ѝ искряха.

— Това е само след три месеца. Виж какво, ако ми купиш от онези прозрачни червени бодита с дантели, ще си го облека, когато дойдеш — подразни го шеговито тя.

Той си наложи да не си я представя в подобни одежди.

— Аз съм четиринадесет години по-стар от теб — изтъкна той.

Тя демонстративно размаха ръката с пръстена към него. С четири широки енергични крачки той застана заплашително до нея.

— Само да си посмяла да кажеш на някого! — заплаши я мрачно той.

— Не се занимавам с клюки — напомни му тя. — Само че не виждам нито една морална причина, дори и незаконна, която да те спира да ме погледнеш, когато съм в прозрачно бельо — изтъкна тя — независимо дали хората знаят или не знаят, че сме женени.

— Преди пет години ти го казах веднъж, сега ти го повтарям отново — заговори натъртено той. — Никога няма да позволя между мен и теб да се случи подобно нещо. След два месеца ставаш на двадесет и една. Ще подпишеш документ за анулиране на брака, аз също ще го подпиша и ще си останем делови партньори — нищо повече.

Тя се вгледа в черните му очи и веднага усети как я задушава познатата възбуда.

— И се опитваш да ми кажеш, че никога не си се чудил как изглеждам без дрехи — прошепна тя. — Хайде кажи!

Той я погледна с изпепеляващ поглед. Точно с този свой поглед бе известен в цял Тексас. Именно благодарение на него пречупваше закононарушителите. С него бе пречупил и баща ѝ, преди да му се нахвърли с едрите си юмруци.

Тя отвърна на погледа му с умислена въздишка.

— Какво разхищение — измърмори тъжно тя. — Знаеш за жените много повече, отколкото аз някога ще науча за мъжете. Бас държа, че си невероятен в леглото.

Устните му се присвиха в тънка линия. В съчетание с прочутия поглед, ефектът беше поразителен.

— Добре де — отстъпи най-сетне тя. — Ще си намеря някое мило младо момче да ме научи какво да правя с онзи неестествен трепет, който ме обзема от време на време, а след това ще ти разкажа в подробности всичко, честна дума, точно това ще направя.

— Едно — започна той.

Тя вдигна и двете си вежди.

— Моля?

— Две.

Ръката ѝ притисна раницата с книгите.

— Виж какво, един мъж, когото познавам още от времето, когато носех бухнали роклички и лачени обувки изобщо не е в състояние да ме уплаши...

— Три!

— ... и освен това пет пари не давам дали си...

— Четири!

Тя се завъртя на пети и без да довърши изречението хукна след колегите си към страничния вход. След поредното число, щеше да я споleti нещо доста унизително. С истински ужас си спомни доста подобни случаи на броене в миналото. Той наистина прекаляваше!

— Само се шегувам, за да те накарам да се чувстваш, че държиш всичко под контрол! — извика тя към него. — Да не си помислиш, че бягам от теб!

Той успя да прикрие усмивката си, докато се връщаше към черния си джип.

Същата седмица, хванаха Джак Кларк, един от мъжете, които работеха за тях, със скъп чифт ботуши, за които беше платил с техни пари. Кристабел бе забелязала липсващата сума и повика Джъд, за да му покаже злоупотребата. Уволниха мъжа на часа. Тя, обаче, не каза на Джъд, че бившият им работник ѝ е отправял неприлични и напълно красноречиви намеци, нито пък че ѝ се бе наложило да го заплашва с Джъд, за да престане.

Няколко дни след като го уволниха, техният наскоро закупен млад бик от породата Сейлърс, бе открит мъртъв на едно от пасищата.

На Кристабел случката ѝ заприлича твърде много на мръсна отмъстителна игра. Бикът бе здрав и тя отказа да повярва на уверенията на Джъд, че нещастieto е причинено от бурени, които водят до подуване на стомаха, и че същите тези бурени не са причинили никаква вреда на останалите бикове на същото това пасище. Все пак Джак Кларк се бе зарекъл да си отмъсти. Само че Джъд махна с лека ръка на подозренията ѝ и дори каза на Мод, че тя се опитва да привлече вниманието към себе си, защото я бил пренебрегвал, докато уреждал работата с кинаджиите. Това я вбеси. Въпреки това, тя каза какво мисли на отговорника на работниците, Ник Бейтс, и го помоли да наглежда добитъка. Понякога Джъд се държеше с нея като с дете. Преди този факт не я притесняваше особено много, но напоследък не успяваше да се примири.

Две седмици по-късно, рано сутринта в събота, Джъд се появи в огромния си черен спортен джип, а след него пристигна втори джип, винен на цвят, натъпкан със странни хора. Беше дошъл представителят на тексаската филмова комисия и режисьор, когато Кристабел позна на мига. Дори не си бе помисляла, че ще има известни личности. Тук беше и помощник-режисьорът и още четирима мъже, които ѝ бяха представени като част от снимачния екип, включително оператора и озвучителя. Разбра, че звездата на филма е един от най-известните актьори, красив млад мъж, който, за съжаление, никога не се бе качвал на кон.

— Затова сцените, в които включваме вашия добитък ще бъдат съвсем малко на брой — каза режисьорът на Джъд. — Типи Мур, разбира се, също никога не се е занимавала с добитък. Нея може би сте я виждали по кориците на списания. Наричат я Светулката на Джорджия. Това е първото ѝ участие във филм, но на прослушванията беше страхотна. Невероятно естествена.

Джъд сви устни и черните му очи блеснаха.

— Виждал съм я на корицата на спортното ми списание, летния брой с банските — призна той. — Всеки нормален мъж в Америка знае коя е тя.

Кристабел се почувства неловко. Погледна Джъд, усетила живия му интерес и бе готова да завие като вълк. Двамата бяха женени, а той дори не я забелязваше. Държеше на нея, угаждаше ѝ, но с това всичко приключваше. Та той дори не я целуна в деня на сватбата. Трябваше да

разсъждава напълно трезво, защото само след два месеца всичко щеше да приключи. Беше опитала всичко, за да го накара да я забележи, дори се опита да го подразни, като му каза, че някакво момче от училище искало да се ожени за нея. Това бе лъжа и той веднага я хвана. Затова вече не вярваше на нищо, което тя кажеше. Тя огледа високото му сексапилно тяло и се зачуди какво ли би казал, ако някоя нощ влезеше в кабинета, където той преглеждаше документите и се съблечеше.

След това си спомни за ужасните белези понякога гладкия си гръб, същите, които пияния ѝ баща ѝ направи с плетения камшик, когато беше едва на шестнадесет. Беше се опитала да спаси горкия си кон, но баща ѝ погна нея. Все още си спомняше болката. Кожата на гърба ѝ бе напълно разкъсана. Дъжд бе дошъл, за да се види с баща ѝ по работа същата неделна сутрин. Тогава все още работеше с тексаските рейнджъри в Сан Антонио. Голяма част от спомените ѝ бяха мътни, но си спомняше съвсем ясно как Дъжд се бе спуснал към баща ѝ, застанал до оградата на конюшните, изражението му толкова страховито, че баща ѝ бе изпуснал плетения камшик и бе започнал да отстъпва назад. Това не го спаси. Дъжд му се нахвърли с едрите си юмруци и секунди по-късно пияният мъж лежеше на земята, изпаднал почти в безсъзнание. Няколко секунди по-късно бе заключен в бараката, където държаха храната за животните.

Дъжд я бе поел на ръце изключително внимателно, шепнеше нежни думи до ухото ѝ, а след това кресна към Мод, икономката им, да се обади в полицията и да повика линейка. Лично я настани в линейката и пътува с нея до болницата, докато майка ѝ, прикована към инвалидна количка, плачеше горчиво на верандата, докато отвеждаха съпруга ѝ. Дъжд бе подал оплакване и баща ѝ бе изпратен в затвора.

Никога повече, бе казал спокойно Дъжд, този мъж нямаше да може да вдигне ръка на Кристабел.

Само че злото вече бе сторено. Бяха нужни седмици, за да могат раните ѝ да заздравеят напълно. Нямаха пари за пластичен хирург. И все още нямаха. Затова белите белези на Кристабел, останаха на гърба ѝ като паралелни линии от раменете до кръста. Толкова много се притесняваше от тях, че макар и да си правеше шеги, никога не би посмяла да си свали дрехите пред Дъжд, или пред който и да е друг мъж. А и на него единственото му желание бе да се отърве от нея. Той

не искаше да се жени. Обичаше и работата, и свободата си. Сам го казваше, при това го повтаряше доста често.

А ето че знаеше много добре коя е Типи Мур. Както и повечето мъже. Тя имаше лице на ангел и тяло, което молеше за ласки. За разлика от горката Кристабел, чието лице бе приятно, но не можеше да се нарече хубаво, а тялото ѝ приличаше на тялото на горкото изчадие от историята на доктор Франкенщайн.

Джъд и режисьорът, Джоуъл Харпър обсъждаха дали да използват един от обзядените коне за някаква сцена, и доколко е разумно да включат отговорника на работниците, Ник Бейтс, докато трае епизодът със стрелбата.

— Ще трябва да осигурим и охрана за снимачната площадка — каза замислено Харпър. — При всяка възможност предпочитам да използвам местната полиция, но тук, доколкото знам, сте извън територията на града, нали така?

— Можете да се разберете с някои от полицаите в Джейкъбсвил да работят тук, докато не са дежурни — предложи Джъд. — Шефът на полицията, Чет Блейк не е в града. Кеш Гриър е заместник-началник и с удоволствие ще ви помогне. Работили сме няколко месеца заедно в управлението на рейнджърите в Сан Антонио.

— Приятел ли ти е? — попита Харпър.

Джъд издаде някакъв неопределен звук.

— Гриър няма приятели, само спаринг-партньори.

Кристабел бе слушала доста за Кеш Гриър, но не се познаваха. Беше го виждала. Той бе истинска загадка с консервативната полицейска униформа и дългата гъста черна коса, вързана на опашка. Имаше мустаци и брадичка, оформена като катинар и изглеждаше доста... страшен. Престъпленията в Джейкъбсвил бяха намалели значително, откакто той пристигна. Носеха се доста неприятни слухове за миналото му, включително и това, че е бил наемен убиец на млади години.

— Той изхвърлил Тери Барнет през един прозорец — намеси се Кристабел.

Харпър се опули.

Кристабел разбра, че всички са я зяпнали и се изчерви.

— Тери чупел чиниите в местната сладкарница, защото жена му, тя работи там, се срещала с друг. Сипал ги заедно и се заел да съсипе

заведението. Казват, че нападнал Гриър с машината, а Гриър само леко се отместил встрани и Тери полетял през прозореца — тя подсвирна. — Казват, че му трябвали тридесет шева и бил поставен на изпитателен срок, заради нападение над полицаи. Това си е престъпление — поясни тя.

Джъд я гледаше вбесен.

Тя сви рамене.

— Когато свикнеш с тези неща, преставаш да ги забелязваш — обясни тя на Харпър с глуповата усмивка. — Познавам Джъд доста отдавна. Двамата с баща ми бяха... бизнес партньори.

— Моят чичо и баща й бяха бизнес партньори — поправи я веднага Джъд. — Аз наследих половината от фермата от чичо, а тя — от баща си.

— Ясно — каза Харпър и кимна, ала мислите му бяха насочени към филма, който щеше да снима и вече си представяше кои места ще бъдат най-подходящи за бъдещите сцени и нямаше време да се разсейва. Обмисляше и всички останали подробности. — Ще имаме нужда от човек, който да се грижи за храната, докато работим — измърмори той. — Ще трябва да организираме и срещи с градските власти, защото част от снимките ще бъдат в Джейкъбсвил.

— Така ли? — попита любопитно Кристабел.

Харпър й се усмихна.

— Част от филма ще се снима в Холивуд — обясни той. — Само че предпочитаме автентичността на действаща ферма. А градът е част от атмосферата.

— А филмът за какво ще бъде? — поинтересува се Кристабел. — Ще ми разкажете ли?

Той се усмихна на любопитството й. Имаше две дъщери на нейната възраст.

— Ще бъде романтична комедия за манекенка, която заминава на запад, за да снима реклама в истинска ферма и се влюбва във фермера. Той мрази манекенки — поясни мъжът.

Тя се разсмя.

— Ще си купя билет.

— Надявам се още няколко милиона да си купят — отново се обърна към Джъд. — Ще ми трябва и дългосрочна програма за времето — ще ни струва цяло състояние, ако започнем снимките в неподходящ

момент и се наложи да чакаме три или четири седмици, докато времето се оправи.

Джъд кимна.

— Мисля, че мога да ви осигуря информацията, която ви е необходима.

— Освен това искам да наема стаи в най-добрия хотел, който имате за времето на снимките.

— И това няма да бъде проблем — отвърна сухо Джъд. — Хотелът не е лош.

Харпър си вееше с тесте листа и не спираше да се поти.

— И горещината си я бива.

— Горещина ли? — попита невинно Кристабел. — Мислите си, че тук е горещо. Боже мой!

— Престани — изсъска мрачно Джъд, защото режисьорът започна да пребледнява.

Тя смръщи нос към него.

— Само се шегувах. Представителите на реда не притежават никакво чувство за хумор, господин Харпър — обясни тя. — Лицата им са нарисувани и те не могат да се усмихват...

— Едно — изрече през зъби Джъд.

— Виждате ли? — попита дръзко тя.

— Две!

Тя вдигна ръце и влезе обратно в къщата.

Кристабел тъкмо изваждаше ябълковия пай от печката, когато чу, че вратата се затръшна и моторът на някаква кола забумтя. Джъд влезе в кухнята, мина покрай Мод, която му се усмихна радостно, докато се отправяше към задната част на къщата, за да пхне дрехите в сушилнята.

— Направих ти ябълков пай — каза Кристабел на Джъд и го поднесе под носа му. — В знак на покаяние.

Той въздъхна, докато си сипваше чаша кафе, дръпна един стол и седна на малката кухненска маса.

— Кога най-сетне ще пораснеш, дечко?

Тя погледна прашните си ботуши и лекъосаните дънки. Предположи, че сплетената ѝ одева коса вече виси на кичури около лицето, а дори без да поглежда знаеше, че жълтата памучна блузка с къс ръкав е смачкана до неузнаваемост. Затова пък дънките на Джъд

му стояха съвършено и бяха чисти. Ботушите му бяха толкова лъснати, че покривката на масата се отразяваше в тях. Бялата му риза със сребърната сержантска значка на Тексаските рейнджъри, избродирана на джоба, бе изпъната, а тъмно синята връзка бе точно на място. Коженият кобур изскърца, когато той кръстоса дългите си мускулисти крака, а пистолетът Колт 45 АСР застрашително се килна на една страна.

Тя си спомни, че пралядо му е участвал в не една престрелка — да не говорим, че е бил тексаски рейнджър — преди да отиде в Харвард и да стане известен адвокат в Сан Антонио. На Джъд му се носеше славата на най-бързия стрелец в северен Тексас, а неговият приятел и колега, рейнджър Марк Бренън от Джейкъбсвил държеше първенството за южен Тексас. И двамата бяха членове на Дружеството за стрелба.

Често се упражняваха в местния клуб като гости на общия им приятел Тед Ригън. Членството в този клуб струваше стотици долари и представителите на закона обикновено не можеха да си позволят таксата. Само че бившият наемник Еб Скот бе открил своята школа по антитероризъм в Джейкъбсвил и там се намираше едно от най-добрите стрелбища в областта. Той пускаше безплатно всички служители на силите на реда, които искаха да се поупражняват. Благодарение на редовните си посещения при Тед и Ед, те практикуваха доста често.

— Все още ли си толкова бърз с пистолета? — попита тя Джъд, докато разрязваше пая.

— Да, но не го споменавай пред Харпър — добави строго той.

Тя го погледна през рамо.

— Не искаш ли да участваш във филма? — подпита тя.

— Точно толкова, колкото и ти, сладкишче — отвърна той, докато преценяваше разсеяно стегнатите ѝ дънки и извивката на гърдите под блузата.

Тя сви рамене.

— Това вече е смешно. Как ме виждаш във филм? — огледа пая и ръцете ѝ за момент застинаха. — По-скоро мястото ми е в някой филм на ужасите, стига да се сетят да ме облекат в бански и да ме снимат отзад.

Зад нея се възцари ужасено мълчание. Младата жена постави парче пай в една чиния, сложи отстрани вилица и го поднесе на Джъд.

Той я стисна за ръката и я привлече на скута си.

— Слушай ме, сега — каза той с дълбокия нежен глас, който използваше винаги, когато нещата бяха взели неблагоприятен обрат — всички имат белези. Може и да не личат, но всички ги имат. Мъж, който те обича няма да се интересува от няколко бели линии.

Тя наведе глава на една страна и се постара той да не разбере колко силно я вълнува близостта му. Толкова много ѝ харесваше острият аромат на афтършейва, който използваше, мирисът на чисто от дрехите му, както и лекият аромат на кожа от кобура.

— А ти откъде знаеш, че са бели?

Той я погледна с превъзходство, разхлаби вратовръзката на яката, разкопча горните копчета на ризата и отдолу се показва загорялата му кожа. Беше го виждала без риза и преди, но всеки път гледката я смущаваше.

Той дръпна ризата на една страна и показва сбръчкано петно на рамото, от което се плъзваха няколко линии.

— Пушка двадесет и втори калибър — обясни той и привлече ръката ѝ. — Пипни го.

Ръката ѝ бе леденостудена. Потръпна, когато докосна топлата мускулиста плът.

— Надуто е — отбеляза тя и думите ѝ прозвучаха задъхано.

— Грозен ли е? — настоя той.

Тя се усмихна.

— Не бих казала.

— И аз не бих казал, че твоите са чак толкова грозни — продължи той. — Сега ме закопчай.

Бе толкова интимно и вълнуващо да се заеме с тази незначителна задача. Усмихна се, почувствала се глупаво.

— Това е нещо ново.

— Кое?

— Никога не си ми позволявал да седя на скута ти — напомни му тя.

Той я гледаше със странно изражение.

— Аз не позволявам на никого да ми седи на скута.

Тя стисна устни, когато стигна до ключицата.

— Да не би да се страхуваш, че ще те разсъблека?

Гърдите му потръпнаха, но когато тя вдигна глава, лицето му бе напълно безизразно. В очите му блестеше потиснат смях.

— Това няма да ти се отрази кой знае колко добре — отбеляза той.

— И защо не?

Той изви едната си вежда.

— Няма да знаеш какво да направиш с мен, след като ми свалиш дрехите.

Разнесе се звук от картофи, изтъркаляли се по пода.

И Джъд, и Кристобел се извърнаха към вратата, където Мод бе застанала, стиснала с две ръце краищата на престилката си, от която се изсипваха картофите.

— Какъв, по дяволите, ти е проблемът? — попита сухо Джъд.

Мод се бе ококорила.

— А, ясно ми е — каза Кристобел и се усмихна широко. Едната ѝ ръка бе на рамото на Джъд, а другата на вратовръзката. — Тя си мисли, че те събличам. Всичко е наред, Мод — добави тя и вдигна на показ безименния си пръст. — Ние сме женени.

Джъд я погледна с най-красноречивия си строг поглед и я изтърси от скута си право на пода. Тя му се усмихна още по-широко от новото си място на линолеума. Той се отпусна назад на стола и продължи сам да оправя ризата.

— Показвах ѝ един от белезите си — каза той на Мод.

Мод вече бе събрала картофите и полагаше усилия да не каже нещо глупаво. Само че невинната забележка предизвика изблик на смях.

— Недей така — изпъшка Кристобел и се надигна. — Мод, всичко беше напълно невинно, а той наистина ми показваше белега си.

Мод закима енергично и отново се зае с картофите. Хвърли бърз закачлив поглед към Джъд, който държеше вилицата с набодено на нея парче пай и я гледаше страшно.

— Разбира се, разбира се — побърза да се съгласи Мод.

Джъд присви очи.

— Въръжен съм — изтъкна очевидното той.

Мод остави ножа и картофа и разпери ръце.

— Аз също — каза тя и свъси вежди.

Джъд продължи да я гледа страшно, а сетне се извърна към широко ухилената Кристабел.

— Сега вече ми е ясно от кого гледа тя — каза той на Мод.

— Просто го е яд, защото не разбира от шеги — подметна заядливо Кристабел.

Джъд я погледна преценяващо и отново се зае с пая.

ВТОРА ГЛАВА

Тази вечер, след като Джъд се върна в апартамента си във Виктория, Кристабел лежа будна часове наред, притеснена заради Типи Мур и странната реакция на Джъд, когато разбра, че манекенката ще участва във филма. Тази жена го очароваше, и то само след като я бе виждал на снимка, а въздействието ѝ върху него бе очевидно до болка. Можеше и да държи Кристабел на скута си и да я уверява, че белезите ѝ нямат никакво значение, но това не означаваше абсолютно нищо. Той никога не я бе докосвал по-интимно, въпреки усилията ѝ.

Мислите ѝ отново се върнаха към онази събота преди години, когато животът ѝ се промени коренно. Усети мириса на кръв и кожа, усети и ударите на камшика по гърба си.

През прииждащата на вълни болка, тя чу дълбок мрачен глас да ругае безспир. Това бе единственият звук, който успяваше да долови, въпреки че още петима от каубоите я бяха наобиколили с намръщени лица, застинали в неловко мълчание около нея. Конюшната беше прашна, защото не бе валяло, а в разчорлената ѝ руса коса се бяха промъкнали сламки от сеното. Тя лежеше по корем, блузата ѝ разкъсана на ленти. От дълбоките нарязи по гърба ѝ течеше кръв. Отнякъде наблизко долитаха тежки удари и пъшкане, след което чу как една врата се затръшна. Минута по-късно, усети, че някой коленичи до нея.

— Кристабел, чуваш ли ме? — попита дрезгавият глас на Джъд до ухото ѝ.

Тъмните ѝ очи се отвориха едва-едва. Не виждаше ясно, но си спомни, че Джъд Дън бе единственият човек, който я наричаше с пълното ѝ име. Всички други ѝ казваха „Криси“.

— Да — това нейният ли глас беше? Отпаднал и напрегнат. Слънцето блестеше толкова силно, че тя не успяваше да си отвори очите.

— Миличко, налага се да те вдигна и ще те заболи — каза той. — Стискай зъби.

Тя преглътна с усилие. Сякаш бяха одрали гърба ѝ. Блузата бе залепнала за разкъсаната кожа и тя усещаше как горещата мокра кръв попива в тъканта. Миризмата ѝ бе много странна, също като на метал.

Силните ръце на Джъд се плъзнаха под коленете и около ребрата с огромно внимание. Вдигна я, като се опитваше да не докосва разкъсаната плът. Малките ѝ гърди бяха притиснати в него и тя хлипаше, докато се опитваше да заглуши стоновете, предизвикани от раздиращата болка.

— Ами... татко? — попита задавено тя.

Черните му очи проблеснаха с такава злост на загорялото лице, че двама от каубоите се отдръпнаха към оградата, за да не му се пречкат.

— В склада е — отвърна кратко той. — Ще остане там, докато дойдат хората на шерифа.

— Недей — изкрещя тя. — Джъд, недей! Не можеш да го... арестуваш! Мама е болна и не може да се грижи за фермата. И аз не мога...

— Той вече е арестуван — сопна ѝ се той. — Аз съм тексаски рейнджър — напомни ѝ той. — Накарах един от работниците ви да се обади в шерифската служба от колата ми. Вече са тръгнали.

— Ами кой ще се занимава с нашата част от фермата? — повтори тя, все още в шок от неочакваните събития. За баща ѝ се знаеше, че става агресивен, когато е пиян. Всъщност Ели, майка ѝ, сега бе инвалид, защото Том Гейнс я бе съборил от стълба, обзет от пиянски гняв и ѝ бе счупил таза. Спешният екип не бе успял да се справи напълно с положението, а освен това тя имаше и слаби бели дробове.

— Аз ще управлявам ранчото, и твоята, и моята част — заяви категорично той и продължи да крачи. — Стой мирна, миличка.

По пребледнелите ѝ бузи потекоха сълзи. Тя затвори очи и потръпна. Мъжът сведе поглед към нея, устните му бяха стиснати в тънка линия. Дългата ѝ руса коса се бе изплъзнала от опашката и се бе сплъстила от засъхналата кръв. Той започна да ругае под нос и спря едва когато чу воя на линейката.

Мод, едрата им домакинка кършеше ръце на верандата. Тя се втурна напред, косата ѝ бе разчорлена.

— Горкото ми момиченце — хлипаше тя. — Джъд, нали ще се оправи?

— Ще се оправи. Не мога да кажа същото за Том. Ако тя не подаде оплакване, господ ми е свидетел, че аз ще го направя!

Дребна слаба жена със силно прошарена коса излезе куцукайки на верандата, облечена в стара, опърпана домашна роба и щом видя дъщеря си, по бузите ѝ потекоха сълзи.

— Тя ще се оправи. Връщай се в леглото, Ели — извика Джъд, този път гласът му беше по-нежен. — Аз ще се погрижа за нея.

— Къде е Том? — попита неуверено тя.

Гласът му в миг се промени.

— Заключен е в склада.

Тя затвори очи и се облегна на перилата.

— Слава богу!

— Мод, върни я веднага в леглото, преди да е припаднала на пода! — кресна Джъд и отново закричи към екипа санитарии, които слизаха от линейката. Зад тях пристигна патрулната кола на шерифа с пуснати лампи и един от полицаите веднага изскочи и се втурна към Джъд.

— Какво се е случило? — попита заместник-шерифът Хейс Карсън, без да откъсва очи от гърба на Кристабел.

— Какво може да се случи, когато Том се напие? — отвърна грубо той, докато чакаше хората с носилката за Кристабел. — Биел кобилата ѝ с плетен камшик. Тя се опитала да го накара да се отдръпне.

Хейс се сви. Беше заместник-шериф вече пет години и се бе нагледал на побои. Само че този път... Кристабел едва бе навършила шестнадесет, слабо нежно момиче, а повечето хора в Джейкъбсвил, щата Тексас, я обичаха. Винаги приготвяше торти за базарите, носеше цветя на по-затворените възрастни хора, помагаше в разнасянето на топла храна за инвалидите след училище. Сърцето ѝ бе голямо като Тексас, а щом си представи едрите ръце на Том Гейнс да стоварят плетения камшик върху гърба ѝ с всички сили, дори на ветеран като него можеше да му прилошее.

— Той къде е? — попита студено Хейс.

Джъд посочи към склада, без да откъсва очи от обляното в сълзи лице на Кристабел. Сълзите ѝ му се сториха особено мъчителни, тъй като тя не хлипаше и не издаваше и стон.

— Кей е пред вратата — той срещна очите на Хейс. — Дръж това копеле под ключ, каквото и да става. Кълна се в господ бог, че ако го пуснеш, ще го убия! — каза той с глас, от който по гърба на Хейс плъзнаха студени тръпки.

— Ще се постарая да определят възможно най-високата гаранция — увери той мрачно другия мъж. — Отивам да го прибера. Пиян ли е?

— Беше — отвърна Джъд. — Сега плаче. Съжалява, разбира се. Той винаги съжалява!

Внимателно постави Кристабел на носилката.

— Идвам с нея — обърна се той към спешния екип.

Те дори не се опитаха да спорят. Джъд Дън плашеше хората достатъчно и без да е в лошо настроение. Той се обърна отново към Хейс.

— Би ли звъннал в рейнджърския офис в Сан Антонио, за да им кажеш, че утре сутринта сигурно ще закъснея, да си намерят някой да ме замества.

— Дадено — каза Хейс. — Надявам се тя да се оправи.

— Ще се оправи — отвърна убедено той. Качи се в линейката, седна срещу Кристабел и стисна малката мека ръка в своята. — Бихте ли й дали нещо за болката? — попита той, защото сълзите й продължаваха да текат.

— Ще се обадя за инструкции — обади се в болницата и обясниха състоянието на пациентката. Доктор Джебедея Колтрейн, дежурният зададе няколко бързи въпроса.

— Я ми го дай — нареди Джъд и се протегна към микрофона. Човекът от екипа не посмя да спори с него. — Копър, ти ли си? — попита рязко той. — Джъд Дън е. Гърбът на Кристабел прилича на парче сурово месо. Не знам как търпи болката. Кажи им да й дадат нещо. Аз ще поема пълна отговорност за нея.

— Както обикновено — измърмори сухо Копър. — Дай ми пак санитаря.

— Добре — той подаде микрофона на мъжа от спешния екип, който остана заслушан в инструкциите, кимна и започна да пълни една спринцовка с някаква течност.

Джъд си свали шапката и избърса потта, полепнала по правата черна коса и широкото му чело. Метна шапката на една страна и

погледна Кристабел с блеснали очи.

— Джъд — прошепна дрезгаво тя, когато иглата се заби в ръката ѝ. — Грижи се за мама.

— Разбира се — отвърна веднага той. Пръстите му стиснаха нейните. Лицето му приличаше на издялано от камък, но дълбоките черни очи все още горяха от гняв.

Тя се вгледа в него.

— Ще ми останат белези.

— Те не са важни — каза той през зъби.

Тя уморено затвори очи. Всичко щеше да се оправи. Джъд щеше да се погрижи за всичко...

Той наистина се погрижи за всичко. Пет години по-късно все още се грижеше за всичко. Никога преди Кристабел не се бе чувствала толкова виновна, заради този факт, но изведнъж я прободе вина. Той наистина бе поел отговорност за всичко тук, включително и за нея. Баща ѝ почина от сърдечен удар скоро след като бе арестуван. Майка ѝ почина в годината, когато Кристабел завърши гимназия и така в къщата останаха само те двете с Мод. Джъд оставаше с тях на Деня на благодарността и на Коледа и тримата прекарваха добре заедно. Само че той никога не пожела физическа близост с младата си съпруга и полагаше всички усилия да не се стига до там.

Тази година, когато един от по-възрастните рейнджъри се пенсионира, преместиха Джъд към управлението във Виктория. Скоро след това неговият приятел и колега Марк Бренън и Жозет Лангли се ожениха, а Кеш Гриър се прехвърли от Сан Антонио като заместник-шеф на полицията.

Марк също бе работил в офиса във Виктория, но напусна рейнджърите и се превърна в истински фермер, когато Жозет забременя. Джъд често ги посещаваше, за да види и тях, и сина им Кристофър.

И ето че тази вечер той ѝ позволи да седне на скута му. Само че не бе имал нищо интимно наум, нямаше и да има. Дори пулсът му не се бе ускорил, спомни си нещастно тя. Когато, обаче, режисьорът спомена Типи Мур, той се бе усмихнал, а в очите му се появи онзи типично мъжки поглед.

Много добре знаеше, че Джъд не е девствен, нищо че тя все още беше. Той даваше вид на опитен мъж и жените сякаш го усещаха,

както стана с приятелката ѝ Деби в училище. По-късно бе отбелязала, че сигурно е страхотен в леглото и е разбил женските сърца из околността.

Кристабел се бе замислила над тези думи, защото си спомни някои от странните забележки, които майка ѝ отдавна бе подхвърлила за Джъд и компанията, с която се движел в Сан Антонио. Очевидно добре познаваше жените с буйна кръв, но никога не бе водил дори една във фермата. Майка ѝ се бе усмихнала многозначително на това. Не би искал да се фука с любовниците си пред Кристабел, бе отбелязала тя. Не и след като са женени, макар и тайно.

Усещаше се разочарована и нещастна всеки път, когато си помислеше, че Джъд не почита брачните клетви, въпреки че бракът им бе брак само на хартия. Ако мислеше разумно, би трябвало да ѝ е ясно, че той, естествено, не би могъл да издържи без жена няколко години. Никак не ѝ бе приятно да си го представя в леглото с някоя прелестна приятелка. Плака два дни, но се криеше в кокошарника, докато събираше яйцата, не позволи и на момчетата да забележат, когато правеха обход на кон на оградата.

Буйната ѝ природа толкова много притесняваше обездвижената ѝ майка, която не спираше да повтаря, че Кристабел би трябвало да се научи как да се облича и да слага прилично масата, вместо да се занимава с жигосването на телетата, или с поддръжката на конете в разклатената конюшня. Кристабел не ѝ обръщаше никакво внимание и продължаваше да се занимава с ежедневните си задължения. Усещаше, че трябва да намери начин да се грижи за своята половина от фермата, а като изпълняваше ежедневните неотложни задачи преди и след училище, както и в събота и неделя, ѝ се струваше, че постига точно това. Джъд забеляза старанието ѝ, отначало силно учуден, а след това прие положението с мълчаливо съгласие.

Той държеше на нея по свой си начин. Но Кристабел искаше нещо повече. В гърдите ѝ се бе зародило едно ужасно усещане, че в скучното ѝ ежедневие предстоят промени, които ще бъдат предизвикани от пристигането на филмовата компания следващата седмица. Джъд вече открито бе заявил, че през ноември ще подаде документи за анулиране на брака им. Ами ако се влюбеше безумно в световноизвестната манекенка, същата, по която се заплесваха всички

мъже? Не можеше да не си мисли, че и той ще ѝ се стори също толкова привлекателен. Джъд беше страхотен мъж.

Тя се завъртя на другата страна и сложи възглавницата върху главата си. Ще има достатъчно време да се тормози с тези неща, след като изкара изпита по компютри в понеделник. Изпитът! Как можа да забрави! Посегна към будилника и го нагласи да звъни час по-рано от обичайно. Това, което успееше да прочете в последния момент нямаше да ѝ навреди.

Тя издържа изпита, изкара останалите часове и се прибра вкъщи, за да свърши обичайните си задължения. Тъкмо бе приключила с четкането на кобилата — същата, която успя да спаси от жестокостта на баща си, когато бе все още младо конче — когато чу мотора на някаква кола.

Мод бе отишла в магазина, затова тя се отправи да провери кой е. С учудване забеляза отпред една от полицейските коли на Джейкъбсвил в черно и кафяво. Висок, добре сложен мъж в униформа, вързал гъстата си черна коса на опашка, се обърна, щом я чу да приближава и заслиза по стълбите, подпрял длан на ръкохватката на пистолета, пъхнат в кобура на ханша до грижливо подредените на колана кожен калъф за муниции, палката, обезвреждащия спрей, фенерчето и двата ножа.

Това бе Кеш Гриър, заместник-полицейския началник. Криси го бе виждала един-единствен път, но бе слушала много за него. Той бе също като Джъд, предположи тя, зад това безизразно лице се криеха мисли единствено и само за работата.

Каквато си беше лудетина, тя импулсивно вдигна ръце над главата.

— Признавам. Аз го направих! — извика тя. — Аз ограбих пенсионния фонд на Джейкъбсвил и скрих парите в хамбара. Хайде, давай въже!

Той спря и веждите му отхвъркнаха високо на челото. Красивата му уста, очертана от мустаци и малко катинарче се изви, а тъмните му очи проблеснаха на мургавото лице, по което личаха белези.

— Дадено. Води ме при подходящо дърво — отвърна той.

Усмивката ѝ бе широка. Тя напълно промени лицето ѝ, то сякаш стана лъчезарно. Изтри мръсната си ръка в също толкова мръсните си дънки и я протегна.

— Здравсти! Аз съм Кристабел Гейнс. Всички ми казват Криси, освен Джъд.

Той пое ръката ѝ.

— А как те нарича Джъд? — попита той.

— Кристабел — каза тя с въздишка. — Няма нито въображение, нито чувство за хумор. Щом не си дошъл да ме арестуваш, защо тогава си тук? Тук дори не сме на територия, където имаш правомощия. Границите на града свършват на шест километра в тази посока — посочи тя.

Той се разсмя.

— Всъщност, търсех Джъд. Оставил е съобщение за мен. Доколкото разбрах, щял да идва някакъв филмов екип, за да снимат и имали нужда някои от хората ми, които не са дежурни да осигурят охраната на обекта. Аз съм готов да се заема — добави той, — но много ме притеснява, че ще ми додеят до смърт с настояванията си да играя главната роля във филма. Много съм хубав, ако не си забелязала — добави той с крива усмивка.

Трябваше ѝ минута, за да разбере смисъла на думите му, след което избухна в смях.

— А ти ще участваш ли? — продължи с усмивка той.

Тя кимна.

— Дадоха ми ролята на люляковия храст до стълбите на верандата. Доколкото разбрах гримът отнемал цял ден.

Той се разсмя. Тя бе истинска чаровница и много симпатична. Хареса му. Толкова отдавна не се бе случвало една жена да му хареса толкова още при запознанството.

— Аз пък съм Кеш Гриър, заместник-полицейският началник — представи се той. — Но ти май вече си се сетила. Кое ме издаде? Патрулната кола ли?

— Веднага се забелязва — изтъкна тя. — Много е хубава.

— Ние сме решили, че разполагаме с най-сексапилните патрулни коли в Тексас — съгласи се той. — А пък аз изглеждам много добре в полицейска кола — добави мъжът.

Тъмните ѝ очи срещнаха неговите.

— Я покажи.

— А, не — отвърна той. — На някои жени това им идва в повече. Ще трябва да се споразумеем за това да ме видиш в патрулната кола —

той изви и двете си вежди и очите му заискриха. — Много съм хубав и с чаша кафе.

Това бе намек и тя веднага разбра.

— Хайде да видим тогава.

Преди да влязат в къщата, Мод се върна с пикапа на фермата. Тя слезе и придърпа плик с покупки от седалката до себе си. Зелените ѝ очи се плъзнаха от патрулната кола към високия униформен мъж. Обърна се към Кристабел и я изгледа строго.

— Казвай какво си направила този път!

— Това е Кеш Гриър, новият заместник-началник на полицията. Твърди, че изглеждал много добре с чаша кафе — каза тя на Мод. — Реших да го оставя да докаже твърдението си.

Тя погледна многозначително Гриър.

— Чувала съм за теб. Казват, че си играеш с гърмящи змии и плашиш вълците.

— Ами то си е точно така — увери я искрено Гриър. — И много обичам лъжичката ми да стои права в кафето — добави той.

— Значи се попаднал точно където трябва. Криси го прави точно така.

— Дай — каза той и пое с лекота плика от ръцете ѝ. — Да върви по дяволите движението за правата на жените, аз не мога да позволя една фина дама да качва стълбите, натоварена като магаре.

Мод изхлипа и постави ръка на сърцето си.

— Рицарството още не е изчезнало! — възкликна тя.

Той се приведе към нея.

— Рицар е бащиното ми име — уведоми я той. — А пък аз на какво ли не съм готов заради едно-единствено парче пай. Такъв съм си, човек без гордост.

Мод се разсмя, а след нея и Криси.

— Останал е малко от онзи хубавия пай от вчера, стига Джъд да не го е изял всичкия. Направо обезумява, когато стане дума за ябълков пай.

— Останал е, защото бях направила два — обърна се Криси към Мод. — Хайде, господин помощник-началник, идвайте да ви нахраня.

Гриър отстъпи, за да мине Мод първа.

— Красотата преди титлите — каза с усмивка той. — И, моля ви, да не кажете на началника ми, че приемам подкупи.

— Чет Блейк е същият — уведоми го Мод. — Чух, че ти бил братовчед.

Той въздъхна, докато следваше жените към входната врата.

— Ето че мълвата за роднинското покровителство успя да надигне грозната си глава — съгласи се той. — Само че той нямаше друг избор, а и аз също.

— Защо? — попита любопитно Кристабел.

— Не бъди груба — срязва я Мод. — Още не е влязъл в къщата. Сервирай му кафе и пай. След това го подлагай на кръстосан разпит! — добави тя през смях.

Гриър изяде две парчета пай и изпи две чаши кафе.

— Много добра готвачка си — каза той на Криси, докато допиваше втората си чаша.

— Научих се рано — отвърна тя и завъртя чашата между дланите си. — Мама бе инвалид до смъртта си. Научих се да готвя, когато бях на десет.

Той усети, че тук има още нещо и се зачуди каква ли е връзката и с Джъд Дън. Беше дочул какви ли не слухове за странната двойка, собственици на фермата „Ди Джи“.

Тя вдигна поглед и забеляза любопитството в тъмните му очи.

— Чудиш се за нас двамата, нали? — попита тя. — Чичото на Джъд и баща ми са били партньори десет години. Така са се стекли обстоятелствата — каза тя, събирайки трагедията на живота си в едно изречение — че всеки от нас сега притежава по петдесет процента. Аз съм много добра с компютрите и математиката, затова се оправям със счетоводството. Джъд пък го бива с добитъка, затова се грижи за покупките и продажбите и решава какво трябва да се прави.

— Ами какво ще стане, ако някой от вас реши да се ожени?

— Ами ние вече сме... — тя замълча, изпълнена с ужас. В очите ѝ се събра страх и гняв към самата нея.

Той погледна към лявата ѝ ръка, където бе мъжкият пръстен, очевидно смаляван, за да стане на пръста ѝ. Очите му се вдигнаха към нейните. В тях бе стаена интелигентност.

— Никога не говоря за нещата, които знам — успокои я той. — Иначе ще паднат правителства — той се усмихна широко.

Тя също се усмихна.

— Нищо не знаеш — настоя натъртено тя.

Погледът му бе станал отново любопитен.

— Това наистина ли е, или само на хартия?

— Когато стана, бях на шестнадесет — отвърна тя. — Само на хартия. Той... не иска да е наистина.

Едната му вежда се изви.

— Но ти искаш?

Тя избегна погледа му.

— Това, което искам аз, няма значение. Той спаси много повече от фермата. Спаси мен. Повече нищо няма да ти кажа — добави тя и той остана загледан в нея. — През ноември ставам на двадесет и една и ще бъда свободна жена.

Той стисна устни и огледа лицето ѝ.

— Аз съм на тридесет и осем. Много по-възрастен от теб... — гласът му пресекна, сякаш бе понечил да зададе въпрос.

Никога не ѝ бе хрумвало, че някой мъж може да я намери за привлекателна. Джд се държеше с нея като с някоя досадница. Мод и нареждаше какво да прави. Момчетата в училище се интересуваха от красивите женствени момичета, които бяха готови да флиртуват с тях. Криси се държеше приятелски, но нито флиртуваше, нито се държеше предизвикателно. Истината бе, че се чувстваше доста по-добре около конете и добитъка и каубоите, които познаваше още от дете. В компанията на повечето мъже се държеше срамежливо. Изчерви се.

— Аз не съм от тези, по които заглеждат мъжете — избърбори тя.

Той остави бавно чашата с кафето.

— Моля?

— Искаш ли още кафе? — попита притеснено тя.

Той бе очарован. Жените, с които се бе сблъсквал през живота си бяха изтънчени, опитни като него самия, елегантни, изискани и чувствени. Нямаше да им мигне окото да се опитат да привлекат вниманието му с всякакви прояви на физическа и вербална чувственост. Тази жена пред него бе неопитна, невинна. У нея имаше свежест и очарование, заради които му се прииска отново да е млад, никога да не е изпитвал нещата, които го бяха направили огорчен и безчувствен. Тя бе като пролетно цвете, изникнало под снега, инатлив проблясък на оптимизъм сред цинизма, който ги заобикаляше.

Намръщи се и я погледна.

Тя се изчерви още повече.

— Толкова си страшен, когато се мръщиш. Същият си като Джъд — каза притеснено тя.

— Това е заради миналото — рече рязко той. Отблъсна стола назад, все още намръщен. — Кажи на Джъд, че съм поставил на дъската за съобщения бележка за тази охранителна работа. До този момент имаме поне сто кандидати. А ченгетата ни са само двадесет — въздъхна той. — И секретарката ми се записа.

— Секретарката ти?

Той кимна и прибра бавно стола под масата.

— Каза, че ако я наемат за охранител, ще трябва да ѝ дадат и значка, и пистолет, а така ще може да ме арестува, когато пак я накарам да работи до късно.

Тя се разсмя, въпреки, че се стараеше да остане сериозна. За момент там вътре той бе прекалил и тя се бе почувствала неудобно.

— Ти лош шеф ли си?

— Доста темпераментен.

Личеше си, но тя нямаше намерение да му го казва.

— Благодаря за кафето и за пая — каза тихо той.

— Пак заповядай.

Мъжът се обърна и тръгна към антрето. Гърбът му, забеляза тя, бе изпънат като струна. Походката му бе особена, много тиха и това бе притеснително. Вървеше също като човек, излязъл на лов.

Стигна до стълбите и се извърна толкова ненадейно, че тя залитна и трябваше да се хване за перилата на верандата, за да не падне.

— Обичаш ли пица? — попита рязко той.

Тя все още бе нестабилна, заради залитането.

— Ами, да.

— Петък вечер — настоя той и присви очи. — Има и оркестър. Танцуваш ли?

— Да — отговори тя.

— Какво ще направи Джъд, ако излезеш с друг мъж?

Тя се почувства неловко.

— Аз... ами, не знам. Едва ли ще има нещо против — добави тя. — Връзката ни не е такава.

— Може да има нещо против да излезеш с мен — поясни той. — Той знае за мен повече, отколкото другите хора в града.

Тя бе изненадана и заинтригувана.

— Лош човек ли си?

Нещо ужасно проблесна в тъмните му очи.

— Бях — отвърна той. — Вече не съм.

Лицето ѝ омекна, когато погледна към него. Зачуди се дали има представа колко много издават очите му. В тях се криеха отдавна преживени кошмари.

Тя пристъпи към перилата, по-близо до него.

— Всички носим белези — каза тя, вече разбрала думите, които Джъд ѝ бе казал в кухнята. — Някои се виждат, други не, но всички имаме белези.

Очите му се присвиха.

— Моите са дълбоки.

Криси се усмихна.

— Моите също. Но ето че най-неочаквано нямам нищо против тях. В този момент ми се струва, че се забелязват по-малко.

Широките му гърди се надигаха и спадаха. Почувства някаква лекота.

— Странно. И моите също — той се усмихна.

— Единственото място, където сервират пица и бира и има дансинг е крайпътният бар на Шей, на пътя за Виктория — каза тя. — Джъд никога не ходи там. Страхувам се, че няма да му стане приятно, че аз ще отида.

— Аз ще се грижа за теб — успокои я той.

Тя въздъхна.

— Цял живот все някой се грижи за мен, а след по-малко от два месеца ще бъда пълнолетна зряла жена — тя огледа лицето му. — Трябва да се науча сама да се грижа за себе си.

— Странно, че го споменаващ — каза той и очите му омекнаха. — Аз съм написал книга за самозащита, предназначена специално за жени.

— Нямам предвид такива грижи — измърмори тя.

— Все едно, ще те науча. Някога стреляла ли си с пистолет?

— Джъд ме е учил — каза му тя. — Грешка нямам с 28 калибър. Имам си собствен, Браунинг — тя не спомена, че Джъд не я бе водил

да стрелят от години.

Той се усмихна, искрено изненадан. Много жени се страхуваха от огнестрелни оръжия.

— Виж ти!

— А ти стреляш ли?

Той ѝ отправи поглед, който сякаш я смали с петдесет сантиметра.

— Да, нали си полицай. Разбира се, че стреляш — измърмори тя.

— Еб Скот има доста прилично стрелбище. Позволява ни да го ползваме, за да можем да се упражняваме. Ще те науча как да стреляш с пистолет в стила на ФБР.

— А можеш ли да яздиш? — попита тя.

Той се поколеба.

— Мога, но не обичам.

Сигурно бе градски човек, предположи тя и не е имал много вземане-даване с коне и ферми.

— Всъщност, не обичам пистолетите — призна тя.

Той сви рамене.

— Не е възможно всичко да ни харесва — погледна я с противоречиви чувства. — Май наистина съм прекалено стар за теб.

Кеш, който беше само четири години по-възрастен от Джъд, си мислеше, че тя е прекалено млада. Може би и Джъд смяташе така. Това би обяснило колебанието му по отношение на всичко, свързано с нея. Заболя я.

— От друга страна — измърмори той, разбрал погрешно изражението ѝ на разочарование — какво пък. Онази актриса, дето наскоро стана баба, току-що се ожени за двадесет и пет годишен.

Очите ѝ блеснаха и тя се усмихна широко.

— Ти да не ми предлагаш да се женим? И то само след две парчета ябълков пай? Боже, не мога да си представя какво щеше да стане, ако ти бях сготвила вечеря!

Той избухна в смях. Отдавна не се бе смял така. Стори му се, че безчувствеността и мъртвите кътчета в него се затоплят и оживяват.

— Опитай да си представиш — кимна той. — Значи пица в петък вечер — добави той.

— Пица и бира — поправи го тя.

— Бирата е за мен, ти ще пиеш безалкохолно — отвърна той. Още си малолетна. Трябва да си навършила двадесет и една в Тексас, за да имаш право да пиеш бира.

— Добре де, аз съм лесна, тогава ще пия бърбън — съгласи се веднага тя.

Той я погледна укорително и заслиза по стълбите. Поколеба се и отново я погледна.

— Кой знае, че сте женени?

— Малко са — отвърна тя. — Освен това знаят, че става въпрос, за делово споразумение. Няма да си загубиш репутацията.

— Не е останало какво да губя — каза той. — Притеснявах се за теб.

По лицето ѝ плъзна усмивка.

— Колко мило от твоя страна.

— Мило ли? — той поклати глава и отвори вратата на патрулната кола. От радиото се носеше приглушен шум. — Сещам се поне за десетима, които направо ще изпадат от смях, ако те чуят да казваш, че съм мил.

Тъмните ѝ очи проблеснаха.

— Давай веднага телефонните им номера. Веднага ще им звънна! Той ѝ се усмихна.

— Ще се видим в петък. Към пет става ли?

Тя кимна.

— Става.

Той потегли, помахаша с ръка, а след това Криси се върна в кухнята, където завари притеснената Мод до печката.

— Какъв ти е проблемът? — попита я Криси.

— Чух го какво каза. А ти веднага се съгласи да хукнеш на среща.

— Да. А теб какво те тормози?

— Ти си женена, скъпа — напомни ѝ Мод. — На Джъд тази работа никак няма да му хареса.

— Че защо да има нещо против? — попита тя напълно логично. — Толкова пъти е казвал, че хич не му трябва да му се мотая из краката. Нали всичко между нас е само едно взаимно изгодно делово споразумение?

Мод не отговори. Спомни си погледа по лицето на Джъд, когато бе влязла неочаквано в кухнята и бе заварила Криси, седнала в скута му. Криси не бе забелязала нищо необичайно, но по-възрастната жена веднага видя. Върна се към задълженията си. На Джъд тази работа определено нямаше да му хареса.

ТРЕТА ГЛАВА

Джъд пристигна с огромния черен джип в петък следобед само час преди времето, когато Гриър бе казал, че ще мине да вземе Криси. Тя бе притеснена. Най-лошото бе, че се постара да се облече и нагласи специално, а Джъд веднага забеляза.

Беше пуснала русата си коса и тя се стелеше като коприна чак до кръста ѝ. Не си бе сложила много грим, само пудра и малко светло червило, но очите ѝ изглеждаха по-големи, лъскаво кафяви и изпъкваха на лицето над заоблената малка брадичка. Беше облякла права черна пола и черни обувки на висок ток с каишки през глезените, които подчертаваха сексапилната извивка на краката ѝ. Черната блуза с шпиц деколте бе необичайно впита и подчертаваше малките стегнати гърди така, че Джъд усети далечна болка на някои неподходящи места. Богато надиплена черна къса пелерина завършваше тоалета. Тя не беше скъпа, беше стара, но пък много сексапилна. Не бе свикнал да вижда Кристабел облечена по този начин. И в следващия момент се зачуди защо е в този вид, и защо не смее да го погледне в очите. От опит знаеше, че крие нещо.

Подпря едрия си крак, обут в ботуш на първото стъпало пред верандата и присви очи към нея.

— Добре, казвай веднага — рече сопнато той. — Защо си облечена така и защо изтърча навън щом чу колата? Да не би да имаме среща, а ти да си забравила да ми кажеш? — добави той.

Тя вдигна побесняла очи към него. От сарказма му я заболя.

— Едва ли — отвърна тя също толкова саркастично. — Така се случи, че отивам на танци.

В продължение на няколко секунди той не реагира. След това внезапно гняв стегна слабото му лице.

— На танци ли? С мъж?

Тя изпъна гръб.

— Да. С мъж — усмивката ѝ бе прекалено предизвикателна. — Хайде, Джъд, кажи ми, че не си докосвал друга жена, откакто сме се

оженили. Кажми ми, че ти самият не ходиш по срещи.

Не успя да разгадае изражението на лицето му. Той се качи по нагоре по стълбите и се надвеси над нея.

— Кой е той? Някое момче от техникума ли те покани?

Тя стреснато разбра, че това, което ѝ се бе струвало напълно безобидно забавление се превръщаше в нещо срамно и неудобно. Лицето ѝ поаленя.

— Не е никакво момче от техникума — опита се да отгатне той. Очите му отново се присвиха. — Да не би да се налага да си играем на въпроси и отговори? Казвай! — тросна се той.

— Кеш Гриър — избъбри тя, притисната от властното звучене на гласа му.

Сега вече той ѝ се стори не просто ядосан, но и страшен.

— Гриър е по-стар дори и от мен, а като знам какво е миналото му, не бих го препоръчал дори на сестрата на най-злия си враг, камо ли на теб! Не разрешавам да излизаш от тази къща с такъв мъж!

Самоувереността ѝ се стопяваше. Тя притисна малката чанта към гърдите си.

— Нямам намерение да бягам с него — започна тя в опит да си възвърне поне част от изгубеното. — Ще ходим на пица и бира...

— Ти не си пълнолетна за да можеш да пиеш бира.

— Много добре знам! Няма аз да пия бирата, а той — изсъска тя. — Отиваме да потанцуваме и да хапнем пица.

Очите му я обходиха цялата. Имаше чувството, че мъжът гали голата ѝ кожа и се почувства нестабилна на високите токове.

— Къде се запозна с Гриър? — продължи да я разпитва той.

Тя вдигна ръце нагоре, врътна се и влезе в къщата, а той веднага я последва. Беше очевидно, че няма никакво намерение да престане, преди да разбере всичко. Зачуди се какво ли знаеше той за миналото на Кеш. Самият Кеш намекна за нещо неприятно.

Подхвърли пелерината и чантата на един голям фотьойл, настани се на облегалката и кръстоса крака при глезените. Колко необикновено напрегнати бяха станали очите му през тези няколко секунди, докато се взираше в краката ѝ.

— Той се отби, за да поговорите за охраната на филмовия екип — обясни тя. — Теб те нямаше, затова аз го почерпих с кафе и пай и той ме покани да излезем.

Джъд се подпря на касата на вратата и се втренчи в нея изпод нахлупената ниско шапка Стетсън. Изглеждаше толкова елегантен, толкова сексапилен, че сърцето ѝ се сви. Краката му бяха дълги и мускулести, подчертани от тесните дънки. Автоматичният пистолет, който обикновено носеше, бе в нов кобур, очевидно бе оставил оръжието, с което се бе явил на състезанието по стрелба. Ръкохватката също бе нова, направена от кленово дърво с гравирана емблема на тексаските рейнджъри. Бялата риза стоеше добре изпълната на мускулестите гърди на мъжа, а тъмната сянка отдолу загатваше за тъмните къдрави косъмчета, покрили стегнатите мускули. На джоба на безупречната бяла риза бе закачена звездата на рейнджърите. По това време на годината той носеше яке, но сега бе доста топло, макар че бе началото на октомври. Над горната му устна личаха ситни капчици пот.

— Нали няма да те води при Шей? — попита той и в гласа му се прокрадна напрежение.

Тя изви вежди.

— И защо не? Джъд, аз съм почти на двадесет и една — напомни му тя. — Повечето от приятелките ми ходят там в петък вечер от години. Мястото не е лошо. Просто продават и бира.

— И се бият. Дори имаше и престрелка.

— Наели са двама охранители, откакто Калхун Балинджър за малко не потроши цялото заведение, докато се опитваше да защити жена си Аби, още преди да се оженят. Та това беше преди години, Джъд!

— Стрелбата беше миналата година — уточни той.

Тя въздъхна.

— Кеш е полицаи. Носи оръжие. Ако някой се опита да ме застреля, сигурна съм, че той няма да ме остави просто така.

Джъд знаеше, че тя е права. Освен това знаеше за Гриър неща, които по никакъв начин не можеше да разкрие пред нея. Ухажорът ѝ със сигурност щеше да бди над нея, но на Джъд не му бе никак приятна мисълта, че Кристабел ще излиза с друг. Не му бе приятно, че това е нещо, което го притеснява.

— Просто не ми се струва редно.

Очите ѝ се вдигнаха към неговите и тя усети как годините на самота ѝ натежават.

— Ходя на училище, вода счетоводството, наглеждам момчетата, докато работят, правя обходи на оградата, жигосвам добитък и се грижа за болните животни — каза тя. — Не съм ходила да потанцувам, откакто бях в гимназията, а ми се струва, че никога не съм излизала на истинска среща. Самотна съм, Джъд. Какво толкова ще стане, ако ми разрешиш да отида и да потанцувам? Женени сме само на хартия, знаеш го много добре. Ти не ме искаш. Сам го каза.

Той знаеше това много добре. Но от това съвсем не му стана по-леко.

Тя стана от канапето и се приближи към него. Той се извисяваше над нея, въпреки че, тя бе на високи токове. Младата жена се вгледа в неспокойните тъмни очи.

— Излизам само за една-единствена вечер — изтъкна тя. — Не ме карай да се чувствам така, сякаш се каня да прелюбодеяствам. Познаваш ме и можеш да разчиташ на мен.

Той си пое бавно и дълбоко дъх. Без да се замисля, ръката му се стрелна към пуснатата ѝ коса и той събра гъст кичур между пръстите си, за да опита тежестта на копринения водопад.

— Никога преди не съм те виждала така облечена.

— Не мога да изляза с мъж като Гриър в дънки и някой размъкнат пуловер — каза тя с хитра усмивка.

Той веднага се намръщи.

— Какво искаш да кажеш с това мъж като Гриър?

Тя сви едното си рамо, смутена от допира на пръстите му, които караха цялото ѝ тяло да потръпва. Бе застанал толкова близо, че тя усещаше топлината на тялото му и наситения ориенталски аромат на любимия му афършейв.

— Той е много опитен и изискан човек. Не искам да го карам да се чувства неудобно, ако изляза с дрехите, с които обикновено си върша работата.

Той се намръщи.

— Никога не съм те извеждал — обобщи той.

Тя премига объркано.

— Ти спаси живота ми — изтъкна момичето. — Спаси фермата. Държиш ни на повърхността, грижеше се за мен и за мама, докато тя беше още жива. Все още носиш на плещите си по-голямата част от

товара на всичко тук. Не е нужно да мислиш и за забавленията ми, за бога!

Той се намръщи на начина, по който тя представи нещата, защото думите ѝ прозвучаха така, сякаш всичко, което той бе направил, бе просто част от ежедневните му задължения. А тя греиваше всеки път, когато се усмихнеше. Тялото ѝ бе изключително стегнато и сексапилно, въпреки че тя самата не го съзнаваше. Това момиче излъчваше такава топлина, че му ставаше приятно винаги, когато се озовеше до нея. Нима и Гриър със своето студено тъмно минало, бе също така привлечен от ведрото лъчезарно излъчване на Кристабел? Нима търсеше място, където да стопли студеното си сърце?

Тя се бе съгласила да излезе с него. Нима той я привличаше? Гриър най-добре от всички останали мъже би трябвало да си дава сметка колко невинна и неопитна е тя. Криси приемаше напълно сериозно брачните си клетви. Съмняваше се, че някога е целувала истински мъж, освен ако не смяташе студената безлична целувка по бузата, с която той я дари на сватбената церемония. Представи си Гриър, мъж харесван от жените, как я целува страстно.

— Не — изрече спонтанно той. — По дяволите, няма да стане!

— Какво? — полюбопитства тя, озадачена от изражението му.

Той се пресегна, с едно от онези светкавични движения, които стряскаха дори каубоите във фермата. Дланите му обрамчиха нежното ѝ лице и го вдигнаха нагоре, така че тъмните ѝ очи се спряха на неговите по-близо от когато и да било преди.

— Няма да е Гриър — каза дрезгаво той, а очите му се спуснаха към отворените ѝ пълни устни. — Не и първия път...

Докато тя се опитваше да си поеме дъх, за да го попита какво има предвид, той сведе глава. За пръв път в бурната им връзка, тя усети мекото приятно докосване на твърдите му устни върху своите.

Пое си рязко въздух и застина.

Той вдигна глава и веднага улови шока и удивлението, събрали се в очите ѝ.

— Това беше, само за да съм сигурен, че няма да хлътнеш по първия мъж, който те целуне, Кристабел — прошепна той, а в гласа му прозвуча необичайна острота. — Аз съм твой съпруг. Първият път... би трябвало да го направя аз.

Тя понечи да заговори, но той отново сведе глава и не ѝ позволи да каже и дума. Устните му притиснаха нейните по-настойчиво, и с всяка секунда ставаха все по-настойтелни. Тя впи пръсти в ръцете му, за да е сигурна, че няма да падне, а усещанията се наслаяха едно върху друго. Усети гореща приливна вълна в долната част на стомаха си и неочаквано силна тръпка. Докато все още можеше да мисли се зачуди дали той е усетил потръпването.

Ръцете му се плъзнаха около кръста ѝ и затърсиха място ту нагоре, ту надолу, докато палците му не се спряха под гърдите с лениви възбуждащи кръгове, от които ѝ се прииска да се надигне към него. Тя се изправи на пръсти и притисна устни към неговите, а след това ги разтвори, усетила глада и настойчивостта му. Долови нещо като вибриращ приглушен стон, и в следващия миг ръцете му неочаквано я притиснаха и повдигнаха към стегнатото му тяло.

Тя обви врата му, сякаш уплашена да не се изгуби, устните му завладяваха нейните, а езикът настойчиво напредваше. Беше чела и чувала за дълбоките целувки. Но нищо не я бе подготвило за преплитащите се усещания. Трепереше цялата. Нямаше представа защо е така, а и не можеше да спре. Той щеше да усети този трепет всеки момент. Простена разочаровано, разбрала, че не е в състояние да се контролира. Кой знае защо, но стонът ѝ го накара да застине на място. Силната му ръка се насочи към устните ѝ и ги покри с някаква ожесточеност. В този момент го усети чужд и страшен. Мъжът я притисна към себе си и в същия момент тя разбра какво става и възкликна.

В същия този момент той също разбра и рязко се отдръпна. Не я пусна веднага. Очите му бяха станали по-черни от обикновено и я пронизваха.

Устните ѝ бяха подути. Тя потръпваше едва доловимо. Дъхът ѝ излизаше неравномерно и накъсано. Той сведе поглед към блузата и забеляза щръкналите връхчета на гърдите ѝ.

Очите му отново се насочиха към нейните. Ръцете му, стиснали нейните под раменете започваха да ѝ причиняват болка.

— Видя ли колко е лесно? — попита дрезгаво и рязко той.

— Колко е... лесно? — повтори задъхано тя.

— За един опитен мъж да те изкара от равновесие и да те накара да му се отдадеш — продължи той. — Гриър знае много повече от мен.

Не го допускай до себе си. Той не е от мъжете, които се женят. Както и да е. Не ти е позволено да си правиш опити, какъвто ще да е бракът ни.

Тя нищо не разбираше. Просто го погледна, напълно объркана. Дори не бе сънувала, че той ще я целуне по този начин. Някога се бе заклел, че няма да я докосне. Усети как я залива гореща вълна и потръпна. Искаше ѝ се да се отпусне до него. Искаше да докосне кожата му. Искаше ѝ се той да целуне гърдите ѝ, точно както го правеха мъжете в онези срамни филми, които излъчваха по кабела в късните часове, и които тя си позволяваше да гледа единствено през уикендите, едва след като Мод си легнеше.

— Ти слушаш ли какво ти говоря? — попита нетърпеливо той.

Тя отпусна глава на рамото му. Притисна едната си студена длан на гърдите му и без да мисли я потри напред-назад.

— Слушам. Тези дрехи направо ме запалиха. Ще ми помогнеш ли да ги сваля? — прошепна предизвикателно тя.

Той я погледна ядосано.

— Я да престанеш веднага — срязва я той. — Опитвам се да говоря с теб.

Очите ѝ бяха наполовина затворени, тялото ѝ готово да му се отдаде. Имаше чувството, че се разтваря в него, че става част от него. Зачуди се какво ли би било ако се отпусне до него в леглото. Изчерви се, щом си представи преплетените им тела. Джъд, в леглото до нея, чисто гол и разпален от желание към нея. Господи, бе готова да умре за подобен момент!

Желанието ѝ към него бе изписано по лицето. Той с удивление забеляза, че тя веднага го бе приела, при това с неподправена готовност. Не че бе искал да я докосва. Всичко стана заради Гриър, дяволите да го вземат. Притесняваше се, че тя ще излиза с него. Просто му нямаше доверие. Тревожеше го и фактът, че тази така неочаквано възникнала връзка се бе появила под носа му, а той даже не бе разбрал. Дори в най-развихрените си мечти не бе предположил, че Гриър би могъл да бъде привлечен от жена на възрастта на Кристабел. Нямаше никакво доверие на мотивите на Гриър и не искаше той да прелъсти Кристабел. Щеше да се наложи да поговори с Гриър.

Наблюдаваше я, а мислите му препускаха. Все още леко потръпваше. Много добре знаеше как се чувства тя, защото и той се чувстваше по същия начин. Не бе и предполагал, че възможно такава

страст да пламне помежду им. Изобщо не биваше да я докосва. Колко глупаво от негова страна да се остави на ревността да го подтикне към подобна глупост. Единствената му надежда бе, че тя не е достатъчно опитна и няма да усети колко силно го е разтърсила както емоционално, така и физически. За всеки случай отстъпи крачка назад.

Тя го последва със стъпка напред.

— Мога бързо да отскоча до града и да си купя червено боди — изрече задъхано тя. — Мога и да взема назаем. Или пък да открадна. Леглото е само на метър!

— Вече съм ти казал, че между нас няма да има никаква физическа близост — заяви той, а от всяка произнесена сричка се процеждаше леден дъх.

— Ти беше този, който започна — напомни му заядливо тя.

— Направих го нарочно. Много добре познавам Гриър. А ти не си ходила по срещи — изсъска той. — Нямах никаква представа за мъжете, но за това вината е изцяло моя. Не можеш да излезеш с мъж като Гриър, без да си наясно с опасностите. Това беше просто един урок Кристабел. Просто един урок!

Тя го гледаше втренчено. Бе впила поглед в него, докато всичките ѝ мечти да бъде негова и да получи обичта му се изпаряваха и изчезваха. Винаги си бе мислила, че Джъд е особено придиличен към жените. Макар и съвсем неопитна, тя усещаше, че той е опитен, и бе напълно наясно, че не му е в категорията. Изобщо не бе в състояние да му въздейства.

Той просто ѝ бе показвал какъв капан би могла да бъде страстта. Но сега, след като го погледна, нещата ѝ се сториха различни.

— Ти май не чу нито дума от това, което ти казах? — попита гневно той.

— Чух поне част — отвърна тя, без да сваля очи от устните му. — Не съм съвсем сигурна, че разбрах урока. Може ли още веднъж?

Той си пое ядосано дъх и сви устни. Още усещаше вкуса ѝ. Това го подрази още повече.

— Не, не може! — избухна той, истински вбесен. — Чуй ме, по дяволите! През ноември ще анулираме брака и точка по въпроса! Не искам нито да съм женен, нито семейство. Обичам си работата, обичам си и свободата и не съм готов да се откажа от нито едно от двете. Ясно ли ти е?

Тя излезе от омаята и отстъпи настрани. Да, всичко бе болезнено ясно. Само че си наложи да се усмихне. И гласът, както и дишането ѝ бе накъсан.

— Добре. Това ще бъде страхотен пропуск в знанията ми, но щом така искаш... просто не очаквай от мен отново да предложи да си сваля дрехите заради теб. Отивам да направя кафе, нали искаш? — попита тя. — Кеш ще дойде чак след половин час.

— Добре.

Тя отиде в кухнята и направи кафе. Това я успокои. Когато постави чашата и чинийката със сладки на масата, ръцете ѝ бяха спрели да треперят.

— Предпочиташ ли да го пиеш в кабинета? — провикна се тя.

— Не. Ще го изпия тук — премести се на малката маса в кухнята. Свали си шапката и нави ръкави. Косата му все още бе разрошена от немирните ѝ жадни пръсти, а устните му, също както и нейните бяха леко подпухнали от настойчивостта на целувката.

Гриър щеше да забележи, каза си той. Може би тъкмо това ще го накара да се поколебае. Зачуди се откъде се взе тази арогантност, с която я гледаше сега. Все едно че бе негова собственост. Опита се да задуши тези мисли. Нямаше никакво желание да бъде женен. Не бе готов да се впусне в семейния живот. Редките неангажиращи връзки му бяха напълно достатъчни. Любовта бе опасна и той не искаше да има нищо общо с нея. Беше станал свидетел как същата тази любов съсипа баща му и знаеше, че жените не притежават нито вярност, нито постоянство. Майка му бе напуснала баща му. Единствената истинска любов на Джъд го бе напуснала преди десет години, когато отказа да загърби опасната си работа заради нея. Затова и избягваше всякакво обвързване. Кристабел бе прекалено млада...

— Много си сериозен — изтъкна тя.

— Не искам да си въобразяваш каквото и да е за това, което стана — каза той и прикова поглед в нея.

— Не съм чак толкова смотана — уведоми го тя. Не посмя да го погледне в очите. Беше прекалено развълнувана и не успяваше да скрие чувствата си. — Нали сам каза, че било само един урок. А и аз не съм имала никакво намерение да тръгна да се натискам с Гриър на задната седалка на колата му.

Той прочисти гърлото си.

— Той кара пикап. Няма задна седалка.

Криси ядосано го погледна.

— Много добре знаеш какво искам да кажа.

— Не ме притеснява това, че ще тръгнеш да се натискаш с него.

— Защо не? Да не би да си мислиш, че няма да знам как? Много добре знам какво става между мъжете и жените, дори и да не съм кой знае колко опитна.

— Знам — измърмори сухо той.

— Как така?

Той отново прочисти гърлото си.

— Нали аз плащам сметката за сателита.

Тя застина на място. Дори не се бе сещала за тази възможност преди.

Той наклони глава на една страна.

— Заглавията са доста красноречиви. „Ненаситни партньори“, „Страст на пясъка“, „Любопитната девственица“... Искаш ли да продължа?

Криси изпъшка и скри лице в ръцете си.

— Просто не бива да забравяш, че това, което гледаш, е внимателно режисирано и си е чиста проба фантазия — изтъкна той.

— Не е като в истинския живот. Две целувки и погалване тук-там и се заемат със същността на въпроса като безкрайно дълго пышкат с онези изкуствени измъчени физиономии, при това в пози, за които дори в „Кама Сутра“ не са се сетили навремето — обясняваше той.

Тя продължаваше да го слуша, да наблюдава и да чака.

Мъжът въздъхна дълбоко.

— Кристабел, жената не приема мъжкото тяло нито толкова бързо, нито толкова лесно, без дълга предварителна игра. Истина е, че повечето мъже не могат да издържат достатъчно дълго, че да опитат целият безумен каталог с ненормални пози. Една обикновено е напълно достатъчна.

Тя бе почервеняла като рак, но независимо от смущението си се опитваше да не изглежда толкова притеснена, колкото се чувстваше. А той изпитваше огромно желание да ѝ покаже, не просто да ѝ обяснява колко задоволителна може да бъде една физическа връзка. Най-неочаквано бе започнал да изпитва неща, които нямаше никакво желание да изпитва. И всичко това бе насочено към единствената жена

на света, която не бе за него, въпреки че тя бе съпругата, която никога нямаше да е истински негова.

Приключи с кафето си и отново я погледна строго.

— Нямам нищо против, че ще излезеш с Гриър, стига да се държиш достатъчно дискретно — каза той и му стана неприятно, че изрича тези думи, още докато ги произнасяше привидно небрежно. Черните му очи се впиха в нейните.

— Просто не минавай границата на приличието с него.

Тя веднага разбра какво иска да каже той и се почувства обидена.

— Като че ли бих го направила, Джъд!

— Докато не анулираме брака, той си остава брак — продължи той. — А и някои хора в града знаят за него.

— Разбирам защо толкова се притесняваш от клюките... — започна тя, но след това се спря, защото добре съзнаваше, че това е твърде неприятна за него тема.

Той вирна брадичка и присви застрашително очи.

— Баща ми беше свещеник — отвърна грубо той. — Можеш ли да си представиш какво му е било, и на него, и на мен, когато целият Джейкъбсвил заговори за отявлената връзка на майка ми с вицепрезидента на местната компания? Те дори не се криеха. Тя се пренесе при него и живееше напълно открито, въпреки че все още бе женена за баща ми. Всички знаеха. Цялото паство знаеше, а той трябваше да проповядва всяка неделя. Когато любовникът ѝ я заряза заради по-млада жена, след като вече му бе писнало от тази връзка, тя започна да се моли да се прибере у дома и се опита да се държи така, сякаш нищо не се бе случило. Баща ми дори се стараеше да я улесни.

Той сведе очи към масата, изтръпнал от спомена за онези дни. Беше обичал майка си. Само че баща му, въпреки вярата, така и не успя да забрави какво бе направила тя. В неговия свят, както и в света на Джъд, положените клетви бяха нещо свято.

— Оказа се, че клюките не му позволяват да забрави случилото си. Слуховете и приказките не спряха дори и след като тя се раздели с любовника си. Някои от паството отказаха да ѝ говорят. Той го преживя тежко, въпреки че се опитваше да не го показва. Накрая я помоли да си тръгне, а тя се подчини, без да каже и дума.

— Бил си само на дванадесет, когато това се е случило, нали? — попита нежно тя, за да го подтикне да продължи. Никога преди не бе

говорил за това.

Той кимна.

— Обичах я. Той също, но не можеше да преглътне стореното от нея. Прекалено много хора знаеха и го обсъждаха, затова и двамата не успяха да преодолеят кризата. Така е в малките градове.

Имаше огромно желание да плъзне ръка през масата към неговата, но знаеше, че той сигурно ще се отдръпне. Отдръпваше се от всички, когато заговореше за миналото си.

— Тя пишеше ли ти?

Той поклати глава.

— Беше й казал, че може, но тя се премести в Канзас, където имала братовчеди и така и не погледна повече назад — той се заигра с дръжката на чашата. — Чухме, че се била омъжила отново и преди да почине имала дете. Единственото, което получихме бе картичка, с която ни уведомяваха за погребението и снимка на нас двамата с татко, сложена в рамка с кучешки уши, която тя винаги носела със себе си — гласът му започна да звучи неестествено напрегнат и той се изправи на стола.

— Детето момче ли е било, или момиче? — попита тя.

Той се загледа някъде пред себе си с немиждащи очи.

— Момиче. Починала от гръбначен менингит на шест, а майка ми загинала в катастрофа с кола няколко месеца по-късно — той стисна зъби. — Беше добра майка — добави разсеяно той. — Въпреки че беше калпава съпруга.

Тя го наблюдаваше, без да помръдва.

— Понякога хората се влюбват в неподходящия партньор — започна тя. — Според мен просто не могат да избегнат подобно нещо.

Черните му очи се насочиха към нея.

— В моя тефтер пише, че ти си се заклела пред бог, значи си длъжна да спазиш клетвата. Точка по въпроса.

Тя въздъхна, защото си помисли, че той едва ли е спазил брачната клетва, която бе дал по времето, когато тя бе само на шестнадесет, но не каза нищо.

— Сигурно е съжалявала за това, което е причинила на баща ти.

Широките му рамене се размърдаха неспокойно.

— Каза, че му била написала писмо. Така и не спомена какво пишело в него, но призна, че собствената му гордост е убила

надеждата да се съберат. Не можеше да търпи факта, че всички знаеха какво му е причинила — усмихна се тъжно. — Тя е била първата жена в живота му — добави той и срещна широко отворените очи на Кристабел. — И последната. Сигурен съм, че за някои хора днес е невъзможно да останат верни на една жена цял живот, но в малките градчета това не е чак толкова рядко срещано явление, дори и в наши дни.

— Сигурно си мислил какво е щяло да бъде, ако той ѝ бе простил.

— Да — той завъртя чашата в едрите си мускулести ръце. — Живеехме самотно, след като тя си отиде. С него не можех да разговарям така, както с нея за нещата, които ме измъчваха. Май след това се затворих в себе си.

Никога преди не ѝ бе говорил за тези неща, сякаш бе възрастна, сякаш двамата бяха равни. Огледа строгото му лице и закопня отново да почувства устните му върху своите. Знаеше, че никога няма да успее да забрави това усещане.

Той се отблъсна от масата и се изправи.

— Трябва да се връщам във Виктория.

Тя също се изправи и го погледна любопитно.

— А ти защо беше дошъл?

— Лио Харт ми звънна за едни бикове от породата Сейлърс, които починали доста мистериозно. Чул, че и нашият, младият, бил отровен. Искях да поговоря с теб по този въпрос.

— Да, опитах се да ти кажа, когато се случи, че според мен Джак Кларк е виновен, но ти така и не ме послуша... — започна тя.

Той вдигна длан.

— Много добре знаеш, че не си накарала момчетата да проверят дали по пасището няма опасни бурени — изтъкна заядливо той. — Това и казах на Лио. Бях те предупредил, Кристабел. Нямах право да обвиняваш хората в престъпление, без да си открила сериозно доказателство.

— Не е така! Джъд, — извика отчаяно тя, — на това пасище имаше още четири от младите бикове. На тях нищо им нямаше.

— Знам. Просто са имали късмет.

Тя се начумери.

— Те бяха от породата Хиърфорд — заяви нетърпеливо тя. — Единственият бик, който умря беше Сейлърс, същата порода, от която Фред Брустър е купил поколението. Той смята, че бикът на господин Брустър е бил отровен, а според мен, нашият също.

Той взе шапката Стетсън и я нахлупи ниско на челото.

— Докажи го — предизвика я той.

Тя вдигна ръце.

— С това няма да върна мъртвите бикове! — възкликна тя. — Ти не искаш да ми повярваш, а аз не мога да си позволя да направя аутопсия! Знаеш, че го погребяхме веднага след инцидента!

— Изкопай го.

Тя го погледна раздразнено.

— Дори и да го направя, откъде да взема пари, за да направя аутопсия?

— Добър въпрос — въздъхна той. — И аз нямам. Използвах последните си спестявания, за да поправа трактора, защото ни трябваше за вършитбата.

— Знам — отвърна тя и въздъхна, почувствала се виновна. — Слушай, щом догодина се дипломирам, ще си намеря работа в града в някое от предприятията. Компютърните програмисти изкарват добри пари.

— А кой тогава ще води счетоводството? — попита той. — Нямам нищо против да пиша чекове за сметките, но не можеш да ме накараш да се заровя в десет колони цифри и да подписвам данните за банката. Това е в твоята компетентност.

— Аз ще ги подписвам, ще изготвям отчетите нощем, или през почивните дни.

— Горкият Гриър — каза саркастично той.

— Ама аз едва го познавам — изтъкна тя.

— Стой далеч от паркирани коли, когато си с него — каза злобно той.

— Той кара пикап — напомни му дръзко тя, използвайки забележката, с която той я бе засякъл одеде.

— Много добре знаеш какво имам предвид — Джъд й обърна гръб и се отправи към входната врата.

Тя го последва, кипнала отвътре. Той не я искаше, но в същото време не позволяваше никой друг да се доближи до нея.

— Ще направя това, което преценя, Джъд — каза високомерно тя.

Той се извърна рязко.

— Подписала си се на брачно свидетелство — напомни й остро той.

— Ти също, но това никога не те е спирало да вършиш каквото си решиш.

Той вдигна едната си вежда и слезе по стълбите към джипа.

— Филмовият екип идва в събота, за да разположат апаратурата — уведоми я той. — Режисьорът ще доведе Типи Мур и онзи, дето щял да играе каубоя — Ранс Уейн.

Пет пари не даваше за филмовия екип. Не можеше да търпи искриците в очите на Джъд, когато се споменеше името на Типи Мур. Жената се бе прославила по цял свят с красотата си. Кристабел щеше да прилича на кактус до нея и тази мисъл никак не ѝ допаднаше.

— Направо нямам търпение — измърмори тя. — Те обичат ли змии за домашни животни? Решила съм да си взема една от онези огромните, черните и да я настаня в хола...

— Дръж се прилично — предупреди я остро той. — Имаме нужда от тези пари. Трябва да поправим хамбара и да платим за нова електрическа ограда, без да ги изтърпим.

— Добре — въздъхна тя. — Ще се държа прилично.

— Дано да доживея да го видя — смънка той.

— Говориш така, сякаш гроздето е кисело, при това единствено защото не съм се нагласила да изглеждам сексапилна за теб — каза тя и се изпъчи. — Можеш да си вървиш и да мечтаеш за мен в червено боди, защото само в мечтите си ще можеш да го видиш на мен — добави тя.

Той изръмжа гърлено, някакво подобие на смях, и продължи да крачи към джипа.

Тя остана загледана след него с горящи тъмни очи, изпълнена с желание Кеш да се появи, преди Джъд да си е тръгнал, за да може да се изфука с мъжа, който щеше да я изведе на среща.

Мечтите понякога се сбъдват, каза си тя, докато наблюдаваше как Джъд се настанява зад волана, пали джипа и потегля с небрежно махване на ръка.

Кеш Гриър се появи с пикапа си цели десет минути по-късно. Автомобилът беше огромен, чисто нов и безупречно чист.

— Виждам, че не го използваш за прекарване на добитък — отбеляза тя и слезе, за да го посрещне.

— Може би просто поддържам пикапа си съвършено чист — разсмя се той.

Изглеждаше наистина много добре. Беше облякъл черно поло с небрежно яке и обикновени панталони. Обувките му бяха лъснати до блясък. Черната му коса бе грижливо прибрана на опашка. Изглеждаше наистина добре.

— Хубав си дори когато не си в униформа — изтъкна тя.

Той също я оглеждаше, а изражението в очите му говореше, че е не по-малко опитен от Джъд. В същия този момент си спомни как я бе целунал Джъд и се изчерви.

— Струваш ми се малко напрегната — отбеляза той. — Да не би да се колебаеш за тази вечер?

— Ни най-малко — отвърна уверено тя.

— Не се ли притесняваш какво ще каже Джъд? — продължаваше да подпитва той, докато ѝ помагаше да се качи в пикапа.

— Джъд каза, че не дава пет пари — отвърна тя. — Той намина по-рано.

Което обясняваше нервността ѝ и подпухналата долна устна, каза си Кеш и усети, че този факт доста го забавлява.

Очевидно Джъд ревнуваше много повече съпругата си, отколкото Кристабел усещаше и искаше да се увери, че останалите мъже ще бъдат поне на ръка разстояние. Разбра веднага, че никога няма да успее да се пребори за обожанието, което тя хранеше към съпруга си. Само че това момиче го караше да се чувства добре и той нямаше никакво намерение да се отказва при вида на първото препятствие.

Щом се настани, тя се протегна за предпазния колан и го закопча, а очите му се засмяха в знак на одобрение.

— На повечето хора се налага да напомням да си сложат коланите — изтъкна той.

— Не и на мен — каза тя. — Джъд още отрано ме научи да не се возя, без да съм го сложила.

— Познаваш го от доста време.

— Почти цял живот съм го познавала — съгласи се тя. Въздъхна.
— Вече пет години се грижи за мен. Не че ме командва — опита се да го защити тя. — Просто иска да е сигурен, че съм в безопасност.

Той ѝ се усмихна хитро.

— В пълна безопасност си — каза мъжът.

— Звучи много обнадеждаващо — засмя се тя.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Заведението на Шей бе на около километър и половина от Джейкъбсвил, на пътя за Виктория. Постройката бе огромна и през почивните дни от нея се носеше гълчава. Макар че бирата и виното се сервираха на бара, Джъд наричаше заведението, царството на произвола. Обикновено там работеха двама охранители. Сега, обаче единият бе паднал и си бе счупил ръката, затова се налагаше Клечо сам да поддържа реда. Не че това бе трудна задача. Клечо бе пълна противоположност на името си, огромен як мъжага с добро сърце и много мил. Но притежаваше способността да проявява настойчивост, когато поведението на хората преминаваше известни граници, а никой не бе в състояние да издържи на сблъсък с него.

Тя каза това на Кеш, когато двамата се настаняха на малка дървена масичка и зачакаха някой да ги обслужи.

— Сблъсък значи — повтори той с бавна усмивка. — Говориш като ченге.

— Джъд е виновен — каза тя с въздишка. — Поемаш доста неща, когато се мотаеш около представителите на реда.

Той се разсмя и се заигра със салфетката.

— Сигурна ли си, че не е имал нищо против да излезеш с мен?

Тя стисна устни.

— Май да, но малко. Много е консервативен и праволинеен.

Веждите на мъжа отхвъркнаха нагоре.

— За същия Джъд Дън ли говорим? — попита приятелски той.
— Този, който закопча една проститутка за бившия кмет на Джейкъбсвил, когато ги пипна заедно в един публичен дом и изпрати някой да подшушне на вестникарите?

Тя прочисти гърлото си.

— Бил е полицай тук по онова време...

— ... и преследвал един тип, превишил допустимата скорост чак до Хюстън, за да му връчи акта.

Тя помести притеснено ръка.

— ... а след това сложил катинар на местния магазин за алкохол, докато собственикът не обещал да не продава повече на малолетни.

Тя въздъхна.

— Да, сигурно преди не е бил чак такъв сухар. Страхува се да не изложи тексаските рейнджъри. Броят им се мени, но тази година са само сто и трима.

Той я погледна развеселен.

— Знам. И аз съм бил.

Тъмните ѝ очи се разшириха.

— Наистина ли?

Той кимна.

— В интерес на истината работих с Джъд известно време. Научих го на източните бойни изкуства, които напоследък използва така умело.

— Ти знаеш източни бойни изкуства? — тя попиваше всяка казана от него дума.

Той се разсмя.

— Има един каубой, навремето участвал в разни филми, който сега е управител на клуб за бойни изкуства близо до Форт Уърт. Той ме научи.

Тя веднага се сети за името на актьора.

Той кимна.

— Я виж ти! — възкликна тя, без да крие колко е впечатлена.

— Не ме гледай така — измърмори той. — Започваш да ме притесняваш.

Тя сведе глава на една страна, спомнила си нещо, което бе чула за него преди време.

— И ти се опитваш да ми кажеш, че Джъд не бил кой знае какъв сухар — добави тя с хитра усмивка. — Чух, че си използвал филмова камера в патрулната си кола, за да хванеш на лентата някаква двойка в паркирана кола в Сан Антонио.

Той се разсмя.

— Никаква филмова камера. Беше си моя лична. При това ставаше въпрос за две местни ченгета, които познавах. Накарах ги да обещаят, че ще се държат по-прилично и чак тогава им дадох единственото копие от филма.

— Ти си опасен враг — реши тя.

Той кимна, без да се усмихва.

Близо до тях оркестърът разгриваше. Двама мъже свиреха на китари, един на цигулка, а четвъртият бе на синтезайзера. Започнаха с „Розата на Сан Антонио“ и двойките веднага се отправиха към огромния дансинг.

— Много са добри — каза тя.

— Липсва им басист — отбеляза той.

— Интересно, къде ли е.

— А, в затвора — каза той и се завъртя към приближаващата се сервитьорка.

— Защо?

— Някакъв тип се опитал да сваля момичето му. Той ги проследил до нейния дом и направил скандал. Тя ни позвъни — той сви рамене. — Рисковете на войната. Оказва се, че някои жени е доста по-трудно да ги задържиш от други.

— Горкичкият.

— В понеделник излиза, помъдрял и по-предпазлив.

— Здравейте! Какво да бъде? — попита сервитьорката, малко по-възрастна от нея.

— Пица и бира — каза Гриър.

— Пица и кафе — съобщи Криси, когато дойде нейният ред.

— Ами бира? — попита жената.

— Още нямам двадесет и една — отвърна, без да се притеснява Криси. — А пък... настойникът ми — тя се запъна, за да подбере внимателно думата — е тексаски рейнджър.

— Ти си Криси — каза веднага момичето и се разсмя. — Когато бяхме по-млади си падах по Джъд, но тогава той ходеше с онази от семейство Тафт, дето живеят във Виктория. Скъсаха заради работата му, нали така?

Криси кимна.

— Някои жени не могат да живеят с мисълта за опасността.

— Теб, обаче, това не те притеснява — отбеляза сервитьорката и бутна бузата си с език, след което погледна многозначително Гриър, а след това се завъртя на пети и тръгна да изпълни поръчката.

Криси се разсмя, а Гриър я погледна предупредително.

— Не, не съм страхливка — съгласи се тя. — Понякога се притеснявам за разни неща, но не прекалявам. Джъд може и сам да се

грижи за себе си. Както и ти, предполагам.

— И то доста добре — кимна той.

Тълпата ставаше все по-гъста, докато Криси и Гриър довършваха пиците си и всеки отпиваше от напитката си. Музиката бе приятна, каза си тя, докато наблюдаваше как двойките се опитват да изпълнят танц от дивото минало на Запада, подредени в редица.

— Имат курсове по танци в центъра — обърна се Криси към Гриър. — Аз, обаче, така и не успях да се запиша. Харесвам латиноамериканските танци, но така и не открих тук наоколо човек, който да може да ги танцува, освен Мат Колдуел. Той вече е женен.

Гриър се ухили от ухо до ухо.

— Скъмността ме възпира да ти призная, че едно време, докато бях в Аржентина, спечелих награда в състезание по танго.

Тя го гледаше и не смееше да диша.

— Знаеш латиноамерикански танци? Защо тогава седим тук? Хайде!

Тя го стисна за ръката и го повлече към дансинга и към ръководителя на оркестъра.

— Сами, ще ни изсвириш ли нещо латино? — помоли тя младия мъж, неин бивш съученик.

Той си разсмя.

— Стига да искаш — оркестърът спря, обмениха няколко думи и момчето на синтезайзера се усмихна широко, докато настрои инструмента и започне жив латино ритъм.

Дансингът опустя, а зрителите, в очакване на нещо необичайно, се дръпнаха към края му.

— Надявам се да си добър — каза Криси на Гриър и се усмихна. — Не е лесно да се харесаш на тази тълпа и единствените, които не са освиркали, са тези, които танцуват наистина много добре. На Мат Колдуел и неговата Лесли им се носи славата на богове в латино танците.

— Никой няма да ме освирка — обеща той, пое дясната ѝ ръка и обгърна кръста ѝ с професионално умение. Кимаше, за да отбележи ритъма, а след това продължи, като я завъртя с изключителна лекота.

Тя следваше движенията му с известно усилие. Беше се научила от едно момче в училище от латиноамерикански произход, което се бе преместило тук от Ню Йорк. Той ѝ казваше, че е добра. Но Гриър бе

много над нейното ниво. Тя не откъсваше поглед от краката му и следваше стъпките по усет. Към средата на песента, вече бе уловила ритъма и добавяше свои измислени стъпки и движения. Когато музиката замря, публиката продължи да отмерва такта с ръкопляскане.

Гриър я завъртя към себе си и я отпусна на едната си ръка за финал. Разразиха се аплодисменти. Той я вдигна и я завъртя още веднъж, този път, за да застане до него и двамата заедно се поклониха. Тя се бе задъхала. А той дори не се бе изморил.

Отведе я обратно на масата и се разсмя.

— Нека сега Колдуел да покаже нещо по-добро.

Тя също се разсмя, все още задъхана от усилието.

— Не съм във форма — извинително каза тя. — Трябва повече да излизам.

— Ей, страхотни бяхте! — каза сервитьорката и поспря за момент до масата им. — Още по едно?

— О, да — отвърна Гриър и ѝ подаде празната си бутилка.

— И за мен — добави Криси и побутна чашата към ръба на масата.

— Веднага се връщам — каза момичето с усмивка.

— Джъд танцува ли? — попита Гриър.

— Само когато някой му стреля в краката — отвърна тя и пъкна език в бузата си.

— Не мога да повярвам.

— Това ме подсеща — каза тя и се приведе напред. — Имам нужда от съвета ти. Почти сто процента съм сигурна, че някой е отровил един от младите ни бикове. Джъд не иска да ми повярва, но аз знам, че съм права.

Той веднага стана сериозен.

— Защо не ми разкажеш?

— В началото на септември купихме нов бик от породата Сейлърс. Семейство Харт имат двугодишен бик, също Сейлърс и Лио Харт се канеше да купи младия Сейлърс на Фред Брустър, същото поколение и произход като нашия. Само че наскоро открили бика на Фред мъртъв в едно пасище и Лио Харт се обадил на Джъд за нашия. Нашият, обаче, е умрял преди този на Фред. Ние го изтеглихме от пасището и го закопахме наблизко.

— Без аутопсия ли? — попита той.

Тя се намръщи.

— Кеш, миналата година бяхме позакрепили положението, но пролетта и лятото бяха сушави и цените на добитъка паднаха. Точно сега всичко отива, за да може Джъд да ми помогне да завърша и да си плаща наема във Виктория. Продаваме добитък, когато имаме непредвидени разходи и купуваме храна за животните, когато няма достатъчно трева. Той дори е поел допълнителна работа, за да можем да свържем някак двата края — очите ѝ станаха по-тъмни. — В момента ни е много трудно. Щом завърша веднага ще започна работа, за да мога и аз да помагам поне малко. Аз и преди бях царица с компютрите и нямах намерение да се записвам в техникума. Само че Джъд настоя да се усъвършенствам в счетоводството, за да мога да се справям по-добре. Оказа се, че е бил прав. Просто е много трудно да се справяме с всичко. Това е. Предполагам знаеш как е.

Той нямаше представа. Никой не предполагаше колко пари има той в чуждестранни банки от ранните години, посветени на професията му, когато вършеше тайни операции за различни правителства. Не говореше по този въпрос. Но в момента, в който му се приискаше, можеше да се пенсионира.

С постъпването на тази обикновена работа той успяваше да поддържа уменията си и да държи хората на тъмно за финансовото си състояние. И за истинските си умения.

— Както и да е — продължи тя — той твърди, че аз не съм проверила пасището и те са попаднали на люцерна и са получили подуване. Тъй като не използваме антибиотици като превантивна мярка — а и не можем да си позволим да използваме растителни масла в подобни случаи — Джъд твърди, че танина от люцерната е предизвикал подуването — тя въздъхна. — Знам не по-зле от него как се проверяват и използват пасищата и не съм чак толкова глупава, че да пусна младите бикове, без преди това да съм ги нахранила със сено или трева. А пък бикове от породата Хиърфорд също бяха там, те са четири. Защо нито един от тях не получи подуване?

— Не каза ли всичко това на Джъд?

Тя кимна.

— Май е решил, че породата Сейлърс има специален ген, който предизвиква подуване — измърмори раздражено тя.

Той се опита да не се разсмее, но не успя.

— Както и да е, всичко това се случи, след като уволнихме онзи Кларк — добави тя. — Говоря ти за Джак Кларк. Той има брат, Джон. Доста неприятни хора и често ги уволняват, доколкото успях да разбера. Ние уволнихме Джак за кражба. Сигурно не е знаел, че преглеждаме покупките, за да сме сигурни, че не са надписани. Купил си ботуши за двеста долара в специализирания магазин и ги вмъкнал при фотокопията. Той върна ботушите, а ние ги занесохме обратно в магазина и не повдигнахме обвинение. Въпреки това го уволнихме.

— Сега работи за Дюк Райт — каза ѝ той. — Кара камион за добитък.

— Дюк не трябва да го изпуска от поглед — отбеляза тя. — Един от новите ни каубои спомена, че преди две години братята Кларк са били заподозрени в отравяне на добитък там, където работели. Нашият човек на времето работел с тях.

Гриър я наблюдаваше внимателно.

— Това е сериозна работа. Сигурна ли си, че Джъд не ти вярва?

— Не съм му разказала нещата, които казах на теб, защото разбрах за братята Кларк и случая с отравянето преди няколко дни — отвърна тя. — Не съм му казала, че открихме и оградата нарязана.

— Трябва да му кажеш, а също и всичко останало. Човек, който е в състояние да отрови беззащитните бикове, няма да му мигне окото да посегне и на хора, стига да има как.

Тя кимна с въздишка.

— Казах на момчетата да наглеждат останалия добитък, а аз сама правя обходи на оградата, веднага щом се върна от училище.

— Сама ли?

Тя го погледна недоумяващо.

— Сама, разбира се — заяви тя. — Аз съм вече жена. Нямам нужда от детегледачка.

— Нямах това предвид — отвърна той. — Никак не ми допада мисълта, който и да е да обикаля отдалечени пасища сам и невъоръжен. Не носиш пистолет, нали?

Криси се намръщи.

— По всичко личи, че трябва, нали? — тя се засмя малко притеснена. — Понякога сънувам един доста шантав кошмар, че ме застрелват, а аз се опитвам да се добера до Джъд, за да му кажа, а той не може да ме чуе.

— Следващия път, когато отидеш да правиш обход, вземи някого със себе си — помоли я той. — Недей да рискуваш.

— Няма — обеща тя, но без да уточнява дали ще бъде с придружител или не. Имаше си един 28 калибър, който Джъд ѝ бе дал. Следващия път, когато обхожда оградата ще вземе оръжието. Кеш беше прав. Щом един човек можеше да отрови беззащитен бик, нищо не би го спряло да убие и млада жена. Добре че сервитьорката се върна с кафето и бирата, за да ги разсее, а те изчакаха тя да се отдалечи и едва след това продължиха разговора.

— Искаш ли аз да поговоря с Джъд за бика? — попита той.

Тя поклати глава.

— Няма да има никакъв смисъл. Щом му влезе някоя муха в главата, няма смисъл от повече приказки — тя докосна чашата си и усети, че напитката е гореща. Отдръпна ръка. — Напоследък е доста разсеян. Кинаджиите пристигат тази събота, включително и звездите — тя го погледна. — Май всички са чували за Типи Мур.

— Светулката от Джорджия ли? — кимна той.

Лицето му се стегна и очите се превърнаха в ледени късчета.

— Познаваш ли я? — попита озадачена тя.

— Не обичам манекенки — отвърна той и надигна бутилката.

Тя зачака, защото нямаше навик да подпитва, но изражението по лицето му я смути.

Той остави бутилката и след като забеляза как го гледа се разсмя.

— Ти никога не настояваш? Просто изчакваш и оставяш хората да говорят, ако преценят, че има какво да кажат.

— Май да.

Мъжът се облегна назад.

— Майка ми почина, когато бях на около девет години — започна той. — Оставах при нея в болницата винаги, когато ми позволяваха. Братята ми бяха много малки, а пък баща ми... — той се поколеба. — Баща ми — започна той с неприкрита неприязън — бе залетял по друга жена и не можеше да се отдели от нея. Непрекъснато натякваше на майка ми колко била млада и красива любовницата му, как щял да се ожени за нея веднага щом майка ми се махне от пътя му. Тя боледуваше от доста отдавна, но след като той започна любовната си връзка, мама се предаде. Когато почина, той бе толкова зает с любовницата, че не даваше пет пари за нищо. Дойде в болницата един-

единствен път, за да уреди прехвърлянето на тялото в погребална агенция. Новата жена в живота му бе манекенка, още на път към славата, двадесет години по-млада от него и той бе луд по нея. Три дена след погребението се ожениха и я доведе у дома — той отново надигна бирата и отпи дълга глътка. Очите му се заряха незнайно къде. — Никога не съм мразел друго човешко същество толкова много през живота си, нито преди, нито след това.

— Било е прекалено рано — предположи Криси.

— Винаги ще остане прекалено рано — заяви той. — Мащехата ми изхвърли всички вещи на майка още щом влезе в къщата, и снимките и бродериите, дори продаде бижутата ѝ, но не пропусна да им се присмее — очите му се присвиха. — Същата година баща ми ме изпрати във военно училище. Никога повече не се върнах у дома, дори когато осем години по-късно му дойде акълът в главата. Тогава се опита да ме върне отново у дома.

Някои мъже мразеха физическия контакт, когато разказваха болезнени случки от миналото. Въпреки това тя плъзна ръка върху ръката на Кеш, нещо, което никога не си бе позволявала с Джъд. Гриър изненадано сведе поглед към ръката ѝ, но след няколко секунди пръстите му стиснаха предложената длан. Пръстите на мъжа бяха силни, къси и заоблени, а силата му би ѝ причинила болка, ако си бе позволил да я стисне дори малко по-силно. Тя веднага забеляза, че той не носи бижута, освен един доста сложен на пръв поглед метален часовник на лявата китка. Пръстени нямаше.

— Моята майка почина в годината, когато завършвах, гимназия — спомни си тя. — Бях по-възрастна от теб, но болката бе същата. Аз поне имах Джъд и Мод — добави с усмивка тя. — Тя дошла да работи при нас, когато съм била бебе, трябвало да помага на мама, заради крехкото ѝ здраве. Мод ми е като втора майка.

— Страхотна е — призна той и извъртя ръката ѝ, за да огледа дребните белези. — Какво правиш с тези ръце? — попита той любопитно, забелязал късите нокти и драскотините.

— Оправям счупени огради, кова каквото трябва, жигосвам телета, хапят ме коне, катеря се по дървета... — започна да изброява тя.

Той се разсмя.

— Лудетина.

— Не съм създадена нито за голяма изискана къща, нито за дантели — каза тя с усмивка. — Ако жените наистина се радват на свободата си, значи мога да правя всичко, което поискам. Приятно ми е да съм около добитъка, обичам да садя градината и да работя във фермата. Няма да изтърпя да ходя в някой офис и да се съобразявам с работа от девет до пет. Аз съм си селско момиче. Не че имам нещо против да съм баронеса на добитъка.

— В това няма нищо лошо.

— Няма, разбира се. Пълноправен партньор съм в ранчото — продължи замислено тя. — Грижа се за счетоводството и вземам решения за храната и диетата на животните, както и за проблемите с машините. Щом приключа с курса по компютри, ще направя нова счетоводна програма, която по-добре да отразява схемите, които използваме за отглеждането на животните.

— Значи Джъд няма нищо против да те остави свободно да вършиш всичко това? — попита озадачен той.

Тя любопитно се усмихна.

— Че защо ще има? Аз се справям отлично с всичко това, много по-добре от него и той го знае. Освен това и понятие нямам от маркетинг. Там е неговата сила. Освен това той плаща сметките — тя се намръщи. — Нямам нищо против да следя банковите извлечения и да пресмятам цифрите, но вдигам ръце щом стане въпрос за писане на чекове.

— И аз не обичам този момент — призна той. Разсмя се. — Представях си те като едно хлапе, което ходи на училище и оставя Джъд да върши трудните работи.

— Де такъв късмет — подигравателно изрече тя. — Мен не ме издържа някой мъж, за да мога да си седя спокойно и да си чета списания, докато чакам да ми изсъхне лакът. Аз съм активен пълноправен партньор.

— Джъд не ми прилича на човек, който би търпял жена партньор — измърмори сухо той.

— Ти май не го познаваш много добре? — попита усмихнато тя. — Той положи невероятни усилия, за да разрешат приема на жени в полицията в Джейкъбсвил и не може да се примири с мъже, които принизяват и подценяват жените било то в бизнеса, или в силите на реда. Освен всичко друго, умее да готви и чисти къщата много по-

добре от мен. Ако някога се ожени истински и има деца, жена му ще е страхотна късметлийка. Много обича децата — добави разсеяно тя и ѝ стана неприятно, когато се сети, че той е твърдо решен да анулира брака, когато тя навърши двадесет и една, следващия месец, а пък през това време Типи Мур ще му бъде под ръка.

— Изглеждаш притеснена.

Тя сви рамене.

— Типи Мур е световноизвестна и много красива — каза тя, без да се замисля. — Джъд наистина наостри уши, когато споменаха, че и тя ще участва във филма. Никога преди не се е сблъсквал с такива жени. Той е син на свещеник и доста свит и консервативен в някои отношения.

— Искаш да кажеш, че тя ще го обсеби?

Криси спокойна посрещна погледа му.

— Аз не съм красавица — каза тихо тя. — Грубовата съм, знам достатъчно за компютрите и добитъка, но не мога да се съревновавам с една световноизвестна манекенка, която знае как да се държи прелъстително. Тя ще привлече мъжете като мед, само гледай.

— Не и мен — отвърна веднага той. — Аз имам имунитет.

— Но Джъд няма — каза притеснено тя.

— Джъд е възрастен човек. Може и сам да се грижи за себе си. Той много добре си спомняше, но нямаше намерение да ѝ го казва, че в миналото Джъд никога не бе имал проблем да привлече, която и да е красива жена. В никакъв случай не беше някой Ромео, но бе красив и самоуверен и агресивно прелъстителен с жените, които искаше. Освен това го харесваха. Той не спомена тези неща пред Криси. Това би я сломило. Зачуди се дали си дава сметка колко много личат чувствата ѝ към Джъд всеки път, когато заговори за него.

— Сигурно е така — измърмори тя. Взе си чашата и отпи от горещото кафе. — Ще ми се да не се налагаше да пускаме кинаджиите да се шляят из цялата ферма — добави нетърпеливо тя. — Само че ни предлагат едно малко състояние, само и само да им разрешим да използват мястото за снимките, а на нас толкова много ни трябва пари, че не можем да откажем — тя въздъхна. — Старата приказка май ще се окаже вярна, че всеки си има цена. Мислех си, че за мен това не е важно, но много искам да купим нов бик Сейлърс — усмихна се упорито. — Не правим застраховка за загуба на добитък, но поне ще

можем да го свалим от данъците като търговска загуба — тя поклати глава. — Платих пет хиляди долара за този бик. Ако Кларк го е отровил и намеря начин да го докажа, ще го закарам чак до Върховния съд. Може и никога да не видя петте си хиляди, но ще го поставя на мястото му.

Той се разсмя.

— Харесва ми стилът ти, Криси Гейнс.

Тя му се усмихна над чашата с кафе.

— Ако намеря доказателство, ти ще го арестуваш ли?

— Разбира се — мъжът стана сериозен. — Но не си търси белята.

— Няма, разбира се. Аз съм много внимателна.

Той искрено се съмняваше, но нямаше намерение да спори.

— Какво ще кажеш пак да се качим на дансинга?

— Дадено!

Той се усмихна, стисна я за ръката и я поведе. Ръководителят на оркестъра спря бавната мелодия веднага щом ги забеляза и засвири чача-ча. Всички се разсмяха, включително и героите на вечерта, готови да се позабавляват на дансинга.

Рано сутринта в събота, режисьорът, помощник-режисьорът, операторът, кинематографът, озвучителят, двама техници и звездите на бъдещия филм пристигнаха по прашния път в огромен форд експедишън.

Джъд бе спрял в двора минута преди тях. Кристабел и Мод излязоха на верандата, за да ги посрещнат. Мод бе в стар домашен халат, косата ѝ щръкнала напосоки. Кристабел бе обула дънки и памучна риза, косата ѝ прибрана в стегната плитка. Само че когато забеляза една червенокоса жена да слиза от огромния автомобил, сърцето ѝ се сви.

Никак не ѝ подеждва добре и фактът, че Джъд се отправи към жената, без дори да погледне Кристабел и ѝ помогна да слезе като обви с две ръце тънкия и кръст.

Тя се разсмя и сякаш зазвъняха сребърни звънчета. Усмивката ѝ бе съвършена — бели зъби и прекрасни розови устни. Тялото ѝ също бе съвършено. Беше облечена в дълга разкроена зелена рокля, която

прилепваше към елегантните форми на тялото ѝ. Джъд я наблюдаваше с напрегнато възхищение, поглед, който никога не бе отправял към обикновената малка Кристабел. Най-лошото бе, че манекенката също го гледаше с неприкрито очарование и не спираше да флиртува.

— Тя е актриса — каза Мод и постави длан на ръката ѝ, за да я успокои. — Никога не би свикнала с живота тук, не би положила и усилие, затова престани да гледаш като отровена.

Кристабел притеснено се разсмя.

— Ти си истинско съкровище — прошепна тя.

— И съм душичка — добави Мод широко усмихната. — Отивам да направя кана кафе и да нарежа тортата. — Когато решат, че са готови, да дойдат и да си вземат.

— Кристабел! — викна с остър глас Джъд.

Тя погледна кисело Мод и заподскача надолу по стъпалата с обичайната си небрежна походка. Спря до Джъд, а той я представи.

— Това е Кристабел Гейнс. Тя е съсобственик на фермата. Кристабел, сигурен съм, че си спомняш Джоуъл Харпър, режисьорът — каза той и посочи дребен мъж с очила и бейзболна шапка, който се усмихна и кимна. — Това е Ранс Уейн, който ще играе главната роля — кимна към висок рус мъж с мустаци.

— Това е Гари Мейз, помощник-режисьорът — продължи той и представи по-млад мъж, който оглеждаше манекенката с нескрита похотливост. — А това е Типи Мур — добави той, вече с различен глас и очите му се приковаха в зеленооката червенокоска, който извърна поглед към Кристабел за секунда, след което прецени, че по-младата няма да ѝ бъде конкуренция и продължи да се усмихва слънчево на Джъд.

— Приятно ми е да се запознаем — каза любезно Кристабел.

— И на мен. Готови сме да започнем снимките в понеделник — обърна се Харпър към Джъд. — Просто трябва да обсъдим някои технически подробности...

— Ако искате да ви разкажа нещо за добитъка — започна Кристабел.

— Ще попитам Джъд — отвърна манекенката с надменен дрезгав глас. — Сигурно знае повече от теб — добави тя, без да се старае да прикрие грубостта си.

Тъмните очи на Кристабел проблеснаха.

— Аз съм израснала тук... — започна тя.

— Джъд, ще ни покажеш ли бика, за който спомена? — загука манекенката и стисна ръката на Джъд в своята, след което го потегли напред.

Кристабел остана сама, а Джъд послушно потегли към обора с Типи, Джоуъл и целият им антураж. Идваше ѝ да си изгризе ноктите. Все пак тя бе пълноправен партньор в тази ферма. Очевидно всички я смятаха прекалено млада, за да взема значителни решения, а Джъд бе прекалено увлечен по червенокосата, за да го е грижа, че я бяха зарязали като ненужна вещ.

Тя остана злобно загледана след тях, докато тропот на конски копита не привлече вниманието ѝ. Ник Вейте, отговорник на работниците им и мениджър на фермата се бе отправил към нея, стегнатата му фигура леко прегърбена на седлото.

— Какъв ти е проблемът? — попита тя.

— Досега събирах кравите — оплака се намръщен той. — Някой пълен идиот е срязал оградата и пет крави бяха излезли. Прекарахме ги на друго пасище и се върнах да взема камиона и малко тел, за да оправя срязаното.

— Нали не става дума за бременните крави? — попита притеснено тя.

Той кимна.

— Тъкмо за тях. Поне ми изглеждат наред. Накарах момчетата да ги преместят на пасището зад обора. Просто за всеки случай.

— А кой е отворил портата — попита тя.

— Не е от моите хора — увери я Ник и тъмните му очи проблеснаха на изпитото обветрено лице. — Ходих до Хоб Дауни и поговорих с него. Той не мърда от люлеещия се стол на верандата почти през цялата година. Помислих си, че може и да е видял кой е срязал плета.

— Видял ли е? — любопитства тя.

— Каза, че забелязал непознат пикап рано тази сутрин с покривало като на камионите за добитък — обясни Ник. — Доста стар пикап, черен, с червена лента. Слезли двама мъже и се държали така, сякаш оправят оградата. Хоб излязъл на верандата и им викнал. Те се поколебали, но отнякъде се появила патрулната кола на шерифа и те скочили в пикапа и отпрашили бързо-бързо нанякъде. Разрезът е

малък, точно колкото да се провре една крава и не се вижда, освен ако не се приближиш.

Тя се приближи до коня, притеснена и умислена.

— Искам да се обадиш на Дюк Райт и да го питаш дали има черен пикап с червена лента и да разбереш кой го е карал тази сутрин.

Ник се наведе от седлото и срещна погледа ѝ.

— Имаш ли някаква представа кой може да бъде? — попита той.

Тя кимна.

— Още няма да споменавам имената, а и това, което съм научила, засега не е за казване. Слизай от коня.

Той вдигна вежди.

— Защо?

— Не ми се ходи до конюшната да оседлавам Мик — призна тя.

— Филмовият екип е там. Притесняват ме.

Ник слезе с едни единствено пестеливо елегантно движение.

— Къде отиваш?

— Само да погледна как е срязана оградата — каза му тя.

— Нали вече ти казах...

— Ти просто не разбираш — каза тя и се приближи до него. — Оградата при пасището, където умря бикът също беше срязана, не си ли спомняш? Така и не казах на Джъд, оправихме я, но аз забелязах как беше срязана. Всеки би свършил дадена работа по различен начин. Веднага мога да ти кажа дали Мод или Джъд е отварял кутийка кока-кола и то по начина, по който са вдигнали езичето. Много добре си спомням как бяха нарязали оградата миналия път.

— Трябва да намеря Дени. Той е намерил нови буци сол. Трябва да ги пренесем, щом оправим оградата.

— Добре — тя се качи с опитно грациозно движение на седлото, потупа коня по червения врат и се усмихна нежно.

— Ще се грижа добре за Тоби, спокойно.

Той сви рамене.

— Не се и съмнявам. Искаш ли двамата с Дени да вземем камиона и да тръгнем след теб?

Тя поклати глава.

— Аз да не съм от захар — забеляза пушката, която стърчеше отстрани на седлото. — Имаш ли нещо против да я взема? — добави тя.

— Не, разбира се. Дори ще ми е по-спокойно, ако я вземеш. Не забравяй, че съм спуснал предпазителя. Джъд там ли е? — попита неочаквано той и кимна към обора.

— Да, затова върви направо в бараката с инструментите. Колкото по-малко знае, толкова по-малко ще мърмори.

Мъжът понечи да спори, но тя вече се бе понесла в галоп напред.

Нямаше никаква нужда да оглежда разрезите, за да е сигурна, че Джак Кларк е направил тази поразия. Може би просто е искал да пусне кравите навън, може, обаче, да е имал намерение да открадне някоя и друга. Само че тя искаше да се махне и от Джъд, и от другите. Ако имаше късмет, щяха да са си отишли, когато се прибереше. Освен това нямаше да е лошо да се увери, че теорията ѝ е вярна. Ако успееше да намери дори и най-дребното доказателство и да го даде на Кеш, той щеше да се погрижи за Джак Кларк.

Спомни си погледа в черните очи на Джъд, докато бе помагал на Типи Мур да слезе от джипа и как тя го бе повела настрани, след като обиди Кристабел. А той, по всичко личеше, дори не бе забелязал, че я обиждат. Сърцето ѝ се сви. Точно както се бе страхувала, пристигането на манекенката представляваше повратна точка в живота ѝ. Прииска ѝ се да може да върне часовника назад. Вече нищо нямаше да бъде същото.

ПЕТА ГЛАВА

Както предполагаше Криси, и тук оградата бе срязана по същия начин и на същите места като предишната, съвсем близо до вертикалните хващачи на бодливата тел. Слезе от седлото и внимателно огледа разрезите. И двата пъти личеше, че ножицата за тел не е била остра — разрезите бяха нацърбени и неравномерни.

Обърна се, поведе Тоби за юздите и въздъхна гневно, когато отправи поглед към далечния хоризонт. Джак Кларк бе откраднал от тях и те го уволниха напълно справедливо. Само че Джак бе болезнено отмъстителен и търсеше разплата. Криси се страхуваше, че нещата няма да приключат с един отровен бик и срязана ограда. Надяваше се Дюк Райт да ѝ даде някаква информация за братята Кларк, когато му се обадеше.

Забеляза Хоб Дауни на верандата и се приближи, за да поздрави стареца.

Хоб бе в средата на седемдесетте. Цял живот бе работил като каубой, докато последният му шеф не го пенсионира насила. Той знаеше много повече за конете от повечето хора и бе самотен. Седеше на верандата почти по цял ден и се надяваше някой да спре и да поговори с него. Беше истинска златна мина на информация почти за всичко от Втората световна война чак до ранните дни на зараждащото се фермерство. Криси го навестяваше, когато ѝ оставаше време, но като повечето млади хора, времето все не ѝ достигаше.

— Здравсти, Хоб! — извика тя.

— Ела и седни за минутка, госпожице Криси — покани я той с усмивка.

— Нямам никакво време, Хоб. Ник ми каза, че си видял двама мъже в пикап, спрели до оградата тази сутрин.

Той кимна.

— Ми да. Мотаеха се наоколо. Нямам телефон, иначе щях да ти звънна.

— Единият не беше ли висок, плешив? — попита предпазливо тя.

Той се намръщи.

— Единият беше нахлупил шапката толкова ниско над челото, че не мога да кажа дали беше плешив. Не мога да кажа и колко беше висок. Другият носеше толкова шарена риза, че и на далтонист би му се завъртял главата. Бяха все от другата страна на пикапа и много-много не успях да ги огледам.

Тя въздъхна.

— Ами пикапа?

— Имаше огромно ръждиво петно при предната лява броня — каза той. — Иначе беше черен с тънка червена линия. Вратите бяха слагани допълнително и още не бяха боядисани. Стори ми се, че са решили да свият някоя и друга крава, госпожице Криси.

Трябваше да разбере дали братята Кларк имат товарен пикап, или караха някой от автомобилите на Райт.

— Май са срязали оградата? — настояваше той.

Тя кимна.

— Само недей да го разказваш — помоли тя. — Може да са опасни типове, а ти си съвсем сам тук.

Той се разсмя.

— Имам си пушка.

— Не можеш да будуваш по двадесет и четири часа на ден — изтъкна тя.

— Ама те може да се върнат и пак да опитат.

Тя не бе сигурна дали е така.

— Ти просто внимавай и се пази — каза му тя.

— Бая си ядосала някого, нали? — попита той.

— Нещо такова. Благодаря, Хоб. Да се пазиш и вечер да заключваш вратата.

— И ти също, госпожице Криси. Сигурна ли си, че няма да седнеш поне за малко?

Тя се усмихна.

— Ще се върна, когато има как. Но сега кинаджиите са ми на главата. Трябва да се връщам.

— Да, чух, че щели да правят филм във вашата ферма. Ти ще участваш ли?

Тя се разсмя.

— Аз не! До скоро, Хоб.

— До скоро.

Тя се качи на гърба на Тоби и подкара по прашния път, който водеше към ранчото. Беше доста притеснително, че Джак Кларк и брат му Джон може да са виновни за двата опита да съсипят добитъка им. Гадовете можеха да опитат отново, а в момента двамата с Джъд не можеха да си позволят нови загуби, дори и с доходите, които щяха да осигурят снимките на филма. Имаха нужда от помощ, иначе щяха да потънат.

Ех, да можеха само конете да летят, помисли си тя и се засмя на глупавата мисъл. Джъд вече бе опитал в тази насока и се бе провалил. Казаха им, че добитъкът им не е достатъчно постен за скъпите пазари, че го хранели с прекалено много зърно и недостатъчно трева. Затова Кристабел все отвеждаше добитъка на пасищата, за да се хранят с трева, затова загубиха ценния бик от породата Сейлърс.

Но причината не бе в тревата — по-скоро люцерната. Ала не тя бе убила бика. А и срязаната ограда съвсем не бе случайно съвпадение. Това бе работа на братята Кларк. Бе сигурна, че е така, нищо че Джъд не искаше да я изслуша. Кеш щеше да я чуе. А все някак щеше да успее да докаже твърденията си!

Подкара Тоби към конюшната и забеляза, че големият джип вече го няма. Нямахте го и джипът на Джъд. Какво облекчение. Поне днес нямахте да се налага да се притеснява заради чуждото присъствие.

Само че облекчението й бе кратко. След като разседла и избърса Тоби и отнесе пушката на Ник, дойдоха неприятните новини.

— Дюк Райт няма черен товарен пикап с червена линия — каза й с въздишка Ник и бутна назад шапката, за да открие потните руси кичури коса. — И никой от каубоите му няма такъв.

Тя се намръщи.

— Бях толкова сигурна!

— Може да го е взел назаем — подсказа й той.

Тя изви вежди.

— Мислиш ли?

— Всичко е възможно — той й отправи продължителен поглед. — Джъд пита къде си. Казах му, че си взела кон и си отишла да провериш кравите на пасището — той вдигна ръка. — Не съм му

казал, че оградата е срязана. Прецених, че когато решиш, ти сама ще му съобщиш.

Тя се усмихна.

— Благодаря ти, Ник. Длъжница съм ти.

Той въздъхна.

— Няма проблем. Вече поръчах на момчетата да си държат очите отворени за подозрителни автомобили наоколо.

— Браво. И сложете двадесет и четири часова охрана на пасището, дори да се налага на някой да му се плаща извънредно — добави уверено тя, въпреки че вътрешно се сви, когато стана дума за допълнителен разход, който съвсем не можеше да си позволят. — И на всяка цена да носите пушки.

Той кимна сериозно.

— На всяка цена.

Тя се поколеба.

— И снимайте в какъв вид е оградата сега, след това я връзвайте — добави тя след малко. — Ако нещо излезе от цялата тази работа, ще имам нужда от доказателства.

— Дадено!

— Благодаря ти, Ник — тя се упъти към къщата.

Мод увиваше недокоснатите парчета торта и мърмореше.

— Не мога да ям торта, каза тя, има калории — погледна гневно Криси, която едва се сдържаше, да не се разсмее. — И не пия кафе, защото кофеинът не ми се отразява добре. А и те нямаха време. Онази погледна къщата така, че ми се прииска да я блъсна по стълбите!

— Няма да се застояват — успокои я момичето.

— Така си мислиш! Чух режисьора да казва на Джъд, че ще им трябват два месеца, за да заснемат целия филм, а дори и след това сигурно ще им се наложи да се върнат, за да снимат отново някои от сцените.

Което означаваше, че ще са тук до Коледа. Помисли си, че Джъд ще бъде около манекенката през всичкото време и сърцето ѝ се сви. Щеше да е по-лошо, отколкото се бе страхувала.

— Тази манекенка наистина му се натиска — измърмори Мод. — Лепнала се е за него и не се отделя, усмихва се, смее се. Няма начин да я разкара човек.

— И той се е лепнал за нея, нали, Мод? — попита тихо тя.

Мод поруменя.

— Той е женен, чедо.

— Ами! Да си го чула някога да го казва? — тя се тръшна на най-близкия стол. — Много те моля, дай ми чашка кафе. Направо се скапах.

Разказа на загрижената Мод за подозренията си за нарязаната ограда.

— Каза ли на Джъд?

Тя се поколеба.

— Не съм.

Мод я погледна гневно.

— Това вече е безотговорно. Когато в събота и неделя ходя при сестра ми, ти оставаш съвсем сама. Мъжете в бараката няма да те чуят, ако се разпищиш. Трябва да кажеш на Джъд.

— Той не ми повярва, когато му казах, че бикът е бил отровен, Мод — отвърна тя и пое чашата черно кафе с искрена благодарност. — Няма и да повярва, че оградата е била срязана умишлено.

— Покажи му.

— Дори и да му намеря доказателства, той пак няма да ми повярва. Ще реши, че само се опитвам да му привлека вниманието.

Мод се усмихна.

— А не е ли така?

Тя сви рамене.

— Че това не е тайна. Само че аз не лъжа — тя отпи от кафето. — Кога ще започнат да снимат?

— Утре, рано-рано.

Тя се задави с кафето.

— Толкова скоро? — изпъшка тя.

— Искат да започнат, докато времето е още хубаво. Вече са се нанесли в хотела в Джейкъбсвил. Там ще спят. Наели са специални готвачи, които да им приготвят закуска и обяд и да им я осигуряват тук, а пък електриçarите си поговориха на марсиански с Джъд за нещата, които ще им трябват за преносимите генератори — добави недоволно тя.

След това поклати глава.

— Онзи тип, режисьорът, каза, че щели да докарат огромни камиони с екипировката им и каравани, за да ги използват за

съблекални и гримьорни. Наели са превозни услуги „Бейли“, за да прекарва и извозва екипа от града всеки ден.

— А дали ще си донесат и преносими тоалетни? — попита обнадеждена Криси.

— Джъд им каза, че могат да използват тоалетните в бараката. Там през работно време няма да има каубои, освен нощните птици, а знаеш, че Били и Тед и торнадо не може да ги събуди, след като заспят.

— Така е — съгласи се тя и отново отпи кафе.

— Кметът също ще участва във филма, и шефът на полицията — добави тя.

— Добър ход, политически ангажиран — съгласи се тя.

— Част от снимките ще бъдат в града. Няма нищо лошо, ако впечатлиш хората, преди да започнеш да им използваш пътищата и да предизвикваш задръствания.

Криси се усмихна широко.

— Може пък толкова да омръзнат на хората, че да ги изритат накрая.

— Няма начин. Прекалено много от тукашните са си въобразили, че са родени да бъдат звезди — Мод поклати глава. — Да знаеш, чедо, ще бъде истински кошмар — каза тъжно тя. — А пък манекенката... — тя смръщи нос. — Направо ще ликвидира някой астматик с този задушлив парфюм, дето се е окъпала в него.

Криси сведе тъмните си очи.

— И е много красива.

— Така си е.

— Няма никакъв смисъл да се съревновавам с някоя като нея — продължи тъжно тя.

Мод се извърна рязко.

— Джъд те познава цяла вечност — каза тя. — Ти си мила и добра и нежна и можеш да накараш мъжа да се чувства специален. Освен това почти няма нещо, което да не можеш да свършиш тук, като започнеш от работата по добитъка и поправките и подобренията в ранчото. Умът ти сече. Повечето мъже са привлечени от красотата, но тя може да ги задържи, само ако има нещо зад нея. Тя има хубаво лице и тяло, но лоши обноски. Джъд скоро ще го разбере.

— Мислиш ли? — Криси допи кафето. — Радвам се, че имам лекции — каза тя, докато поставяше чашата в мивката. — Няма да се

налага да съм често тук.

— Ще снимат и през почивните дни — добави колебливо Мод. Момичето се извърна от вратата и се начумери.

— Не каза ли нещо за генератори?

Мод кимна.

— За да могат да пуснат всички лампи, които ще им трябват в обора и в къщата...

Лицето ѝ застина като карикатура.

— В тази къща ли? В моята къща?

Мод се намръщи.

— Дъжд не ти ли е казал?

— Не!

— Само в хола и в кухнята — обясни спокойно тя. — Ще се наложи да променят някои дребни неща и за тях ще... ами ще платят допълнително! — добави бързо тя, когато забеляза, че Криси е почервенияла.

— Дъжд им е дал разрешение? — изпъшка тя.

— На мен ми каза, че имаме нужда от пари — усмихна се благо тя. — Това е за кратко, Криси. За малко. А парите са много.

— А без тези пари ще фалираме, знам — долетя нещастния отговор. — Просто не очаквах подобно нещо. Все едно, че... че е някакво нашествие! Няма да имаме никакво спокойствие!

Мод кимна.

— Знам, но все някак ще го преживеем. Трябва да ги изтърпим и всичко ще отmine — посъветва тя момичето. — С други думи, дръж парите и бягай. Всичко ще приключи, преди да си се усетила! Вярвай ми!

Не беше за вярване. Криси се прибра от лекции на следващия ден и откри, че алеята към къщата е блокирана, за да не могат да надничат любопитните. На прашния път бяха паркирани пет или шест коли, а хората бяха разгънали одеяла на тревата и докато похапваха, наблюдаваха с бинокли какво прави снимачният екип. Бяха докарани шест каравани, два камиона, а отстрани бяха паркирани поне два влекача, докато наоколо се шляеше една малка армия, заета с поддръжката на екипировката.

Криси не можеше да премести трактора с ремаркетото, с който бе преградена алеята, затова остави товарния пикап и извървя пеша

последния километър. На стълбите вече беше прашна потна и уморена, но там я спря един от хората на Кеш Гриър, който охраняваше обекта.

— Съжалявам, госпожице Гейнс — започна извинително той, — ама точно сега снимат сцена в хола. Не можете да минете.

Без да каже и дума тя се отправи към задната страна на къщата. По пътя се препъна в огромна спирала удължител и за малко не падна върху камера, поставена точно пред прозореца на кухнята. Ако Джъд бе някъде наблизко, сигурно щеше да го замери с учебниците.

Вътре озвучителят се бе заел със задачите си, докато двама напълно непознати, мъж и жена, седяха на кухненската маса пред празни чаши, а осветителите се лутаха с някакви ленти и кабели и портативните прожектори.

Мод й махна да влезе в черното антре и я поведе към спалнята й.

— Трябва да пазиш тишина — прошепна тя. — Днес ще снимат сцена в хола.

— Кога ще приключат — попита Криси.

— Започнаха малко след като ти излезе. Вече я повтаряха десет пъти — започна тя.

Криси изпъшка.

— Първо заснеха нещо неподходящо. След това някой се изкашля. Манекенката си обърка репликите, защото снощи не била спала заради влака, който минавал толкова близо до хотела. След това главният герой се препъна в стария персийски килим, който ти отказа да изхвърлиш, защото майка ти го обичала, после пък светлината угасна...

— Днес ми се иска да се преместя да живея в Аляска — каза жално Криси, остави книгите и се отпусна на леглото.

— Режисьорът смята, че ще успеят да приключат за вечеря — обобщи Мод.

— И това е само една сцена — рече Криси. — Боже господи!

— Нещата са винаги трудни в началото — намръщи се. — Само че нищо не знам за боя.

— Бой ли?

— Доколкото разбрах, главният герой не се понася с помощник-режисьора. И преди били работили заедно и се сбили заради жена. Актьорът загубил. Затова сега побърква човека и отказва да изиграе сцените по неговия начин. Госпожица Мур също не харесва

помощник-режисьора, а той ѝ върви по петите винаги, когато Джъд не е някъде наоколо. Сценаристът също ще трябва да дойде, защото главният герой отказва да изиграе сцената в обора както е написана. Разправя, че била тъпа, че на Типи Мур били дали най-добрите реплики. Казва, че по договор трябва да има толкова реплики, колкото и тя.

Криси поклати глава.

— И какви промени са направили в къщата ми? — поиска да знае тя.

— Някои нови мебели, килими, пердета, ей такива работи, и то само защото главната героиня преобзавежда дома на героя — тя се оживи. — Ще оправят и кухнята и ще ни оставят всичко, което използват за декор!

— Ами ако на нас не ни хареса? — заяде се Криси.

— Ще ни хареса — увери я Мод. — Режисьорът каза на Джъд, че ще сменят и уредите в кухнята. Типи Мур ще отиде с него и някакъв асистент оператор и декоратора да ги изберат. Казва, че тук имало нужда от женска ръка.

Това бе потискащо. Къщата си бе на Криси, не на Типи Мур. Би трябвало и тя да има думата при подобни покупки. Само че никой не се интересуваше от мнението ѝ. Все едно, че я бяха запокитили в ада. Едва ли можеше да стане по-зле. Просто нямаше начин. Налагаше се да мисли за парите. Наистина имаха огромна нужда от тях.

Мод погали младата жена по гърба.

— Хайде горе главата. Това е само за малко. Тя ще си отиде, и умът му ще се върне на място.

Към края на седмицата Кристабел вече бе разчела времето си така, че да е приключила със закуската си, преди рейсът с актьорите да е спрял пред обора. Единствено се налагаше да става на зазоряване. Тя не можеше да повярва колко са големи, и колко много на брой са камионите, пръснати наоколо, както и броя на ангажирания персонал, необходим за снимките на един филм. Имаше озвучителна техника, камери, релси, на които се монтираха камерите, огромни прожектори, пана и мегафони. Имаше чувството, че фермата е превзета от техници и Кристабел нямаше търпение да си заминат.

Тя събра книгите си и изскочи през задната врата към стария товарен пикап, за да отиде на лекции. Пикапът бе на баща ѝ и бе едно

от много малкото неща, които си бяха само нейни. Той наистина беше стар и имаше нужда от пребоядисване, но вървеше много добре, благодарение на грижите на Ник.

Тъкмо когато отваряше вратата, тя забеляза, че Джъд спира до стълбите отпред. Сърцето ѝ прескочи и тя се поколеба. Но в следващия момент, мъжът заобиколи джипа и се насочи към другата врата. Червенокосата манекенка слезе и му се усмихна със същата усмивка, която красеше кориците на десетки списания. Кристабел също се усмихна замислено и се качи в пикапа.

Тъкмо подкарваше, когато забеляза как Джъд прегърна елегантните рамене на Типи Мур и двамата тръгнаха към обора, където филмовият екип я чакаше. Това е то, помисли си тя, краят на жалките ти мечти.

Дните се влачеха един след друг, докато кинаджиите работеха. За щастие по-голямата част от времето си Кристабел прекарваше на лекции. Когато се прибираще у дома, излизаше с мъжете и наглеждаше множеството задължителни за сезона ежедневни работи, с които трябваше да привършат преди идването на зимата. Не си правеше труд нито да се облича грижливо, нито да се гримира, нито да обръща прекалено внимание на косата си и я навиваше на обичайния кок. Беше невъзможно да мери сили с красавица като Типи Мур. Нямах да се излага и да опитва.

Не че Джъд би забелязал. Той бе зает с напредването на разследването на убийството във Виктория. Кеш я държеше в течение как вървят нещата. Повечето от тексаските пазители на реда знаеха за нещастieto, заради начина, по който жертвата бе убита и изоставена. Според Кеш това бе ритуално убийство, извършено в знак на лично отмъщение, заради обезобразяването и начина по който бе подхвърлен трупа след настъпването на смъртта.

— Няма кой знае какъв напредък по случая — каза той на Криси, докато си говореха в неделя следобед до патрулната му кола, спряна пред къщата. — Дори и заподозрян няма.

В къщата, кухнята бе окупирана от прожектори и камери и десетки метри дебели жици, свързани към преносим генератор, който изглеждаше така, сякаш няма да го затрудни подаването на ток за цял Джейкъбсвил.

— Може да е един от братята Кларк — каза тя заядливо.

Той не се усмихна както очакваше Криси.

— Само се пошегувах.

Той не се усмихна, но причината не бе проблемът, който обсъждаха. Взираше се над рамото на Криси и гледаше толкова лошо, сякаш някой бе пуснал хрътките от ада в двора.

— Да не би да сте тук да арестувате госпожица Гейнс? — прозвуча сладък глас зад Криси. — Едва ли е за превишена скорост, не и като знам каква катафалка кара.

Криси се обърна и погледна манекенката. Типи Мур бе облечена с дълга бяла пищно разкроена пола и оскъдно синьо боди, очевидно комплект с плътен син колан. Беше на неестествено високи токове, а дългата ѝ чуплива червеникаворуса коса бе нагласена като великолепен облак около красивото лице. Усмихна се на Кеш с онази невероятна лъчезарна усмивка, която ѝ придаваше такава жизненост на кориците на списанията. Тя подпря ръце на ханша и отметна буйната си грива, очевидно почувствала се на своя територия близо до мъжа.

Само че по всичко личеше, че Кеш не е особено впечатлен. Всъщност държанието му веднага стана отявлено враждебно. Изглежда жената с неподправена неприязън.

Стресната от реакцията му, Типи отметна глава и се разсмя, гласът ѝ наподобяваше звук на сребърни звънчета.

— Да не би да си глътнахте езика, господин полицай? — подразни го тя.

Кеш присви очи. Той огледа жената така, сякаш бе добиче за продан и отново насочи вниманието си към Криси.

— Какво ще кажеш за бургер и пържени картофи? — попита той с нежна усмивка. — Ще те повозя в колата и ще те оставя да си поиграеш със сирената.

Криси се разсмя, искрено очарована, че той предпочита нея пред манекенката с международна слава.

— С удоволствие. Може ли да дойда във вида, в който съм? — попита тя и посочи избелелите лекъосани дънки и старата тениска над мръсните ботуши. Беше помагала на мъжете да прекарат добитъка на ново пасище.

Той сви рамене.

— Няма проблем — погледна многозначително Типи. — Харесвам истински жени, които не приличат на боядисани кукли.

Типи се изчерви, завъртя се и залитна, а след това пое към къщата.

— Понятие нямам защо ѝ е на една жена да се качи на токове, с които дори не може да ходи? — попита на висок глас Кеш.

Типи забърза.

Криси стисна ръката на Кеш и го дръпна към полицейската кола.

— Да вървим, преди да е напипала нещо от шкафа с оръжията — каза тя привидно тихо.

Кеш се ухили.

— Искаш да ми развалиш удоволствието ли?

Седяха в едно сепаре в местното кафене и Кеш ѝ разказа още факти около разследването.

— Няма никаква представа кой може да е извършил убийството — каза той. — Нито пък защо. Била е изнасилена и жестоко убита с нож, по начин, който не бих описал пред теб. Не е имала нито врагове, нито пък познати, които да имат вземане-даване с престъпници.

— Сигурни ли са, че не е бил съпругът?

— Абсолютно — отвърна той. — Той е бил толкова шокиран, когато открили тялото, че се наложило да го вкарат в болница — добави тихо той. — Никога не бях виждал мъж, така потресен през живота си. Има и нещо още по-лошо — добави той през зъби. — Била е бременна в трети месец. Първото им дете.

— Мили боже! — прошепна тя. — Това е ужасно.

— Съпругът ѝ не е сигурен дали иска да запази фермата — обясни той. — Един фермер, казва се Хандли е взел под наем земя от него, за да пасе там биковете си, но те всичките са били отровени.

Тя изви вежди.

— От него Фред Брустър си е купил бика — каза замислено тя. — И неговият, и нашият бяха от една порода — тя се намръщи. — Доколкото разбрах, и бикът на Фред е умрял.

— Може да е просто съвпадение — каза Кеш, но вече си бе отбелязал важната информация наум.

Тя се бе намръщила.

— Нашата ограда бе нарязана откъм пасището, където умря младият бик, а също и другата, където бяха кравите. Огледах разрезите и на двете места и направих снимки — обясни тя. — Бяха еднакви. Сигурна съм, че го е направил Джак Кларк, но когато Ник се обади на

Дюк Райт, се оказа, че човекът нямал черен пикап с ръждиво петно и тънка червена ивица.

— Това пък как го разбра? — попита внимателно Кеш.

Тя се поколеба.

— Хоб Дауни живее на границата на северните ни пасища — обясни тя. — Той видял черен товарен пикап с ръждиво петно на бронята и тънка червена линия до моята ограда. Каза, че слезли двама мъже и оглеждали оградата. Хоб не бе видял дали те са я нарязали.

Кеш бе извадил бележник и химикалка.

— Хоб Дауни — каза той и провери правописа. — Той има ли телефон?

— Не. Горкичкият старец не може да си го позволи. Отоплява се с печка с дърва. Живее от социални помощи, а те не са кой знае какво — обясни му как да стигне до къщата на Хоб. — Защо се интересува толкова?

Той я погледна и направи гримаса.

— Не мога да ти кажа — заяви той. — Извинявай. Това е нещо, за което нямам право да говоря.

Тя се усмихна широко.

— Да не би да съм ти помогнала да различиш случая без дори да искам?

Той прибра тефтера.

— Ще ти кажа веднага щом мога, ако ми е позволено — обеща той.

Тя отпи от кафето.

— Държа се много грубо с госпожица Мур. Ти май никак не я харесваш?

— Много ми напомня за мащехата ми.

— На мен пък ми напомня на рижава змия — измърмори тя, без да поглежда Кеш. — Имам чувството, че това вече не е мой дом. Не мога да си вляза в къщата, без да се препъна в някой актьор, или в някоя част от оборудването им.

— Да си виждала Джъд напоследък?

Лицето ѝ се изопна.

— Идва от Виктория всеки следобед щом свърши работа, за да вземе госпожица Мур и да я откара в хотела. На нея не ѝ е приятно да се вози в рейса с простолудието — добави тя с кисела усмивка.

Той я погледна любопитно над чашата кафе и веднага забеляза скритата зад хумора болка.

— Джд не е някой наивник. Тя е нещо ново. Скоро ще му мине. Тя се засмя, без да й е смешно.

— Мислиш ли? Никога преди не съм го виждала толкова развълнуван.

— Всеки мъж се заглежда по красиви жени.

— Не и ти — изтъкна тя. Очите й се впиха в него. — Тя не можа да повярва, че не ти потекоха лигите още щом я зърна.

— Виждал съм стотици като нея в миналото — заяви студено той. — Егоистични, суетни, неспособни да забележат какво става около тях. Тя е или на двадесет и шест, или на двадесет и седем и дните й като манекенка са преброени. Ако не пробие във филмовата индустрия, след някоя и друга годинка ще се нареди сред безработните.

— Недей да злорадстваш — сгълча го тя.

— Умът е завинаги. Красотата е преходна.

— Странно, Мод каза същото — спомни си тя и допи кафето. — Може би и тук е същото като в училище, където най-търсените момичета са най-красивите. Само че те не си падат по приятните момчета, а само по тези, които са красиви и прочути като спортните герои.

— Герой и спорт са две думи, които могат да съществуват самостоятелно и без да ги комбинираме — каза той и й си закани с пръст.

Тя се ухили.

— Знам кои са истински герои — увери го тя. — Цялата страна го знае.

Той кимна мрачно.

— Какъв начин да го разбереш!

— Не бъди толкова мрачен — прошепна тя и нежно положи длан на ръката му. — Така ще изплашиш хората.

Той постави своята длан върху нейната и й се усмихна.

— Ти си нещо ново и свежо в живота ми, да знаеш. Не си спомням някога да съм имал жена приятелка.

Очите й заискриха.

— Винаги имаме нужда от човек, с когото да поговорим — каза тя. — Мисли за мен като за мъж с обеци и усет към роклите.

Той изви едната си вежда.

— Познавам мъже, които носят обеци. Всъщност — добави той — аз самият носех обеца.

— Виж ти! Защо я махна?

Той се намръщи.

— Братовчед ми Чет реши, че не било прилично помощник-шерифът да дава такъв пример на младите полицаи от управлението в Джейкъбсвил — каза недоволно той.

Тя отдръпна ръка.

— Бива си те и така. Благодаря ти, че ме измъкна от онези филмови мании. От време на време ми се иска да се преместя в потиха къща.

— До Коледа ще си тръгнат.

— Мислиш ли? — тя въздъхна. — Дано да си прав. Ако трябва да се правя на Дядо Коледа, познавам една червенокоса манекенка, за която ще има жива гърмяща змия под елхата.

Той се разсмя, а тя след него. Отстрани изглеждаха доста поангажирани един с друг от обикновени приятели. Джъд Дън забеляза това, когато се поколеба на прага, обзет от противоречиви чувства, но най-осезаемото бе внезапно и необяснимо желание да изхвърли Кеш Гриър през прозореца на заведението.

ШЕСТА ГЛАВА

Кристобел и Гриър бяха така погълнати от разговора, че не забелязаха Джъд, докато той не дръпна шумно един стол и не се настани до тях. И двамата вдигнаха учудено поглед.

Сърцето ѝ прескочи, но тя се опита да прикрие вълнението си. Беше ядосан. Беше побеснял. Наистина разярен.

— Сега пък какво съм направила? — попита Кристобел, на пръв поглед съвсем небрежно.

Той я погледна ядно.

— Какво си казала на Типи? Беше обляна в сълзи, когато си тръгнах.

Тя се притесни толкова силно от въпроса му, че не можа да отговори.

Затова пък Кеш не трепна. Тъмните му очи проблеснаха.

— Криси не ѝ е казала абсолютно нищо. Онази дойде и започна да флиртува с мен, а аз я отрязах — обясни той на Джъд. — Не понасям манекенки. Ако има някой виновен, че е разстроена, това съм аз, затова недей да обвиняваш Криси.

Джъд повдигна вежди.

— Какво имаш против нея?

— Нищо лично.

Той загледа Кеш с неприкрито любопитство.

— Наложил се да я закарам обратно в хотела в града. Не беше в състояние да работи. Помощник-режисьорът е бесен.

— Боже, колко ми е мъчно за него — каза Кеш, без да трепне. Лицето му стана сериозно. — Можеш да му кажеш от мое име, че нямам никакво намерение да стъпвам на пръсти, за да опазя самочувствието на разни лигли, независимо на каква възраст — той стана. — Криси, ще те закарам до фермата. Искam да проверя тази следа.

Тя също се изправи, присвила се между гневния поглед на Кеш и развълнувания Джъд, без да знае към кого да погледне. Прииска ѝ се да

бе дошла със собствения си пикап.

— Можеш да се прибереш с мен — каза Джъд — така няма да се налага Кеш да се разкарва.

Страхотно, помисли си тя, докато стигнем белите ми дробове ще са се мариновали от парфюма на Типи. Сигурно целият джип на Джъд е попил миризмата.

— Нямам нищо против да я закарам — изтъкна Кеш.

Джъд се приближи до по-възрастния мъж. Дори не мигна. Шапката с широка периферия бе килната ниско над едната му вежда и от всеки мускул на стегнатото тяло се излъчваше някаква агресивност. Беше готов да започне бой.

Кеш разбра намеренията му и прояви достатъчно здрав разум, да не допусне това да се случи.

— Добре — отвърна добронамерено той. — Криси, ще ти звънна следващата седмица и в свободния ми ден ще отидем на кино.

— Добре — отвърна тя и му се усмихна. — Благодаря ти за обяда.

Той сви рамене.

— Беше ми много приятно. До скоро, Джъд.

Джъд кимна и Кеш небрежно го заобиколи, сякаш дори не бе забелязал заплашителната му стойка.

Криси разбра, че е притеснен. Сигурно заради нещата, които Кеш бе казал на манекенката. Тя взе малката си чанта и я прехвърли през рамо.

Той се извърна към нея неодобрително.

— Можеше да се преоблечеш, не да идваш в града в този вид.

Тя вдигна вежди.

— Ако не ти харесва как изглеждам, тогава ти иди да прекарваш добитъка и да обхождаш оградите и да проверяваш излаците, да разпределяш храната, да изриваш оборите и...

Той вдигна длан и въздъхна тежко.

— Знам, че имаме нужда от повече работници. Просто не ми е приятно да работиш редом с тях.

— Аз съм дъщеря на фермер — напомни му тя. — Не върша нищо по-различно от задълженията, които познавам, още откакто татко ме качи на кон за пръв път.

Той се вгледа в огромните ѝ тъмни очи и забеляза кръговете под тях, както и новите бръчици, появили се от изтощение по лицето ѝ.

— Те те дразнят, нали? — попита той.

Нямаше нужда да го пита, за да разбере за кого става дума.

— Не можах да се преоблека, защото пред вратата на стаята ми имаше препятствия — обясни тя. — Вече успях да ядосам помощник-режисьора като си оставих учебниците на масата в кухнята. Наложих се да ги върна в пикапа, докато довършат сцената, която снимаха. Нищо не ми каза, но си личеше, че дори от ушите му излиза пара. Това е моята къща, а се налага да искам разрешение, за да отида дори до тоалетната. Естествено, че ме дразнят! — тя си пое бавно дъх. — Само че имаме нужда от парите. Така че всичко е наред.

Той се извърна и тръгна навън. Младата жена го последва към огромния джип. Той изчака и двамата да се настанят вътре и да си сложат коланите, запали мотора и едва тогава заговори отново.

— Така е. Наистина имаме нужда от парите — съгласи се тихо той. — Не ми е никак приятно да го повтарям непрекъснато, но е самата истина. Искам да завършиш, преди да започнеш да поемаш още работа — погледът му бе красноречив. — Би трябвало да ходиш по събирания, да танцуваш, да се забавляваш, както правят жените на твоята възраст, а не да вършиш най-мръсната работа във фермата.

— Ясно — кимна тя. — Насърчаваш ме да ти изневеря, за да можеш да искаш издръжка при развода.

Той се поколеба, но след секунда избухна в смях.

— По дяволите!

Тя се усмихна широко и обърна поглед към полята.

— Ще наваксам изгубеното време, когато оформиш нещата законно. Междувременно ще излизам с Кеш и ще пазя поведение.

— Така ли правиш?

Тя обърна поглед към него.

— За какво ме питаш?

— Пазиш ли поведение?

— Кеш ми е само приятел, Джъд — отвърна тя. — Сигурно си мислиш, че съм отвратително старомодна, но съм дала клетва и ще я спазвам, до последно.

Веждите му се вдигнаха. Не му стана приятно, че от думите ѝ изпита такова задоволство. Не би трябвало да го интересува дали ходи

по срещи. Той си искаше собствената свобода. Дори Типи не я застрашаваше. Но Кристобел успяваше да го стресне. Тя събуждаше едно топло чувство у него. Винаги, когато изпаднеше в някое от своите мрачни настроения, тя го спасяваше с шега, усмивка или с този невероятен хумор. Никой друг не го бе карал да се чувства толкова... завършен. Стягаше се, щом си помислеше, че ще я загуби заради друг мъж. И не можеше да спре да си я представя в онова червено боди...

Сви рамене, за да отпрати мисълта надалеч. Нямаше никакво намерение да влиза в пчелина. Сети се за нещо, което бе казал Кеш тъкмо преди другият мъж да си тръгне.

— Каква следа ще проверява Кеш?

— Знам ли? — каза тя умишлено разсеяно. — Измъкна някакъв бележник, надраска нещо в него и каза, че трябва на всяка цена да провери тази следа.

— Виж ти.

— Ти все още ли не вярваш, че нашият бик е бил отровен?

Той поклати глава, но след това я погледна.

— Накарай Ник да разчисти пасището от люцерната. Щом добитъка трябва да се храни с трева, значи ще бъде чиста трева.

— Добре — тя седеше до него смълчана, изпълнена с копнеж да може да говори и с него както с Кеш, и той да изслушва идеите ѝ, а не да ги отхвърля, все едно че са плява.

— Защо мислиш, че е отровен? — попита неочаквано той.

Идваше ѝ да излее всичко пред него — и за срязаните огради, и за бременните крави, които за малко да изгубят, да повтори пред него всичко, което Хоб ѝ бе казал, всичко, което бе споделила с Кеш. За мъртвия бик на Фред Брустър. Само че не разполагаше с никакви доказателства и не ѝ се искаше някой да бди над нея като сокол всеки път, когато излизаше да язди сама. Можеше да провери нещата. Не бе кой знае какво. Освен това, разсъждаваше тя, Джъд имаше достатъчно проблеми на главата покрай това безсмислено брутално убийство, което разследваше. Тя знаеше, че той сигурно е виждал жертвата. Сигурно споменът му тежеше.

— Има нещо, което дочух — каза след малко тя. — Сигурно са били само приказки, свързани с братята Кларк. Май много не ги харесват наоколо.

— На мен ли ми го казваш — съгласи се той разсеяно. Зави по алеята към фермата, а зад тях се вдигнаха облаци прах. — Само през последната година са ги уволнили поне от шест места. Никъде не успяват да се застоят дълго.

— А те откъде са? — попита любопитно тя.

— Нямам представа.

Това бе нещо, което трябваше да се провери. Заигра се с копчето за прозореца.

— Все още ли имаш онзи смешен 45-ти калибър, който стреля с амуниции 22 калибър?

— Да. Защо?

— Защо не го изчистиш и не ми го дадеш с малко куршуми? Решила съм да се заема със стрелба по мишени.

— Защо?

— Днес бълваш въпрос след въпрос.

— А ти не ми отговаряш.

— Кеш каза, че ще ме научи да стрелям по мишена — каза тя с надеждата, че няма да попита другия мъж и да разбере, че лъже.

— И аз мога да те науча — наежи се той. — Аз съм по-добър стрелец от него.

— Знам, но ти си толкова зает напоследък... — прииска ѝ се да си прехапе езика, заради тези думи. Беше станал много докачлив заради разследването и убийството. Не обичаше да обсъжда работата си пред нея, както и с никой друг, защото нещата, с които се сблъскваше, бяха наистина ужасни. Не искаше да се разбере колко е чувствителен. Последва дълго мълчание.

— Не че се опитвам да ти се бъркам — каза веднага тя. — Знам, че трябва да се посветиш на разследването, че не обичаш да говориш за тези неща. Не те подпитвах. Четох една статия за трудностите, които пазителите на реда, срещали при разследването на убийства. Знам, че това те притеснява, че си го скрил дълбоко в себе си, за да не личи.

Той я погледна настойчиво и намали, заради един завой. След това отново отклони поглед към пътя.

— Толкова много знаеш за мен — каза той неясно защо.

Тя сви рамене.

— По-голямата част от живота си съм прекарала близо до теб.

Смехът му прозвуча глухо.

— Налага се да гледаш неща, които нито едно човешко същество не бива да вижда. Аз пазя закона. Мен не би трябвало да ме притесняват. Налага се да се справям с всичко, което изскочи.

Тя кимна.

— Така пишеше и в статията, която четох — каза неочаквано тя. — Затова на силите на реда им е толкова трудно да признаят, че имат нужда от съвет, че трябва да поговорят с някого за нещата, които ги тормозят. Те са корави мъже и жени. Нещата не бива да им влияят, защото са изковани от стомана — тя се обърна на седалката, доколкото позволяваше коланът и срещна любопитния му поглед. — Но с теб не е така. Част от теб е напълно човешка и те боли, когато видиш убити. Това означава само, че си състрадателен, не че си слаб.

Напрежението сякаш се отцеди от него. Той се загледа право напред, докато приближаваха къщата. Криси се усмихна.

— Ние, обаче, и двамата знаем, че ти можеш пирони със зъби да извиваш — добави тя с шеговитата усмивка.

Той се разсмя и натисна спирачките пред огромния камион, който постоянно блокираше портата, за да го заобиколи по тревата.

— Не бих могла да го направя — призна тя и се сви, докато гледаше как гумите на джипа минават на сантиметри от рова. Знам си, че ще пропадна в дерето, ако опитам.

— Ако така си мислиш, така и ще стане — спря пред верандата. Беше неестествено пусто.

— Защо Кеш мрази манекенки? — попита рязко той.

Тя се поколеба. Само че чувствата и признателността ѝ към Джъд бяха по-силни, отколкото предаността към Кеш.

— Мащехата му е била манекенка — обясни тя. — Разбила е семейството му.

— Лоша работа.

Тя кимна.

— И той може да извива пирони със зъби — опита да се пошегува тя отново.

Той не се усмихна. Протегна се и улови дълъг рус кичур, който се бе изплъзнал от кока.

— Би трябвало да носиш хубави дрехи и да се разхождаш по главната улица.

Тя изръмжа обидено.

— Не се опитвай да ме вкараш в някакъв стереотип.

Той изви вежди.

— Така ли правех? Мислех си, че младите жени на твоята възраст харесват подобни неща.

— Аз харесвам бикове — каза тя. Красиви бикове от породата Сейлърс и от породата Хиърфорд, и телетата без някакво специално родословие, на които другите фермери ще завидят.

Той поклати глава.

— Ти също ги харесваш — изтъкна тя.

Той не се стърпя и се разсмя.

— Може и да е така.

Нави мекия кичур на пръста си и го огледа. Лицето му сякаш се сви. Поколеба се, но забеляза безмълвното състрадание, изписано по лицето ѝ.

— Жертвата е била само на двадесет и пет — каза рязко той. — Била е бременна. Лежеше на земята, отстрани на пътя, в канавката, сред тревата. Изглеждаше толкова самотна, толкова уязвима, безпомощна, напълно гола, освен разкъсаната блуза. Наръгана е била многократно и така обезобразена, сякаш този, който го е извършил я е мразел заради женствеността ѝ. Нямах намерение да казвам всичко това на съпруга ѝ, но медиите се бяха докопали до гнусните подробности. Наложих се да мубият успокоителни в болницата.

Знаеше, че не бива да го докосва, но сякаш против волята ѝ пръстите ѝ стиснаха силната ръка, която държеше косата ѝ.

— Ти ще заловиш мръсника, който го е извършил — заяви тя.

Той изви едната си вежда.

— Мъжки род?

— Намерена е в канавката, а мястото на престъплението е като олтар за някакъв ритуал. Косата ѝ е била като облак около главата, лежала е по гръб с отворени очи и разтворени крака. В устата ѝ имало пръст. Всички от полицията твърдят, че това ги навежда на мисълта за убийство за отмъщение, сякаш убиецът я е мразел. Възможно ли е да се окаже сериен убиец? Повечето серийни убийци са бели мъже на възраст между двадесет и тридесет и пет, самотници, които...

— Мили боже! — възкликна той. — Как успя да разбереш тези неща?

— Кеш ме държи в течение, а и аз прочетох всичко публикувано за мястото на престъплението. Обичам да чета за процеса на разследване — обясни тя. — А и по телевизията толкова често дават предавания на живо от живота на полицаите и показват как разгадават престъпления. След като познавам хора от този бранш, няма да ми навреди, ако понауча малко повече.

Той се разсмя.

— Не те ли е страх, че някоя вечер ще ме докарат в ковчег?

Пръстите ѝ погалиха силната му ръка.

— Ти умееш да се грижиш за себе си — отвърна уверено тя. — Съобразителен си и не се доверяваш на хората — въздъхна. — Въпреки това изричам не една и две молитви, когато се заемеш с такъв случай.

Той ѝ се усмихна мило.

— Звучи добре.

Криси сбръчка нос.

— Просто не позволявай да те застрелят. Или ако все пак се случи, нека да е нещо дребно.

— Ще се постарая — обеща той.

Тя се вгледа внимателно в черните очи на мъжа.

— Стандартът ми на живот ще се срине без теб. Дори и ако се ожениш за някоя световноизвестна манекенка.

И двете му вежди отхвъркнаха нагоре.

— Да се ожени ли?

— Правилно. Изрекох мръсна дума — тя отдръпна пръсти. — Господ да бди над теб, та никога да не наденеш на пръста си пръстен, който не част от граната или нещо такова — Криси посегна към вратата.

Той я улови за врата и нежно, но твърдо приближи лицето ѝ към своето.

— Аз вече съм женен — прошепна той и твърдите му устни покриха нейните с ожесточение, но само за един кратък момент. Пусна я и слезе от джипа, докато тя все още се опитваше да се опомни от шока.

Той отвори вратата ѝ и я свали на земята, прегърнал я през кръста. Задържа я пред себе си за няколко жарки секунди.

— Не се обвързвай с Гриър. Няма да останем женени още дълго, но аз, въпреки това се чувствам отговорен за теб. Гриър е тежък случай, честна дума. Миналото му е такова, че не бих могъл да ти разкажа. Повече късмет би имала с някой опитомен вълк.

Думите му, че няма да останат женени още дълго я смутиха. Постара се да не се издаде. Какво говореше той за Гриър...

— Кеш ми е приятел — каза тя.

Джъд си пое дълбоко дъх.

— Той е и мой приятел. Нещо такова. Просто... не се сближавай прекалено много с него. Не е такъв, какъвто изглежда.

Тя му се усмихна.

— Добре.

Той неуверено я погледна. Погледът му се спря на устните ѝ и почти веднага се отдръпна. Преди да я пусне, я разтърси много нежно.

— Притеснявам се и за теб, защото си сама, само с Мод и момчетата. Май няма да е зле Кеш да те научи как се стреля по мишени. Никой не знае повече за огнестрелните оръжия от него — Джъд вирна брадичка. — Е, освен мен — добави той с дълбокия си меден глас, който я обгърна също като кадифе. Мускулестото му тяло се стегна едва забележимо. — Кристабел, сигурна ли си, че не искаш да те науча как да стреляш с пистолет? — неочаквано попита той.

— Не искам да ти отнемам от свободното време, Джъд — каза тя напълно искрено. — И без това работиш толкова много. Имаш нужда от почивка.

— Да не би да намекваш за нещо? — попита любопитно той.

— Абсолютно нищо, честна дума. Освен че знам, че ти е приятно да прекарваш свободното си време с госпожица Мур.

Очите му се присвиха и се впиха в лицето ѝ.

— Да не би да ревнуваш? — попита той бавно и внимателно, сякаш тази възможност му бе хрумнала току-що.

Тя стаи дъх. Сърцето ѝ вече бе започнало да препуска и тя не смееше да издаде чувствата си. Не искаше да го впримчва като го накара да я съжалява.

— Този брак съществува само на хартия, Джъд, ти сам го каза. Можеш да правиш каквото пожелаеш — добави прямо Криси. Не посмя да му разкрие, че разследва сръзаната ограда и отравения добитък, както и че Кеш е единственият, с когото може да поговори за

притесненията и съмненията си. — Кеш ще ме научи как да стрелям с пистолет. На него му е приятно да се вижда с мен.

Последва дълго и потискащо мълчание. Джъд не каза нищо повече. Само че дишаше толкова дълбоко и равномерно, че тя разбра колко силно е ядосан. Нямаше представа защо. За всички бе очевидно, че е омаян от Типи Мур, защо тогава да не му е все едно дали Кеш ще я учи да стреля? Може би ставаше дума за някакви мъжки отношения. Съществуваха толкова много мъжки ритуали, които жените така и не успяваха да разберат...

— Няма да влизам — заяви рязко той. — Ще се видим следващата седмица.

— Добре. Благодаря ти, че ме докара.

Тя не се обърна назад, докато се качваше по стъпалата към терасата. Влезе направо и в същия момент се спъна в електрически кабел и полетя напред, блъсна се в един стол и провали сцената, за която нямаше представа, че в момента снимат.

— Браво, просто съвършено, при това след шестнадесетия дубъл! — изстреля гневно помощник-режисьорът Гари Мейз, а Ранс Уейн и двама от второстепенните актьори го зяпнаха. — Ти глупава и недодялана женска напаст...!

Кристабел се изправи с помощта на оператора и веднага събра силите си. Прекрачи към помощник-режисьора и го погледна неспособна повече да се владее.

— Не, ти ме чуй, смотан истеричен тъпако, дето си застанал в моя проклет хол! Дни наред стъпвам на пръсти и се опитвам да не се пречкам и изобщо не е моя вината, че тук прилича на минно поле! Дори нямаше надпис, че работите! Ако искате спокойствие, направете табелка и я закачете, за да се знае, че снимате! И се дръж прилично, ако това разбира се е възможно за тъпоглавец като теб, ясно ли ти е?

Помощник-режисьорът я зяпна и заекна, а актьорите, озвучителят, операторът и помощният персонал се разсмяха напълно открито.

Зад нея прозвуча смехът на още някого — дълбок, бавен и изпълнен с одобрение.

— Тя е момиче с характер, Гари — обърна се Джъд към помощник-режисьора. — Нямаш никаква сметка да я караш да го показва.

— Вече разбрах — разсмя се Гари, но смехът му не бе искрен. — Моля да ме извините госпожице Гейнс — измърмори с очевидно нежелание той.

Тя кимна отривисто.

— Приемам извинението — погледна любопитно Джъд, защото не очакваше той да се върне в къщата. Нямаше представа дали я е видял как пада и дали затова се бе втурнал, за да увери, че не се е наранила. В този момент той я гледаше със странен блясък в черните очи.

— Следващия път ще сложим табела — каза Гари и се обърна.

— Добре ли си? — попита тихо Джъд и се приближи към нея.

Тя кимна, поласкана от загрижеността му.

— Просто малко разконцентрирана. Ударих прожектора.

Той кимна също. Но сега я гледаше по различен начин. По нов и непознат начин. Тя остана да мисли над този поглед през цялата нощ, но така и не намери обяснение.

Типи Мур беше побесняла и затова бе решила, че няма да пипа с кадифени ръкавици. На следващата сутрин чакаше Криси още преди да включат големия генератор.

— Да кажеш на онова... онова мизерно подобие на ченге, че ще нося каквито обувки пожелае! — изсъска тя, а зелените ѝ очи блестяха предизвикателно.

Криси се ококори.

— Моля?

— И много добре мога да ходя с тях — продължи Типи, без да спира. — А от сега нататък той да не си позволява да ми говори, по никакъв повод! Просто се държах приятелски, един господ знае защо!

Младата жена бе прекалено изненадана, за да отговори. Манекенката бе побесняла.

— Изобщо не съм флиртувала с него — продължи да нарежда Типи Мур. — Опитвах се да се държа цивилизовано. А той ме накара да се чувствам като болна от шарка! Аз пък хич не се интересувам от някакво жалко подобие на ченге, не и след като до мен е мъжът, който искам! Това му кажи!

За Криси отношението на жената към думите на Кеш ѝ се стори доста странни.

— Кеш не харесва жените — обясни тя с намерение да смекчи удара. Не можеше да признае на манекенката защо Кеш се бе държал по такъв начин, това просто не ѝ влизаше в работата.

— Теб, обаче, те харесва — долетя острият отговор, последван от поглед, който подсказваше, „Само един господ знае защо“.

— Аз съм просто едно фермерско момиче — отвърна любезно Криси. — Нито се обличам хубаво, нито флиртувам с него. Ние сме просто приятели.

Гневът на другата жена все още не стихваше.

— Бас държа, че си била глезена като дете — измърмори разсеяно тя. — Лигавили са те и са ти треперили и са ти осигурявали каквото ти е скимнело. Малкото съкровище на тати — добави подигравателно тя.

Лицето на Криси се изопна.

— Няма как да бъдеш глезена в една ферма, госпожице Мур — отвърна хладно тя. — Просто няма време. Всеки си влачи бремето, иначе всичко ще отиде по дяволите.

— Тогава защо Джъд прекарва толкова много време тук? — попита тя.

Криси повдигна вежди.

— Той притежава половината ферма. И двамата я поддържаме, а единствените пари, на които разчитаме, са тези, които Джъд изкарва... и каквото ще вземем от филма.

— Значи затова... — прошепна тихо Типи и се изчерви. — Мислех си, че тексаските рейнджъри изкарват много пари. Те са специални хора.

— По-специални, отколкото можете да си представите — увери я Криси с негодувание, изпитала нужда да защити съпруга си. — Само че те не изкарват огромни заплати, а за да се поддържа една ферма са необходими много пари.

— Той защо не продаде своя дял?

— Защото аз не мога да си позволя да го купя — отвърна направо тя. — За вас може и да не е кой знае какво, но този имот е бил в семейството ми, а и в неговото повече от сто години. Никой от нас няма намерение да продава, освен ако не започнем да гладуваме.

— Това е само парче земя с малко трева.

Кафявите очи на Криси се присвиха студено.

— Въпрос на отношение към семейството. Въпрос на традиция. Въпрос на задължения и чест и отговорност. Парите не са най-важното в случая — добави тя с неприкрита острота в гласа, докато оглеждаше презрително манекенката.

Типи вирна високомерно глава.

— Ти обичаш ли Джъд?

— Джъд ми е бизнес партньор — заяви Криси, без да дава повече обяснения.

— Чудесно. Гледай да не си втълпяваш разни неща за него — добави жената. — Аз си имам планове за него.

— Да го направите какъв, ваш слуга ли? — попита Криси, прекалено ядосана, за да внимава какво говори. — Или просто колекционирате мъже и ги оценявате по подаръците, които получавате от тях? Струва ми се, че един мъж никога няма да бъде достатъчен за жена като вас.

Лицето на Типи замръзна и тя сви длани.

— Ти не знаеш нищо за мен!

— Вие също не знаете нищо за мен! — долетя отговорът. — Само да посмеете още веднъж да ми предупредите да стоя настрана от Джъд. Двамата се познаваме още от времето, когато ходех с лачени обувки. Не си въобразявайте, госпожице Мур, че той ще ме изключи от живота си заради познанство, започнало преди няколко седмици. Джъд може и да се захласне по едно хубавичко лице и прилично тяло, но не е глупак. Напълно способен е да надникне зад лъскавата обвивка и да съзре грозотата.

Типи си пое рязко дъх. След това се усмихна студено.

— Ако това е някакво съревнование, ти вече си загубила — изрече бавно и уверено Типи, а зелените ѝ очи блестяха. — Джъд ще направи всичко, което му кажа. Парите май не ви достигат, а? Как тогава си позволи да ми подари това?

Манекенката вдигна ръка и показа смарагдов пръстен, който сигурно струваше няколкостотин долара, може би дори хиляди. Криси усети как стомахът ѝ се надига. Джъд не бе от мъжете, които правят подаръци на жени, освен по Коледа, когато измисляше нещо полезно, а не лекомислено. Миналата година ѝ бе подарил кожено яке. За да купи

нещо толкова скъпо като този пръстен, значи трябва да е полудял по тази жена.

Криси не каза нито дума повече. Сърцето ѝ сякаш се пръсна на късчета. Сведе очи, обърна се и тръгна към къщата, изпълнала гръб.

Зад нея красивата червенокоса жена се намръщи и стисна здраво изваяните си устни. Типи сякаш се сви, докато наблюдаваше младата жена да се отдалечава, гордостта ясно се долавяше във всяко нейно движение.

Снимките във фермата приключиха след няколко дни, а екипът се прехвърли в града, за да снима една седмица там. За кратко Кристабел можеше да се наслади на спокойствието в къщата, като се изключи това, че екипировката бе оставена и се налагаше да заобикаля както нея, така и камионите, зарязани където не им беше мястото.

Джъд не се появи до следващата сряда, а когато дойде, Типи бе с него. Криси тъкмо бе оседлала коня си и го извеждаше от конюшната, когато те спряха пред верандата. Младата жена нагласяваше взетата назаем пушка в кожения калъф, поставен отстрани на седлото. Беше с ботуши, дънки и яке, с износена шапка Стетсън, нахлупена върху русата коса.

— Къде отиваш? — попита Джъд, докато помагаше на Типи да слезе от колата. Манекенката бе облякла зелена рокля, която изглеждаше семпла, но сигурно струваше цяло състояние. В сравнение с Кристабел, приличаше на кралица. Роклята подчертаваше блясъка на пръстена със смарагди и диаманти, подарък от Джъд. Лъскавината му прободеше Криси право в сърцето.

— Ще правя обход на оградата — отвърна младата жена без колебание. Дори не му каза, че още една ограда е била срязана. Ник тъкмо се бе обадил в къщата от мобилния си телефон, за да ѝ каже. Заедно с двама от почасовите работници бе останал там, за да я изчака да дойде.

— Точно на обед ли? — попита Джъд, намръщи се, и погледна часовника си. — Дойдохме да обядваме с теб.

— Ще обядвате с Мод — каза тя и грациозно се метна на седлото. — Аз си имам работа.

— Защо не си на училище днес? — продължи да я разпитва той, притеснен от апатичността ѝ.

— Детето на преподавателя по математика е болно, а преподавателката по английски отложи часовете заради някакво погребение.

Той забеляза пушката и отново се намръщи.

— Защо си взела тази пушка?

Тя пое юздите и погледна надолу към него. Типи стоеше непосредствено до него. Прекалено близо до него.

— Винаги нося пушка — отвърна тя. — Мъжете са забелязали вълк — излъга тя.

— Не можеш да го застреляш — засече я Джъд. — Забранено е.

— Много добре знам — тросна се тя — Но поне мога да стрелям около него и да го изплаша, ако се окаже, че заплашва добитъка — изчерви се, защото лошото ѝ настроение вземаше връх.

— Яла ли си?

Господи, той не преставаше.

— Закусвала съм — увери го Криси. — Обикновено не обядвам. Трябва да вървя.

Обърна коня, без дори да погледне Типи, сякаш не я бе забелязала и подкара, без да му даде възможност да зададе нови въпроси.

— Тази работа не ми харесва — измърмори той. — Нещо не е наред. Тя не е на себе си.

Манекенката стисна ръката му и се насили да се усмихне.

— Аз бих хапнала нещо, Джъд — измърка тя. — Хайде, ела. Тийнейджърите изпадат понякога в такива настроения. И при мен беше така на нейната възраст.

— Тя е на двадесет години. Почти на двадесет и една.

Това бе истински шок. Типи си бе мислила, че жената е, доста по-млада. Сега вече възприемаше съперницата си по-различно. Пръстенът, който носеше бе наранил момичето. Не че това я засягаше, разбира се...

— Въпреки това не е много голяма — добави Типи. — На тази възраст човек лесно преживява нещата — каза тя по-скоро за свое успокоение, отколкото за негово. — Хайде. Трябва да ме нахраниш.

Той наблюдаваше как Кристобел се отдалечава и почувства някаква празнота. Тя дори не го бе погледнала в очите. Не му се беше усмихнала. И защо ѝ трябваше тази пушка? И защо ли беше тръгнала да прави обхода сама?

Искаше да получи отговори. Щом върнеше Типи на снимачната площадка в града, щеше да измъкне каквото го интересуваше от Кристобел.

Криси откри отговорника Ник, а също и Брад, един от тримата мъже, които работеха почасово, коленичили до един бик в пасището, където бе срязана оградата.

Уплашена, че се е случило най-лошото, тя се метна от седлото и коленичи до бика. Той беше от породата Хиърфорд, но най-добрият, който имаха. Беше мъртъв.

— По дяволите! — изруга тя.

— Съжалявам — каза Ник. — Мислех си, че тези бикове са на сигурно място. Трябваше да преценя по-добре.

— Вината не е твоя, Ник. Само че този път искам да получа отговори. Повикай веднага ветеринар да вземе кръвна проба. Ако този бик е отровен като другите, искам да имам доказателство. Ако се налага ще зарежа училище и ще си намеря работа.

— Веднага ще позвъня на ветеринаря — увери я Ник.

Тя погали младия бик по главата и едва се сдържа да не заплаче. Толкова много залагаше на новите кръстоски, които смяташе да направи. Той изглеждаше напълно безпомощен, уязвим, както се бе отпуснал. Ненадейно си спомни какво ѝ бе казал Джъд за убитата жена.

Стана и се приближи до оградата, за да огледа срязаното място. Всичко бе както предишните два пъти. Същият почерк. Въздъхна, обзета от безпомощен гняв. Някой се опитваше да ги постави на колене. Този някой сигурно бе Джак Кларк. Но как, по дяволите, да го докаже?

Ник приключи разговора и се приближи до нея.

— Ветеринарят каза, че ще дойде към пет. Ще ми се обади, когато тръгне. Трябва да снимаме нарязаната ограда — добави той. — И според мен да кажеш на Джъд, или поне да съобщиш на хората на шерифа — продължи категорично той. — За теб не е безопасно да яздиш сама, нищо че носиш пушка.

Отлично знаеше, че е прав, но я болеше да го признае открито. Не че щеше да го послуша.

— Вече ще карам някой от мъжете да ме придружава — излъга убедително тя.

— Добре — Ник се отдалечи към коня си. — Ще взема филмче да заредя апарата и ще снимам и трупа.

— В момента Джъд си има достатъчни на главата покрай убийството във Виктория. Не ми се иска да го притесняваме и с това.

— Той притежава част от фермата — напомни ѝ мъжът. — Има право да знае какво става.

— Още преди седмици му казах какво става, но той не ме чу — отвърна тя. — Мисли си, че си измислям, за да ми обръща повече внимание. Освен това червенокосата манекенка така се е усукала около него, че няма кой знае какъв смисъл... — тя преглътна. — Извинявай. Толкова неща са му на главата. И на мен също.

Ник я погледна състрадателно, но бе притеснен и му личеше.

— Криси, ако все пак ме попита, трябва да му кажа.

Тя сви рамене.

— Постъпи както трябва, Ник. Но не му казвай, без да те е попитал. Става ли?

Той се усмихна.

— Става.

— И искам да знам какво е казал ветеринарят.

— Разбира се.

Тя обърна коня и пое към къщата. По средата на пътя, под един орех слезе и седна под дървото. Как ли пък нямаше да се върне преди Джъд и гаджето му да са приключили обяда и да се си тръгнали. Денят беше започнал лошо и ставаше все по-зле, каза си нещастно тя.

СЕДМА ГЛАВА

Когато Криси се върна у дома, разседла коня и върна пушката на каубоя, от когото я беше взела, Джъд и Типи си бяха отишли.

Завари Мод в кухнята, мърмореща за какофонията, която създаваше безразборно пръснатата екипировка.

Когато Криси влезе, тя се обърна се от мястото си край мивката.

— Криеш се, а? Бъди така любезна следващия път да ме вземеш с теб, вместо да ме оставяш тук.

— Толкова ли беше зле?

— Зле ли? — възрастната жена постави мръсен тиган в съдомиялната. — Беше решила да те прегази. Накара Джъд да повярва, че се цупиш, защото обръщал на нея повече внимание. Решила е, че не можеш да се държиш като разумен възрастен човек.

— Аз пък мисля, че тя е съвършената досадница — заяви остро Криси и подхвърли шапката си настрани, а след това се тръшна на един стол до масата в кухнята. — Купил ѝ е смарагдов пръстен. Доколкото видях, имаше и диаманти по него.

Мод се намръщи.

— Той ли ѝ го е купил? И с какви пари? — възкликна жената. — Той не разполага с толкова.

— Сигурно е взел от спестяванията си — предположи нещастно тя. — А аз какво мога да кажа, въпреки че знам, че е истина? Не е честно да очаквам от него да влага всяка стотинка, която изкарва във фермата.

— О, чедо — намръщи се отново Мод. — Съжалявам. Видях го аз пръстена, но нямах никаква представа... Сигурна ли си, че той ѝ го е купил?

— Тя така ми каза. Нямам никакво намерение да го питам лично, ако това имаш предвид. И без това съм насъбрала черни точки, защото накарах Кеш да ме научи да стрелям с пистолет.

Възрастната жена се поколеба.

— Той не обича Кеш.

— Каза, че в миналото на Кеш имало неща, за които не може да ми разкаже — съгласи се Криси. — Само че аз нямам намерение да се женя за него. Той ми е просто приятел.

— А според мен му се иска да ти стане нещо повече от просто приятел.

Младото момиче тъжно се усмихна.

— Аз съм женена. Не че някой много го е грижа.

Мод смръщи чело и включи съдомиялната. Машината издаде приятен гъргорец звук и наруши тишината, настъпила в кухнята.

— Тя не го знае.

— А дори и да го знаеше, какво от това? — попита философски Криси. — Жени като нея не признават никакви препятствия. Тя може да има всеки мъж, когото пожелае. Сама ми го каза — добави тя с крива усмивка.

— Не и Кеш Гриър — възпротиви се Мод.

Криси се разсмя, но смехът ѝ прозвуча малко пресилено.

— Има, обаче, един мъж, който не се поддава на тази отровна усмивка.

Мод погледна притеснено младата жена.

— Мъжете винаги ще заглеждат красавиците. Само че биха ли се оженили за хубавкото лице, по което всички въздишат? Как ще бъде сигурен един мъж, че тя ще му остане вярна?

— Ако го обича, може и да му е вярна.

Мод изсумтя.

— Тя обича дрънкулки и не вижда нищо, освен собствените си качества. Не я изпускай от поглед — добави твърдо тя. — Ще направи всичко възможно, за да ви отдели един от друг, а освен това е и отмъстителна.

— Първо, Джъд не ме иска — въздъхна Криси. — Никога не ме е искал — спомни си дългата бавна целувка. Тя бе единствената, която някога бе получавала. А той не бе повторил. Спомни си и бързата целувка в джипа, когато я върна у дома, след като бе обядвала с Кеш. Все още не можеше да разбере. Но пък и Джъд не бе на себе си напоследък.

— Къде ходи този следобед?

— Да видя мъртвия си бик от породата Хиърфорд — долетя тъжния отговор. — Сигурна съм, че е отровен, също като Сейлърса.

Оградата беше срязана по същия начин като другите две.

— И не си казала на Джъд? — възкликна Мод.

— Нали знаеш, че ще реши, че си измислям — каза Криси. — Типи Мур ще го убеди, че това е още един план да привлече вниманието му.

— Няма, ако Ник те подкрепи.

— Той ще каже, че аз съм накарала Ник да говори така. Не, този път трябва да намеря доказателство.

Мод прехапа долната си устна.

— Нещата стават опасни. Не бива да яздиш сама, нищо, че носиш пушка.

— И ти ли започна като Ник! — възкликна раздразнена Криси.

— Много добре знаеш, че сме прави.

Тя бавно въздъхна.

— Ще кажа на Кеш Гриър — обеща тя най-сетне. — Той е единственият, който ми вярва напълно чистосърдечно.

Мод се поколеба.

— Джъд притежава половината ферма.

— Знам това, Мод — отвърна тя. — Но тук става въпрос само за един мъртъв бик. Той разследва убийството на убита бременна жена и му е много трудно.

— Сигурно, нали е син на свещеник — съгласи се възрастната жена. — Той е чувствително момче. Докато растеше се опитваше да го прикрие, но то се вижда. Може би манекенката успява да го накара да забрави грозотата около него.

— Може и така да е — съгласи се недоволно Криси. — Има ли нещо за ядене? — попита уморено тя. — Дори не съм закусвала.

— Разбира се. Какво искаш?

— Супа.

— Ще извадя от килера буркан, от консервите, които направих миналото лято и ще ти опека царевичен хляб — обеща с усмивка Мод.

Криси въздъхна и се отпусна на стола.

— Хубава храна — измърмори тя на себе си и се засмя.

Преди Джъд да се върне във фермата, за да разпита Криси защо го отбягва, Лио Харт ѝ се обади с информация за стадото бикове от

породата Сейлърс. Той й каза, че мъжът от Виктория, който ги купил, Джак Хандли уволнил братята Кларк и загубил най-добрия бик и още четири млади бичета. Всичките умрели незнайно как. Когато разбрал, че бикът на Кристабел е мъртъв, накарал да направят аутопсия на един от своите мъртви бикове и така открили, че е отровен. После открил, че същият този начин на отмъщение се повтаря при братята Кларк вече в продължение на две години. Поне четирима от бившите им работодатели са имали подобни проблеми с тях. Братята Кларк били под подозрение заради смъртта на бикове на Хандли, но си имали алибита. Джон бил в Джейкъбсвил да види брат си и имали свидетел, мъж на име Гулд, който се закле, че били с него на родео по времето, когато животното било отровено. Всъщност Гулд работел за Хандли и му се носела славата на усърден работник, който никога не създавал неприятности.

Тя разказа всичко това на Кеш един следобед, когато отидоха за риба на езерото, където развъждаха пъстърва. Риболовът бе хоби и на двамата, освен това похапваха добре, стига да хванеха нещо. Достъпът до езерото бе разрешен до края на октомври и не им оставаше много време да се наслаждават на любимото си занимание. Следобедите бяха станали хладни, въпреки слънчевото време, но и на двамата им бе приятно.

— Лио каза, че се опитал да каже на Джъд, но той много бързал и не го изслушал — каза тя, докато седяха, спуснали крака от кея в очакване рибата да започне да кълве. Той я погледна и нагласи въдицата.

— Някакви нови неприятности?

Тя поклати глава.

— Сигурна съм, че братята Кларк са виновни. Така ми се иска да мога да го докажа.

— Дочухме нещо за черен пикап с червена линия, като този, който Хоб Дауни видял паркиран до вашата ограда, във връзка с убийството във Виктория. Проверихме всички ферми в Джейкъбсвил, но нито един автомобил не отговаряше на описанието. Ако са били братята Кларк, сигурно са го зарязали някъде, след като Дауни го е забелязал.

Ветеринарят беше потвърдил, че бикът й от породата Хиърфорд е отровен. Криси каза на Кеш, но все още не бе споделила с Джъд.

Той се опита да улови погледа ѝ, но след като не успя, отново зарея поглед над езерото.

— Ако те тровят добитъка ти, рано или късно ще ги хванем.

— Трябва да питаме Хоб дали е виждал черния пикап след онзи случай — каза тя. — А може и да си е спомнил още нещо.

— Говорила ли си с него, след като намерихте последния отровен бик?

— Не съм — призна тя. — Бикът не бе в пасище близо до къщата му. Няма как да е видял.

— Какво ще кажеш да се отбием на връщане и да поговорим с него?

Тя се усмихна.

— Ако хванем още две риби, можем да похапнем с него. Той много обича пържена пъстърва. Двамата с баща ми често ходеха заедно за риба.

— Не говориш много за баща си.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Когато беше трезвен, беше прекрасен човек. Само че белезите са дълбоки — и физически, и емоционално. Понякога само като си спомня и болката се връща.

Той само кимна, но по лицето му бе изписано всичко.

Половин час по-късно, те прибраха шестте уловени риби в сак, пълен с лед и се отправиха по магистралата към малкия невзрачен дом на Хоб Дауни.

Старият му очукан камион бе все още паркиран на мястото, където Криси го бе видяла, когато разговаря с него. Тя се намръщи. Той обикновено ходеше да пазарува в града поне веднъж в седмицата. Странно, че автомобилът бе паркиран на съвсем същото място. Или това, или просто не е бил местен. Имаше и още нещо странно. Предната врата бе затворена, но мрежата пред вратата бе оставена леко откrehната. Хоб винаги я затваряше, за да може да отвори дървената врата спокоен, че някоя от котките няма да профучи покрай него.

— Много странно — измърмори тя, докато слизаха от пикапа. — Той никога не оставя мрежестата врата отворена...

Преди още да е довършила изречението, Кеш, на няколко крачки пред нея, натисна бравата на дървената врата, откри, че не е заключено и я отвори. Спря рязко и цялото му тяло се напрегна.

— Какво има? — попита Криси.

— Мисля, че е по-добре да изчакаш тук.

Тя се намръщи.

— Аз да не съм от захар — започна да негодува тя и го последва през отворената врата.

Носеше се особена миризма, сладникава и задушлива. Криси никога преди не бе усещала подобно нещо и не се замисли, когато пристъпи след Кеш в хола. Гледката, която се разкри пред очите ѝ бе толкова ужасна, че ѝ се догади. Извърна се и избяга на верандата, където повърна всичко изядено този ден, докато стискаше омаломощена перилата, а цялото ѝ тяло се тресеше от шока, ужаса и мъката, изписали се по лицето ѝ.

Някъде отдалеч долови гласа на Кеш, който се обаждаше да изпратят линейка, съдебен лекар и криминолог от дирекцията на полицията. Чу го, че се обади и в централата на тексаските рейнджъри във Виктория, които временно бяха изместени в помещенията, които обикновено заемаше шерифската служба.

Кеш я поведе от верандата към пикапа. Отвори вратата и я настани на стъпалото. Секунда по-късно поднесе пред устните ѝ сребърно шише.

— Не вдишвай миризмата и не мисли какво е. Просто пий — нареди категорично той и го поднесе по-близо.

Тя отпи дълга глътка, задави се и заплака отново. Кеш привлече главата ѝ към гърдите си и я задържа. Галеше я по косата и говореше нещо, което тя не чуваше.

Линейката пристигна, последвана от заместника на шерифа. Съдебният лекар се появи пет минути по-късно. Около двора и къщата опънаха жълта полицейска лента.

— Защо го правят? — обърна се Криси към Кеш.

— Защото, докато не направят аутопсията, съмнителната смърт не се причислява към определено конкретно престъпление — отвърна тихо той. — Може да е получил удар или инсулт, но може да се окаже и убийство. До тялото открихме лост, а вратът му е счупен — добави професионално той. — Ще проверят къщата за отпечатъци и ще документират всяка възможна улика, която забележат, всички отпечатъци от пръсти на ръцете и краката, дори власинките по дрехите му.

Тя го гледаше ококорена.

— Но кой би посегнал на горкия стар Хоб? — възкликна тя.

Той задържа ръката ѝ в своята.

— Той е видял товарен пикап и двама подозрителни мъже край вашата ограда — напомни ѝ Кеш.

— За бога, та тук става въпрос само за една срязана ограда, те не бяха откраднали нищо — извика тя. — Никой не може да докаже кой е бил, тогава не е било извършено нито убийство, нито нищо!

Той не отговори. Присвитите му очи не се отделяха от къщата, където кипеше усилена работа. След минута я остави и се приближи към съдебния лекар.

Малко по-късно пристигна и Джъд в черния си джип, заедно с криминалистите и техния фургон.

Кеш отиде при тях. Джъд погледна към пикапа, където седеше Кристабел, поколеба се, но Кеш посочи нещо на верандата. Влязоха в къщата с друг полицаи и с някои от медицинския екип и се върнаха след няколко минути.

Кристабел бе изпила три огромни глътки коняк от шишето на Кеш. Алкохолът я бе поуспокоил, но въпреки това имаше чувството, че никога повече няма да може да затвори очи, без да види отново това, което бе останало от горкия старец Хоб Делони. Сигурно е бил мъртъв известно време, като се имаше предвид в какво състояние откриха тялото му. Самата тя едва го разпозна.

— Кристабел.

Тя чу плътния глас на Джъд, сякаш долитащ през някаква мъгла. Той повдигна преbledнялото ѝ лице към изпълнените със загриженост очи и я огледа.

— Шок — заяви мрачно той на Кеш. — Никога преди не е виждала подобно нещо. Ще я закарам до болницата, за да я прегледа дежурният лекар.

— Нищо подобно няма да направиш — обади се прегракнало тя. — Много съм добре.

Джъд се намръщи.

— Това не е нещо, което си свикнала да виждаш — отвърна грубо той и се втренчи ядосан в Кеш.

— Той се опита да ме спре — защити тя по-възрастния мъж. — Аз, обаче, не го послушах — изправи се с леко олюляване и подаде

бутилката на Кеш. Пое си накъсано дъх.

— Какво е това? — попита Джъд и кимна към бутилката.

— Портокалов сок — отвърна веднага тя. — Едва ли е коняк, защото съм непълнолетна, а Кеш не би пристъпил закона дори и заради мен.

Джъд знаеше, че не е така, но обстоятелствата бяха необичайни. Сега не бе време да се занимават с подобни дреболии.

— Добре, Кеш, закарай я у дома. Аз не мога да си тръгна преди момчетата от лабораторията да се приключили — той изглеждаше така, сякаш щеше да умре, ако тя си тръгне с Кеш.

Кристабел го погледна.

— Става въпрос за убийство, нали? — попита тихо тя. — Смятате, че някой го е убил?

Очите му се присвиха.

— Все още проверяваме — двамата с Кеш се спогледаха. — Когато уликите се загубят, няма как да бъдат възстановени. Махни я оттук, Кеш.

Тя понечи да спори и Кеш се поколеба. Джъд заобиколи по-възрастния си колега и я качи сам в пикапа, а след това закопча и колана. Тя веднага усети топлината на тялото му. Почувства някаква сигурност. Искеше ѝ се да се сгуши в ръцете му и да се притисне в него. След това си спомни за пръстена, който бе подарил на Типи. Никога не ѝ бе подарявал толкова скъпа вещ. Никога не ѝ бе подарявал нещо лично. Никога нямаше да го направи. Въздъхна шумно.

Той забеляза изражението на лицето ѝ и се намръщи любопитно. Едрите му длани стиснаха ръцете ѝ.

— Остани с Мод, докато се върна, сладката ми — каза той с толкова нежен глас, че ѝ се доплака. — Няма да излизаш от къщата и се опитай да не мислиш за това, което си видяла.

Тя усети болка дълбоко в гърдите си.

— На теб ти се налага да гледаш подобни неща непрекъснато, нали? — попита тя.

Той бавно кимна.

Ръката ѝ се вдигна към твърдите му устни и тя ги притисна нежно с пръсти.

— Толкова съжалявам — прошепна тя. Гласът ѝ пресекна и тя прехапа долната си устна, за да се овладее.

Гърдите му тежко се повдигаха и спускаха.

— Аз също — придърпа дланта ѝ към устните си и я целуна жадно. — Бих дал едната си ръка, за да ти спестя това, което си видяла! — изпъшка той.

— Няма нищо — отвърна дрезгаво тя и си наложи да се усмихне. — Ще се оправя. Ти върви да хванеш онзи, който го е сторил.

Мъжът си пое дълбоко дъх. Това момиче имаше характер.

— Ти си твърде взискателен данъкоплатец, Кристобел Гейнс — прошепна той. — Добре, тигърче. Ще хвана мръсника. Ти си върви у дома.

Младата жена се усмихна, въпреки че все още беше бледа.

— Слушам, шефе!

— Ще се видим по-късно — усмивката му беше мрачна. Обърна се, без да каже и дума повече и се качи на верандата.

Кеш се настани до нея, закопча предпазния колан и бързо я погледна.

— Ти си невероятна, Кристи Гейнс — заяви гордо той. — Повечето жени щяха или да се разпищят, или да припаднат. Ти само повърна.

Тя се усмихна немощно.

— На теб сигурно никога не ти се е случвало.

— Грещиш — той запали и потегли. — Първото убийство, когато все още бяха новак се случи в заключена къща през лятото. Жертвите бяха три — двойно убийство и самоубийство. Трупите бяха престояли цяла седмица. В интерес на истината припаднах — той ѝ отправи усмивка пълна с обич. — Нямах представа каква работа те чака на следващия ден.

— Мога. Знам от Джъд, че полицаите имат доста извратено чувство за хумор, когато са на работа.

Той се разсмя.

— Точно така е. Открих умряла катерица в бюрото си, умряла катерица в багажника на патрулната кола, когато се прибрах на вратата на апартамента ми бе закачена пак мъртва катерица, нали се сещаш, че никога повече не им позволих да забележат какъвто и да е признак на слабост у мен.

— И аз няма да го допусна — добави убедено тя и скръсти ръце на гърдите си. — Първия път винаги е най-трудно, нали така, и то с

всичко.

— Да — той я погледна. — Но можеш да живееш със спомена. На човек му се налага да преглъща толкова много. Просто се налага да свикнеш.

Тя отпусна глава на облегалката.

— Според теб Хоб е убит, нали Кеш?

За момент той замълча.

— Точно сега не мисля нищо. Както Джъд ти каза, трябва да проведем внимателно разследване. Просто за всеки случай — той я погледна. — Само че за момента, ти повече няма да яздиш сама, нито пък да правиш обход на оградата сама, дори и да си взела пушка.

Тя кимна. Не срещна погледа му. Джъд щеше да я накара да обещае. Кеш не я познаваше достатъчно добре.

— По-добре ли си вече? — попита той.

— Да. Мислех си за медицинския преглед — излъга тя — най-добрият приятел на Джъд, Марк Бренън винаги се шегуваше със съдебните лекари в Сан Антонио, особено с една от асистентките, Алис Джоунс, която имала прекалено извратено чувство за хумор.

— Любимата кукувица Алис — разсмя се Кеш. — Всички я познават. Тя е част от местния фолклор.

— Как е възможно да се занимаваш с подобни неща ден след ден, година след година? — полюбопитства тя.

— Това е част от изискванията на длъжността. Опитай се да мислиш за жертвата, не за това как си реагирала, когато си я видял. Обмисляш как да откриеш извършителя и как да го затвориш, за да не успее да го стори отново. Ако имаш късмет, няма да се налага често да гледаш подобни неща — той въздъхна. — Там е работата, че има такива, които не успяват да се справят, особено онези, които са най-силно засегнати, но отказват да признаят, че това ги притеснява. Въобразяват си, че са над слабостите, свързани с тази работа. Подобни полицаи, както и тези, които се случи да убият, понякога просто не могат да превъзмогнат психическото натоварване. Много от тях след подобни случаи напускат работата си. Други пък стават алкохолици, или се самоубиват.

Тя кимна. Джъд ѝ бе казал същото нещо. Тя вдигна поглед към Кеш.

— Ти не пиеш.

Той сви рамене.

— Понякога пия. Но никога не чак толкова много, че да загубя контрол.

— Също като Джъд.

Той бавно се усмихна.

— Джъд е от онези тежки случаи, които не си признават слабостите. Той никога не е убивал човек. Всъщност, май не му се е налагало да стреля, по когото и да е.

— Простреля един в крака, докато се опитваше да наръга друг негов колега. Тогава още работеше в полицията на Джейкъбсвил. Човекът оживя и дори не куцаше.

— Джъд е късметлия.

Тя се вглеждаше внимателно в строгото лице до нея.

— Ти си убивал.

Цялото му тяло се напрегна. Той дори не я погледна. Искаше ѝ се да каже нещо друго, нещо, с което да го успокои. Само че изражението му бе каменно. Младата жена се размърда неспокойно, притеснена, че е казала нещо толкова нетактично и лично.

Извърна се настрани.

— Хоб няма близки.

— Сигурен съм, че общината ще се погрижи за разноските по погребението — отвърна след малко той. — Поне ще има прилично погребение.

— Горкият. Никога не бе имал кой знае какво. Наистина ли си мислиш, че някой би го убил единствено защото ги е видял да режат оградата?

— Не знам. Но каквато и да е причината, поне е умрял бързо. Не се е мъчил.

Тя въздъхна.

— Надявам се. Искрено се надявам да е така.

Джъд се отби в къщата, преди да се върне във Виктория. Кристабел бе в кухнята с Мод, усмихната, докато помагаше да омесят хляб и да направят пай.

— Добре съм — увери го тя. — Недей да се тревожиш заради мен.

Той се поколеба, а черните му очи се присвиха и останаха впити в лицето ѝ. Все още бе малко бледа.

— Кога видя Хоб за последно?

— Преди около седмица — отвърна тя и си спомни, че не можеше да му каже за какво си бяха говорили на верандата.

— Той добре ли беше?

— Както обикновено — каза тя и погледна строго Мод, защото жената се канеше да каже нещо. — Дори споделих с Мод, че изглеждаше изключително добре, нали така, Мод? — добави нарочно тя.

Мод се намръщи.

— Така беше. Горкият старец. Такъв добряк.

— Ако си добре, тогава да се връщам на работа — каза той на Кристабел. — Все още изглеждаш потресена.

Тя си наложи да му се усмихне.

— Подобно нещо би потресло всеки.

— Сигурно си права. Известно време да стоиш близо до къщата. Нека Ник и момчетата да поемат обходите.

— Както кажеш, Джъд — съгласи се мило тя.

Той я изгледа продължително.

— Говоря ти сериозно — присви замислено очи. — Обещай ми — добави веднага той.

Тя се замисли за момент.

— Обещавам да стоя близо до къщата.

— Добре.

Той я погледна за последен път, кимна на Мод и излезе през задната врата.

— Лъжкиня — изсъска Мод към нея.

— Някои от оградите наистина са близо до къщата — оправда се тя. — Освен това, налага се да помагам на Ник и останалите момчета, когато проверяват за нови поразии. И без това нямаме достатъчно работници, откакто Лари напусна, а Боби се записа да учи задочно. Ще кажа на Кеш — обеща тя.

— Ако Джъд научи... — изпъшка Мод.

Две дена по-късно Крис яздеше към пасището, където държаха един от четирите останали млади бикове от породата Хиърфорд. Бяха ги разделили, за да не допуснат ново отравяне. Тя отново стискаше в ръка взетата назаем пушка, а мобилният телефон, който Кеш ѝ даде, висеше на колана. Беше я накарал да го вземе и каза на Ник да я

наглежда, докато е във фермата. Ник не успя да се справи с нея, също както и Кеш. И ето че този път за малко не плати скъпо и прескъпо. Минаваше с коня си покрай огромен дъб, когато някакъв мъж се изпречи на пътя ѝ.

Реакцията ѝ бе отлична. Когато той бе пред нея, тя вече бе успяла да извади пушката и да провре пръст на спусъка. Не я насочи към него, а я подпря на дънките, докато очите ѝ говореха, че е готова да стреля при най-малкото движение.

— Да не би да се каниш да ме гръмнеш, госпожице шефке? — попита с провлачен глас Джайк Кларк, очите му присвити, докато гледаше нагоре към нея от прашната пътека.

— В мига, в който направиш и крачка към мен — кимна тя, без да трепне.

— Видях те, че приближаваш по пътя — каза той и кимна към магистралата, която бе няколко метра встрани. — Искам да престанеш да разпространяваш слухове за мен из Джейкъбсвил — добави със студен глас той. — Нищо не съм откраднал от теб. Купих си чифт ботуши, защото скъсах моите, докато се разправях със стария ви трактор. Дължахте ми ги тези ботуши!

— Ако беше дошъл и бе попитал, щяхме да ти купим — отвърна тя, обзета от страх, разтреперана вътрешно, но решена да не го показва. Стисна по-здраво пушката. — Ти не го направи. Купил си най-скъпия чифт, който си намерил и си ги записал на сметката на фермата.

— Това не е причина да уволниш човек, без преди това да го изслушаш.

От поглед му усети как се вледенява. Помнеше този поглед от времето, когато още работеше при тях, въпреки че бе за кратко, до края на септември. Той харесваше жените, но нито една не би посветила времето си на него. Зъбите му бяха отвратителни, както и държанието — да не говорим за вулгарния начин, по който се отнасяше към жените. Той бе дребен мъж, с остри черти, оредяваща коса, слаб и излъчваше злоба. Дрехите му винаги бяха смачкани, а косата му изглеждаше така, сякаш никога не е била мита. Това бе най-противният човек, когато някога бе виждала. Сега бе облечен в бархетна риза в неприятно черно, зелено и жълто, която изглеждаше не по-малко отблъскваща от него.

— Вече каза, каквото имаше да казваш — заяви тя. Премести пушката и натисна копчето, на което Кеш бе програмирал своя номер, а след това го изгледа студено и решително. — Влязъл си без разрешение в частна собственост. Искам да се махнеш от имота ми. Веднага. Току-що натиснах номера на заместник-началника на полицията. Ако натисна копчето втори път, той веднага ще разбере къде съм и защо се обаждам.

Той се поколеба, докато преценяваше разстоянието помежду им. Дори и да се обади на въпросния номер, помощта нямаше да дойде веднага. Ръцете му се свиха в юмруци и той се усмихна в очакване. Направи стъпка напред.

За частица от секундата Криси вдигна пушката на рамото и го бе взела на прицел.

— Предпазителят е вдигнат — уведоми го спокойно тя. — Ти си на ход.

Той спря, когато тя намести пушката. Поколеба се отново, сякаш за втори път преценяваше разстоянието и се чудеше колко бързо ще успее да стреля тя. Само един поглед към изражението му ѝ подсказа, че сигурно ще стреля, ако помръдне отново.

Заплашителната му стойка се промени.

— Значи се опитваш да застреляш човек, задето най-културно е задал въпрос! — каза ядосан той.

— Ръката ми започва да се изморява — изтъкна тя. Той изпсува с една-единствена груба и вулгарна дума, последвана от най-противния похотлив жест, който тя бе виждала.

— Всъщност не си струва. Ти си по-скоро момче, отколкото момиче, нищо че си руса. Предпочитам някоя хубавица!

— Едва ли ще имаш късмет! — измърмори тя.

— Веднъж имах една руса хубавица! — отвърна веднага той и се изчерви. Обърна се и се упъти към гората, която ги делеше от магистралата.

— Ще си платиш, малка кучко! — кресна той. — Ще си платиш скъпо и прескъпо! Ще те накарам горчиво да съжаляваш, че си си отворила устата!

Ръцете ѝ трепереха, докато спускаше предпазителя на пушката. Чу някъде в далечината да се пали мотор на кола и зърна стар бежов пикап, когато Кларк подкара покрай пътеката, по която тя яздеше.

Мъжът натисна предизвикателно клаксона, докато отпрашваше по пътя. Това определено не бе черен пикап с червена линия, каза си тя.

Изпусна дълго сдържания дъх. Отпусна пушката и бързо се отправи към къщата. Не се изненада, когато установи, че сърцето ѝ бие чак в гърлото, силно като барабан.

Искаше да попита Мод за съвет. Тези няколко минути я бяха ужасили и все още не знаеше какво да направи.

Само че Мод я нямаше, когато се прибра. Направи си чаша кафе и прецени, че този път няма да успее да се справи сама. Откачи мобилния телефон на Кеш от колана. Набра номера на офиса му и когато най-сетне разбра, че не звъни, се сети, че не е натиснала копчето за разговор. Натисна го ядосана и зачака някой да отговори.

Обади се Кеш.

— Кеш, имаш ли възможност да наминеш за няколко минути? — попита тя с изтънял гласец.

— Добре ли си — усети се веднага мъжът.

— Да. Джак Кларк беше тук. Трябваше да го заплаша, че ще го застрелям.

Той се поколеба.

— Знам — отвърна след няколко секунди той. — Тук е, в офиса ми и прави оплакване. Твърди, че си насочила пушка към него, без да е имало причина. Настоява да бъдеш арестувана.

ОСМА ГЛАВА

Криси не знаеше нито какво да каже, нито какво да направи. Представи си как я арестуват и затварят в килия. Това сигурно ще бъде най-щастливият ден в живота на Джак Кларк, помисли си нещастно тя.

Пое си дълбоко дъх, за да се успокои.

— Искаш ли да дойда в града и да се предам? — попита тя, донякъде на шега.

Гласът на Кеш прозвуча студено.

— Абсолютно не. аз ще се справя. С теб ще се видим след малко.

Той затвори. Криси огледа безразборно захвърлената екипировка на филмовия екип, оставена за времето, когато щяха да се върнат и да продължат снимките и я обхвана отчаяние. Джъд щеше да бъде обсебен от известната манекенка. Фермата щеше да фалира ако нямаша оборотни средства и бикове за разплод. Тя щеше да остане в затвора. Разсмя се почти истерично и се зачуди дали има начин да продаде историята на живота си на продуцента. От нея щеше да излезе много по-вълнуващ филм, отколкото някоя романтична комедия.

Кеш имаше твърде самодоволен вид, когато влезе в хола. Беше облечен в униформа, красив и очевидно ни най-малко притеснен от посещението на Кларк.

Криси, от друга страна бе разтреперана и пребледняла.

— Искаш ли да ми сложиш белезници? — попита тя.

Той се изсмя.

— Не, искам кафе.

Тя отиде в кухнята, а той я последва.

— Не съм ли арестувана?

— Не си — той седна и зачака младата жена да сипе кафето в две огромни чаши.

— Да не би да си забравила? Живееш на километри извън града. Тук нямам правомощия. Кларк го знае много добре. Просто е искал да те стресне, а и много добре е знаел, че двамата с теб сме приятели.

— Той няма да остави така тази работа — отвърна притеснено тя и седна до него.

Той стисна студените ѝ пръсти.

— Казах му, че всяка сама жена, когато се изправи пред мъж, който по някакъв начин я заплашва, има пълното право да се защитава. Освен това е навлязъл в частна собственост без позволение. Той е бил в нарушение. Затова да не се опита да настоява.

Тя въздъхна облекчено.

— Едва ли е останал много доволен.

Той тихо огледа лицето ѝ.

— Ти наистина се страхуваш от него.

Криси кимна.

— Той е вулгарен и се държи противно. Докато работеше тук ми правеше неприлични предложения.

— Каза ли си на Джъд?

— Щеше да излезе, че разпространявам клюки — отвърна тя, докато въртеше чашата между дланите си. — Мислех си, че ще успея да се справя. Тогава казах на Кларк, че не обичам подобни приказки, че ако продължи, ще си изгуби работата.

— Излезе ли нещо от тази заплаха?

— Не знам, защото това стана тъкмо преди да си купи ботушите за наша сметка, когато го уволнихме.

— Той има досие.

Младата жена го изглежда.

— Какво е направил?

— Сексуално нападение и побой над младо момиче, когато е бил на двадесет и няколко — отвърна Кеш. — Момичето едва не умряло от раните си. Тя подаде оплакване в полицията и свидетелствала срещу него. Лежал шест години в затвора.

— А с момичето какво е станало? — попита любопитно тя.

— Семейството ѝ си сменили името и се преместили. Никой няма представа къде са отишли.

— Ами брат му, Джон? — полюбопитства тя.

— Джон не е вършил нищо незаконно и не е осъждан. Обвиняван е два пъти за отравянето на добитък, но няма досие и не е нападал никого. След като Джак е пуснат от затвора има обвинения, но не са били арестувани.

Криси усети как студена тръпка пробягва по гърба ѝ. Ръцете ѝ бяха ледени, макар че стискаше горещата чаша.

— Джъд даде ли ти пистолета?

Тя премигна. Умът ѝ бе другаде.

— Донесъл го е и го е оставил на Мод.

— Вземи го. Пистолетът е много по-удобно оръжие за близки разстояния, отколкото пушката.

Тя извади изпод мивката чантата, в която го държаха и го сложи на масата. Кеш изви вежди.

— Това, все пак, не е първото място, на което някой крадец би потърсил оръжие — опита се да се защити тя.

Той се разсмя. Отвори чантата и огледа пистолета. По форма приличаше на старовремския колт 45 калибър, но бе зареден с патрони 22 калибър като за пушка. До пистолета бе поставена кутия с допълнителни муниции.

— Добре, да вървим.

— Къде? — попита тя, след като вече бе станала.

— На стрелбището. В края на деня ще знаеш как да държиш пистолет, а аз ще съм много по-спокоен, когато двете с Мод оставате сами.

— Тръгвам, но след неделя няма да бъдем сами. Филмовият екип се връща — въздъхна тя.

— Много се радвам, че ще бъдат тук — отвърна сериозно той. — Кларк едва ли ще дойде да те тормози, когато наоколо се мотае цяла тълпа.

— Надявам се — тя го поведе към верандата. — Ще кажеш ли на Джъд?

— Трябва да му кажа — заяви той.

— Ама...

Мъжът се извърна, черните му очи бяха разтревожени.

— Щатската лаборатория по криминалистика са подготвили предварителния доклад за Хоб Дауни. Бил е ударен в гърлото с тежък предмет, вероятно лоста за автомобилни гуми, който открихме до него.

Тя усети как кръвта се оттича от лицето ѝ.

— Не мога да повярвам, че са убили Хоб заради това, което е видял, когато са нарязали оградата ми.

Той ѝ помогна да се качи в пикапа.

— Нещата са много по-сложни.

— Ами Джак Кларк? — продължи да го разпитва тя. — Той е най-вероятният заподозрян, нали?

— Да. Само че има желязно алиби за приблизителното време, по което е настъпила смъртта на Дауни. Истината е, че има желязно алиби за целия ден.

Тя зачака.

Кеш се качи до нея и си сложи предпазния колан.

— Бил с известен жител на Виктория, тя е член на градския съвет.

— А тя достоверен свидетел ли е?

— Да, за съжаление. Казала на следователите, че Кларк е минал през офиса ѝ и я поканил на обяд. Искал да обсъди с нея закупуването на някакъв парцел — тя се занимава с недвижими имоти. Доста странно, но не и незаконно. Така че Джак Кларк отпада от заподозрените — каза с тежка въздишка той. — Ти не се притеснявай. Ще пипнем убиеца на стария Хоб.

— Ами брат му Джон? — попита тя. — Той има ли алиби?

— Бил е със свой колега във фермата във Виктория, където работи.

— Не мога да повярвам, че Кларк е подал оплакване, за да ме арестуват — каза тя и потри ръце.

— Трябва ти пуловер — отбеляза той, видял, че е облякла само бархетна риза и тениска.

— Не ми е студено. Просто си мислех какво можеше да се случи, ако не бях взела пушка.

Отидоха на полицейското стрелбище и през следващите два часа тя се учеше как да дърпа спусъка. Стрелбата с пистолет ѝ се удаваше. Бързо успя да уцели нарисуваната мишена с всички патрони. Само че от мисълта да застреля човешко същество ѝ прилошаваше.

— Затова човек се учи да стреля правилно — каза ѝ Кеш. — За да не пропускаш.

— Ами ако все пак пропусна?

Той се извърна към нея.

— Ами ако изобщо не стреляш?

Тя си помисли за Кларк и за начина, по който я бе оглеждал, за нещата, които ѝ бе казал. Преглътна гордостта си.

— Добре. Да опитаме отново.

Ръцете я боляха, когато най-сетне приключиха, но тя бе много по-самоуверена. Кеш обеща да я води на стрелбището поне веднъж в седмицата, за да се упражнява. Вече бе забравила, че не ѝ е обещал да не казва на Джъд какво е станало.

Филмовият екип се върна и отново се възцари обичайният хаос. Един ден, когато тъкмо слизаше от пикапа си след училище, Джъд се приближи зад нея. Не се усмихваше, а очите му бяха потъмнели и гневни.

Тя го загледа примирено.

— Кеш ти е казал?

— Каза ми. Нещо, което ти е трябвало да направиш много отдавна! — изсъска той. — Тази ферма е наполовина моя. Имам право да знам ако има някаква опасност, ако ти си тази, която е в опасност!

— Не съм. Мога да стрелям с пушка...

— Кларк е бил тук в нашия имот, а ти не си разбрала, докато не е изскочил пред теб — прекъсна я вбесен той. — Ами ако и той имаше пушка?

— Само че той нямаше.

— Това не е най-важното. Трябваше да ми кажеш!

— Ти нямаше да ми повярваш — разфуча се тя. Тъмните ѝ очи блестяха, русата ѝ коса беше в безпорядък от вятъра. — Както не ми повярва, когато ти казах, че бикът е бил отровен. Каза, че съм те ревнувала, заради вниманието, което ти обръщат хората от филмовия екип! А сега щеше да имаш още една причина да ме обвиниш в лъжа и да кажеш, че ревнувам от онази въртиопашка, манекенката ти!

Той си пое бавно дъх.

— Щях да повярвам на анализ на кръвта, ако го беше направил ветеринарят — отвърна той.

— Сигурно, стига да не съм го казала аз!

— Кеш знаеше всичко — думите му прозвучаха като обвинение.

— Да, знаеше. Само че на него не му течаха лигите по Типи Мур и приемаше това, което му казвах за истина! — добави злобно тя.

Очите му се присвиха и той застина.

— Типи не ти влиза в работата. Тя няма нищо общо с фермата.

Прииска ѝ се да го попита дали е сигурен, при положение че си харчеше парите, за да ѝ купува скъпи бижута. Но не го направи.

Погледна го, а след това се обърна.

— Кларк няма да ме нападне втори път.

— Това не отговор. Мод невинаги е тук, а и ти излизаш от фермата всеки ден, за да ходиш на училище.

— Кеш ми даде мобилния си телефон — добави тя, извади апарата от джоба си и му го показа. — По което и време да му се обадя, веднага ще дойде.

Не можа да прецени какво означава изражението на лицето му. По-скоро липсата на изражение.

— Гледай един от мъжете винаги да е с теб, когато правиш обход на оградата и носи пистолета, с който те е научил да стреляш.

Тя спря и се обърна.

— И кой от мъжете предлагаш да взема със себе си? Като изключим Ник, останалите трима работят почасово — заяви с равен глас тя. — Икономистите са се превърнали в някаква религия. Щом завърша семестъра — добави тя, — ще прекъсна и ще си намеря работа. Омръзна ми три години подред да нося едни и същи дънки и да нямам пари да си купя дори една рокля!

Високите му скули поалениях. Той не каза и дума, но тя знаеше, че той много добре е разбрал намека ѝ. Очевидно си бе мислил, че не знае за пръстена. Въпреки това бе наясно, че тя икономисва от всичко, докато той харчи спестяванията си, за да купува скъпи бижута на новата си приятелка.

— Образованието е... — започна той.

— При дадените обстоятелства, излишен лукс — отвърна тя и направи нова крачка. Точно сега ми идва да обявим фермата за продажба, за да престана да се блъскам, само и само да свържем двата край! Писна ми да се трепя непрекъснато!

Влезе в къщата, заслепена от гняв. Типи Мур отвори уста да каже нещо, но я затвори веднага щом забеляза гневните тъмни очи на Кристабел. Беше чула казаното отвън и искаше да разбере още. Само че младата жена си влезе в стаята и затвори вратата. Дъжд се качи на джипа и замина, без да влезе. Мод, разкъсвана от състрадание и към двамата, само въздъхна и направи още кафе. Нямаше нужда от ново, но тя трябваше да се занимава с нещо.

Криси, разбира се, не можеше да остане вечно в стаята си. Показа се за вечеря. За нейно учудване филмовият екип все още беше там, но се канеха да си тръгват.

Типи Мур я погледна странно и веднага забеляза износените дънки и блуза, с които беше облечена, олющената боя по вратата и жълтите петна по тавана в хола, които показваха, че някъде тече.

— Искате ли нещо, госпожице Мур? — попита рязко Криси.

Типи въздъхна.

— Не съм си давала сметка колко ви е трудно тук — започна тя.

— Фермата ми не е ваша работа — тросна се младата жена.

— Но скоро може и да стане — долетя провлаченият отговор. За да постигне по-добър ефект на казаното, Типи завъртя пръстена с диамантите и смарагдите. Беше го сложила на безименния си пръст.

На Криси ѝ прилоша. Значи Джъд се замисляше за брак. Май първо трябваше да се заеме с прекратяването на техния, каза си тя с прилив на черен хумор.

— Колегите ви си тръгват — каза тя на манекенката.

— А, той Джъд обикновено ме връща в града — напомни ѝ тя с мъркащ гласец.

Още не бе довършила думите си, когато Криси чу познатото бръмчене на джипа на Джъд. Не каза и дума повече. Влезе в кухнята и се зае да помогне на Мод с картофите, за да не се налага да вижда отново Джъд.

Типи излезе да посрещне мъжа и стисна ръцете му между съвършено лакираните си пръсти.

— Чудех се дали ще се върнеш. Госпожица Гейнс се затвори в стаята си да се цупи на спокойствие целия следобед, след като се скарахте — добави тя небрежно. — Боже, боже, че тя изобщо не умее да се държи като разумен възрастен човек.

Той се поколеба, но само за секунда. Тръгна с Типи, двамата се качиха в колата и заминаха.

След това посещенията на Джъд бяха винаги по времето, когато Криси ходеше на училище, а той много добре знаеше кога отива и се връща. Беше втората седмица на ноември. Рожденият ѝ ден бе в петък. През всичките години, докато бяха женени, той винаги я водеше да вечерят навън на рождения ѝ ден и ѝ правеше малки подаръци —

обикновено нещо полезно, като например програма за компютъра ѝ, или пък аудио компактдиск, който тя искаше да има.

Бяха се скарали, но тя не предполагаше, че той ще забрави, дори при създалите се обстоятелства. Имаше малко пари за случай на неотложна нужда, но сега ги взе и отиде в местния смесен магазин. Щом Джъд можеше да купува на приятелката си пръстен със смарагди и диаманти, защо тогава Криси да не си купи първата рокля от две години насам. Хареса светло синя рокля с богати басти, вталена, падаща свободно чак до глезените и дълбоко деколте. Ръкавите бяха набрани, а към нея вървеше воален шал, който много ѝ отиваше. Когато я облече, щеше да си пусне косата и поне веднъж щеше да изглежда хубава заради Джъд.

До петък не чу и дума от него. Дори реши да пропусне обедните си часове в петък, за да му напомни, че има рожден ден — в случай, че бе забравил. Само че той не се появи и в петък. Типи Мур също не се появи на работа.

На Криси съвпадението се стори прекалено голямо. Притеснената Мод се въртеше непрекъснато около нея. Накрая младото момиче се реши и приближи до Гари Мейз, помощник-режисьорът, за да го попита направо къде е Типи.

— Днес двамата с Джъд са във Виктория — отвърна той саркастично. — Били организирали тържество по случай пенсионирането на един от местните полицаи, а Типи изяви желание да отиде с Джъд. Доколкото разбрах, ергените от борбата с престъпността са направо полудели — добави той. — Типи ми каза, че Джъд бил във възторг, когато поискала да го придружи.

— Благодаря — отвърна Криси с немощна усмивка.

— Нищо ли не е казал за Криси? — попита Мод.

Гари преглеждаше сценария с един от помощниците. Намръщи се.

— Какво да каже? — попита разсеяно той.

Младата жена му обърна гръб.

— Няма какво.

— Криси — започна Мод, изпълнена със съчувствие.

— Добре съм, Мод — каза тя и се насили да се усмихне. — Ще ми изпрати картичка, или нещо такова.

Мина през хола и влезе в стаята си, без да каже и дума повече. Беше много ядосана и готова да се разплаче. Манекенката съсипваше и живота ѝ, и бъдещето, и мечтите ѝ. Идваше ѝ да изпочупи всичко. Но какъв беше смисълът? След като Джъд толкова много държеше на Типи, че бе забравил двадесет и първия рожден ден на Криси, значи нямаше никаква надежда.

Налагаше се да приеме факта, че Джъд изобщо няма намерение да я води, където и да е. Дори не се бе обадил, за да я попита намислила ли е нещо за рождения си ден, нито пък дори да ѝ пожелае всичко най-хубаво.

Гриър пристигна с големия си пикап малко преди мръкване в петък, час след като екипа си бе събрал багажа и потеглил. Изглеждаше угрижен и се намръщи, когато Криси излезе да го посрещне на дългата веранда.

По лицето му позна, че носи лоши новини. Сърцето ѝ се сви.

— Хайде, казвай — каза тя с изкуствена усмивка. — Виждам, че не гориш от желание да споделиш.

— Ще ме почерпиш ли едно кафе? — попита той.

— Усукването няма много да ти помогне, но да, ще те почерпя. Хайде, влизай — поведе го навътре през хола към кухнята. — Тази вечер Мод ще бъде при сестра си, затова аз ще приготвям вечерята. Нищо кой знае какво. Омлет. Искаш ли да хапнеш с мен?

— Не съм ял от сутринта — измърмори той и дръпна един стол. — Стига да нямаш нищо против, за мен ще бъде удоволствие.

Тя се усмихна, но този път не беше насила.

— Ще направя и канелен кекс.

Той отвърна на усмивката ѝ, въпреки че неговата заприлича по-скоро на гримаса. В последните години не му се бе случвало да се усмихва много. Все още му бе трудно, дори с Криси. Изчака да вечерят и едва тогава заговори. Младата жена тъкмо бе сипала и на двамата втора чаша кафе, а той доливаше сметана и разбъркваше прекалено дълго. Тя подпря брадичка на дланите си и го загледа многозначително.

Кеш се намръщи.

— Добре де, слушай. Тази вечер Джъд ще води Типи на тържество по случай едно пенсиониране във Виктория. Прецених, че е по-добре да го научиш от мен, вместо от някоя клюкарка.

— Но аз вече знаех, Кеш — отвърна тя. — Помощник-режисьорът ми каза.

Той въздъхна тежко.

— Съжалявам, малката ми — рече дрезгаво той.

— За пръв път от пет години насам той забрави за рождения ми ден. Бях си купила нова рокля, специално за тази вечер. Днес ставам на двадесет и една — обясни бавно тя.

— Наистина ли? — възкликна изненадан той. — И Джъд е хукнал с Типи?

Тя се засмя.

— Сигурно е забравил. Напоследък прекарва много време с нея... Човек не би помислил, че е женен мъж, нали? Той, разбира се, никога не би ме завел на тържество — уточни тя. — Аз съм просто едно дете, както сам каза. Би предпочел някоя хубавица, изискана и известна, с която да се изфука пред приятелите си, а не една провинциална лудетина и мъжкарана, която няма да знае кой прибор за какво се използва.

— Ти не си нито провинциална лудетина, нито мъжкарана — отвърна с усилие Кеш. — Слушай ме сега, не бива да го приемаш лично. Мисля си, че той си въобразява, че ти няма да разбереш — мъжът кръстоса дългите си крака и се облегна назад на стола, стиснал чашата кафе в ръка. — Може би не трябваше да ти казвам. Може би изобщо нямаше да разбереш.

— Да не би да си въобразяваш, че Типи нямаше да ми го съобщи с най-голямо удоволствие, когато другата седмица се върне с екипа? — попита го тя. — Поне сега няма да ме хване неподготвена.

— Ако искаш да отидем, ще те заведа — каза ѝ той с дяволита усмивка. — Едно време работех с човека, който се пенсионира и също съм поканен.

Тя се усмихна в отговор. Как само се изкушаваше. Но пък не можеше да си позволи да притесни Джъд, не и след всичко, което бе направил за нея през годините.

— Не — заяви тя и поклати глава. — Не обичам такива игрички. Всъщност аз не съм отмъстителен човек.

— Знам — увери я той. — Това значи, че трудно някой би те наранил.

Тя погледна красивото му лице и пак се усмихна.

— Ти си много мил човек, Кеш Гриър — каза тихо тя.

И двете му вежди отхвъркнаха нагоре, а тъмните му очи проблеснаха.

— Това е нещо ново. Всичко друго са ми го казвали поне по два пъти.

— Както и да е, вече съм на двадесет и една и другата седмица двамата с Джъд ще можем тихо и безпроблемно да приключим с брака, а най-важното е, че никой няма да има представа, че изобщо сме били женени. Аз си получавам моята половина от фермата — продължи да нарежда тя — той си задържа неговата, ще има свободата си и може да се ожени за червенокосия си идеал за жена.

Гриър я изучаваше изпод вежди и си мислеше, че на мястото на Джъд, свободата би била последното, което му трябва. Тази малка палавница имаше голямо добро сърце и нито се надуваше, нито играеше непристойни игрички. Беше честна, смела и не си позволяваше да подритва хората. Стана му мъчно, че разликата в годините им е толкова голяма.

— Защо стана толкова сериозен — запита тя.

Той продължи да я гледа изпод вежди.

— Прииска ми се да съм по-млад.

Тя се усмихна без преструвки.

— Наистина ли? Защо?

Кеш се разсмя. Тя и представа нямаше колко е привлекателна.

— Просто нещо ми мина през ум — сведе поглед към сложния си часовник. — Трябва да свърша няколко неща преди края на работния ден в пет — намръщи се. — Нали каза, че Мод е при сестра си. Кой ще остане при теб?

— Никой, разбира се. А пък Мод се връща утре сутринта.

Това не му хареса. Колко небрежно от страна на Джъд, особено след заплахите, които Джак Кларк ѝ бе отправил.

— Притеснен си — забеляза тя. — Защо?

Не му се искаше да ѝ казва и това пролича.

— Джак Кларк се е зарекъл поне пред един свидетел, че ще те накара да си платиш, задето си насочила срещу него оръжие.

— Не му ли беше достатъчно, че се опита да ви накара да ме арестувате?

— Не е никак смешно, Криси — отвърна той.

— Наистина не е, но точно сега, това е още една капка, от която чашата на нещастieto ми може и да прелее — каза му тя. — Животът ми напоследък не е много розов.

— Искам да си достатъчно стресната и уплашена и да проверяваш по няколко пъти заключени ли са вратите и прозорците, дори когато Мод е с теб. Ако в двора се появи някой непознат автомобил, първо провери кой е, а след това хуквай да отваряш вратата. Пистолетът да е непрекъснато в теб. Кинаджиите се връщат другата седмица, нали?

— Да. Рано сутринта в понеделник. Сигурна съм, че Типи Мур няма търпение да ми натрие носа като разкаже най-подробно за вечерта, която е прекарала с Джъд, при това на моя рожден ден — каза тя с тежка въздишка.

— Нали имате персонал?

Тя усети как коленете ѝ омекват. Никога преди не се бе притеснявала, че някой може да се опита да влезе с взлом. Къщата представляваше стара викторианска постройка с огромни, ниско разположени прозорци, и бе трудно да се обезопаси. Тя погледна пистолета на масата.

— Точно сега имаме трима каубои, които работят почасово — измърмори тя, — и Ник. Той им е отговорник. Джъд го нае — младата жена вдигна поглед. — Работил е в Бюрото по разследване в Джорджия, след като завършил колеж, после се преместил в Тексас. Стреля, без да пропуска.

— Добре. Това малко ме успокои. Те ще бъдат ли тук през уикенда?

Тя премигна.

— Някои от тях. Ник със сигурност. Той не отсъства почти никога.

Кеш не изглеждаше особено убеден. Глътна остатъка от кафето и се изправи. Извади визитка и я постави на масата, след това взе химикалка от джоба на ризата си и написа някакъв номер на гърба. Накрая подаде визитката на Криси.

— Това е номерът на мобифона ми. Винаги го нося в себе си и никога не го изключвам — добави сериозно той. — Ако имаш нужда от мен, обади ми си. Дори да не съм дежурен, веднага ще накарам

някой от полицията в Джейкъбсвил да пристигне за не повече от три минути, това в случай, че съм по-далече. Разбра ли?

Тя бе трогната от жеста му. Знаеше, че на Кеш му се носи славата, че е от хората, които не се сприятеляват лесно. На новата му длъжност като заместник-шеф на полицията на Джейкъбсвил, вече бе успял да си създаде врагове сред градската управа с това че бе непримирим враг на разпространението на наркотици. А пък Криси го обожаваше. Той бе като част от семейството ѝ. Беше направил за нея повече от всеки друг, с изключение на Джъд.

Усмихна му се топло.

— Благодаря ти, Кеш — каза тихо тя. — Наистина, много ти благодаря.

Той тръгна към вратата, а тя вървеше след него. Отвори, обърна се, тялото му бе очертано в рамката на падащия здрач.

— Честит рожден ден, Криси — каза той нежно и се наведе, за да докосне бузата ѝ с твърдите и устни. — Съжалявам, че не беше по-весело.

Тя му се усмихна.

— Има два филма, които отдавна искам да видя. Мисля, че сега е моментът да отида.

— Сама? Вечерта? — той се поколеба. — Виж сега, не можеш да излизаш сама. От години не съм ходил на балет — заяви остро той. — В Хюстън има балет. Мога да поръчам билети на минутата. Защо не ме вземеш със себе си, като ще излизаш за рождения си ден? Вечерята е от мен.

Лицето ѝ се оживи.

— Сериозно ли говориш? Нямах ли никакви планове за тази вечер?

Той избухна в смях.

— Нямам планове, за която и да е вечер — призна Кеш. — Напоследък доста трудно... понасям жените. Имам си доста трески за дялане и те също не могат да ме търпят.

Погледът ѝ омекна.

— Не е вярно. На мен ми е много приятно да излизам с теб, и за риба, и когато отиваме на хамбургери в града.

Промяната у него бе невероятна. Той почти се изчерви. Прочисти гърлото си.

— Добре, тогава. Отиваме на балет, тъкмо ще можеш да облечеш новата си рокля. Ще мина да те взема в пет и половина.

Усмивката ѝ бе широка.

— Ще те чакам!

Той спря на стълбите и отново се обърна.

— Ако предпочиташ да видиш някоя пиеса, може да отидем на театър.

— Но аз никога преди не съм ходила на балет! — запротестира тя. — С удоволствие бих отишла.

— Никога ли? — изуми се той.

— Просто не се е случвало — отвърна тихо тя, осъзнавайки колко е ограничена.

Той стисна устни.

— Значи ще ходим на балет. Ще свири симфоничен оркестър. Културата е нещо важно. Тя е мостът ни към миналото.

Очите ѝ проблеснаха.

— А пък аз си мислех, че родеото е култура — пошегува се тя. Той се разсмя.

— В някои среди, това е единствената култура, която познават.

Тя се усмихна.

— Благодаря ти, Кеш!

Той сви рамене.

— Не мога да позволя на една приятна млада дама като теб сама да отпразнува двадесет и първия си рожден ден — след тези думи си тръгна.

Така че вместо да си остане у дома и да се чувства нещастна, защото Джъд не я е извел на двадесет и първия ѝ рожден ден, тя се нагласи за Кеш. Щом се погледна в огледалото, не можа да не признае, че изглежда доста добре. Меката синя рокля подчертаваше хубавата ѝ фигура, а воаления шал наметна върху раменете и над дълбокото деколте. Високите токове издължиха хубавите глезени, открити от роклята. Изглеждаше чудесно като за балет. Вдигна си косата в изискан кок. Най-тъжно ѝ бе, че Джъд дори не се бе обадил, за да ѝ честити. Погледна към телефонния секретар и забеляза, че лампичката не мига. Просто искаше да е сигурна, че не е пропуснала обаждането. Замисли се дали да не вдигне слушалката, за да чуе сигнала свободно, поне да е сигурна, че работи, но ѝ се стори прекалено детинско. След

като бе решил да пренебрегне най-важния ѝ рожден ден, така да бъде. Щеше да излезе с Кеш и да се забавлява.

Беше ѝ забавно, но и приятно, че мъж като Гриър е готов да прекара една отегчителна вечер с момиче като нея. Нямаше съмнение, че той можеше да излезе, с която жена пожелае. Наистина беше много привлекателен, и освен ако не грешеше, много опитен с жените.

Приятелят ѝ се появи точно в уречения час, облечен в тъмен костюм, а чупливата му черна коса бе пусната от обичайната опашка, мустаците и катинарчето около изваяните устни, съвършено подрязани. Косата му стигаше до яката, беше грижливо подстригана и подчертаваше мускулестия врат. Имаше много европейски вид, а мургавата му кожа изпъкваше над бялата памучна риза и синята вратовръзка на дискретни фигури.

— Олеле — каза тихо тя, защото никога преди не го бе виждала в елегантни дрехи.

Той се усмихна глупаво.

— Благодаря. И ти не изглеждаш никак зле — очите му подчертаха истинността на комплимента, докато се плъзгаха по нея също като четка на художник. — Готова ли си да вървим?

— Само да заключа вратата — тя заключи и заслиза с него по стълбите.

— Ами прозорците? — попита неочаквано той.

— Всичко е наред — увери го тя. — Загубих целия следобед да подсигурия резетата, а след това ги подпрых с дръжките на няколко метли, които бях накарала момчетата да ми направят.

— Умно момиче.

Тя се усмихна широко.

— Като говорим за сигурност, надявам се ти да си се подсигурил, защото аз нямаше къде да сложа пистолет.

— И още как — засмя се той. — Няма нито един полицаи в тази страна, който да не е въоръжен. Не и в тези времена.

— И аз така си помислих.

— Джъд е най-бързият стрелец в северен Тексас — каза той. — Марк Бренън — в южен Тексас. Винаги съм се чудил кой кого ще победи в едно състезание.

— Не бих застанала, срещу когото и да е от двамата — каза тя, докато се качваше в пикапа. Не ѝ се искаше да говори за Джъд.

Положи максимално усилие да го изхвърли от ума си.

— Той обади ли ти се?

— Не — отвърна Криси. — Не че има значение. Разбира се, че имаше значение. Не успяваше да прикрие разочарованието си. Той се загледа в големия черен пикап.

— Ще прекараме прекрасно — увери я той. — Тази вечер е „Светулката“. Местата ни са добри, въпреки че ги резервирах в последния момент.

— Светулката ли?

— Стравински — поясни Кеш, — един от съвременните композитори. Балетът е създаден по музиката. Искаш ли да ти разкажа по пътя за Хюстън?

— О, да — възкликна тя, искрено заинтересована.

Той се разсмя.

— За мен ще бъде удоволствие.

Разказът му погълна цялото пътуване, докато стигнат до театъра, където щеше да бъде представлението.

Хората бяха облечени най-различно, от официални рокли, до дънки и анцузи, затова Криси се чувстваше добре в роклята си.

Местата им бяха на партера в средата, а красотата на постановката я остави без дъх, ефектът завършен от прекрасния оркестър.

По едно време забеляза, че Кеш я наблюдава и му се усмихна. Той също ѝ се усмихна, доволен, че балетът ѝ харесва.

Тя попиваше всяко движение на балерините, изумителните им костюми, фееричните подскоци по сцената, пируетите и всяко движение, изпълнено на пръсти, сред непрекъснато променящите се светлини. Беше вълшебно. Никога не бе виждала нещо по-печетляващо. Все едно, както каза по-късно на Кеш, да гледаш оживяла картина на Дега.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато се прибраха, всички лампи в къщата бяха запалени, а Мод излезе на верандата, за да ги посрещне.

— Това нали ти беше свободната вечер? — възкликна Криси.

Възрастната жена изглеждаше разтревожена.

— Да, но теб те нямаше, а телефонът не работеше. Джъд не успял да се свърже с теб, затова ми се обади и помоли да намина да те видя. Тъкмо пристигнах...

Тя се зачуди защо ли телефонът не работи.

— Кеш ме заведе на балет в Хюстън, за да отпразнуваме двадесет и първия ми рожден ден — обясни Криси и се притисна усмихната в ръката му. — Пихме шампанско и вечеряхме в ресторант четири звезди. Аз ядох филе Уелингтън, Мод!

Мод се засмя.

— Виж ти, виж ти. Много мило от ваша страна, господин Гриър.

— Мил е бащиното ми име. Питай Криси — каза на шега той.

Мод се усмихна.

— Ще проверя телефона още веднъж и се връщам при сестра ми. Криси, ти остави лампата на верандата запалена, след като се прибереш — каза тя с крива усмивка. — Не бързай!

Младото момиче усети как сърцето ѝ олеква. Значи Джъд се е разтревожил за нея, нищо че не си бе направил труд да дойде лично. И как да си позволи да разочарова Типи, каза си раздражено тя, как да остави прелестната манекенка, за да обикаля Джейкъбсвил и да търси жената, която много скоро щеше да му бъде бивша.

— Да не виждам повече тази умислена физиономия — сръза я Гриър и докосна бузата ѝ с показалец. — Много добре знаеш, че той държи на теб. Ако не беше така, нямаше дори да си направи труд да се обади.

— Това е просто навик. Скоро ще може да го забрави, когато приключим с брака — тя въздъхна и го погледна с хитра усмивка. —

След нула време ще съм свободна жена. Искаш ли да ме целунеш за лека нощ?

Той стисна решително устни.

— И аз си мислех за същото. Не съм сигурен дали идеята е много добра. Искам да кажа, какво ще правим, ако много ми хареса?

Очите ѝ грееха като мокри кестени на лъчезарното лице.

— Обичам да рискувам. Хайде. Не ми отказвай.

Той бе почти сигурен, че Джъд я е целувал. Но освен ако алкохолът не си казваше думата, тя май приемаше целувките като забавна игра. Кеш погледна устните ѝ и прецени предимствата и недостатъците. Единствено фактът, че е все още женена за Джъд го възпря.

Притегли я нежно към себе си, наведе се и докосна с твърдите си устни нейните, без да влага страст. Сърцето му препускаше. Вкусът ѝ бе като на замайващо вино. Веднага усети, че тя не отговаря на целувката. За нея не летяха искри. Не звучеше музика. Усети леко разочарование, когато вдигна глава и видя истината в усмивката ѝ. Целувката не ѝ бе подействала.

— Благодаря ти, че превърна рождения ми ден в нещо специално, Кеш — каза нежно тя.

Той бързо възвърна самообладанието си.

— Че за какво са приятелите — пошегува се той. — Да се наспиш добре. Ако имаш нужда от мен, знаеш как да ми позвъниш, нали?

— Нали.

Той се вгледа в очите ѝ и се усмихна.

— Прекарах чудесно. Радвам се, че ти хареса. Лека нощ.

— Лека нощ.

Тя стоеше на верандата и гледаше след него, докато колата се отдалечаваше, а след това влезе, заключи и загаси лампата на верандата.

Мод се върна в трапезарията сериозна и притихнала.

— Трябваше Джъд да те изведе. Случаят е специален. Двадесет и първият ти рожден ден!

— Джъд дори не се обади да ми честити рождения ден, Мод — каза ѝ Криси.

— Не се е сетил, че имаш рожден ден. На мен сърце не ми даде да му кажа, когато ми звънна. Толкова беше притеснен, че не успява да те набере на мобилния телефон. Обадох му се и му казах, че си добре — жената се усмихна. — Не беше очарован, когато разбра, че пак си излизала с Гриър — добави доволно тя.

— Да не мислиш, че му пука. Поне имаше с кого да отпразнувам рождения си ден! — отвърна тя, очите ѝ потъмнели от гняв. — Харесвали ти роклята ми? — попита тя и се завъртя. — Когато я купих, си мислех, че ще я облека за Джъд тази вечер.

— Милото ми чедо — Мод я гледаше състрадателно.

Криси гордо вирна брадичка.

— Не съм дете. Вече не съм. Пораснала жена съм и смятам да се държа като такава. Повече няма да въздишам по мъж, който никога няма да ме пожелае. Особено след като има друг, който ме желае.

Мод не каза нищо. Само се усмихна, много тъжно.

На следващата сутрин Кристабел сипваше на животните в обора, когато чу някаква кола да спира на прашната алея. Погледна към вратата, когато чу затръшването на врата и забеляза, че Джъд се приближава към нея.

Сърцето ѝ прескочи и започна лудо да бие. Той бе толкова хубав. Винаги, когато зърнеше тези дълги крака, тази гъвкава походка, въодушевлението ѝ избликваше. Беше в рейнджърска униформа, със звездата и автоматичния пистолет 45 калибър в кобура. Кремавата шапка Стетсън бе килната небрежно и закачливо над черните му очи. Виждаше единствено правия нос, слабото лице, тънките устни и квадратната челюст.

Веднага се сети, че е обула скъсани дънки, кални ботуши и избеляла зелена блуза с едно изгубено копче. Част от косата ѝ се бе изплъзнала от стегнатата плитка, а не си бе направила труда да си сложи дори червило. Джъд се появяваше, когато тя бе най-опърпана, не че това я притесняваше. Болката ѝ бе все още жива, заради това, че бе забравил рождения ѝ ден и бе предпочел да излезе с друга жена.

Тя изтри всичко издайническо от лицето си, когато мъжът се приближи. Отново се върна към работата си.

— Да не би да си тръгнал на лов за негодници, господин Тексаски рейнджър?

Той бутна шапката назад и черните му очи блеснаха.

— Какви са тези приказки, че си ходила с Гриър в Хюстън?

Тя изви вежди и го погледна, сякаш е полудял.

— Че аз ходя на много места с Кеш, при това от седмици, ако не си забелязал.

— Бяхте все в града, а не на елегантни места из Хюстън — заяви той.

— Поколеба се, защото се чувстваше несигурен — Мод ми каза за балета — продължи той. Устните му се бяха превърнали в права черта на загорялото лице. — След това и Гриър спомена същото, когато се отбих в офиса му тази сутрин.

— Аз го харесвам — отвърна тя и черните ѝ очи проблеснаха.

Това бе обявяване на война и той веднага разбра.

— Гриър е на тридесет и осем — изтъкна той. — Има доста тъмно минало. Прекалено опитен е за обикновено момиче като теб.

— Казах ти, че го харесвам — повтори спокойно тя. Свърши с храненето на малкото теле, погали го, излезе от ограждението и затвори вратата.

— Нали ме чу.

Тя не го погледна. Това щеше да е фатално, а трябваше да се държи твърдо.

— Ти се грижи за мен пет години. Безкрайно съм ти задължена за всичко, което направи за мен. Знам каква жертва е от твоя страна и то в много отношения — продължи тя, докато миеше бутилката с биберона на ръждясалата мивка и я оставяше да се отцежда на полицата. — Само че аз почти приключих с училище и дори и ти можеш да признаеш, че знам как да си върша работата. Справям се със счетоводството не по-зле от теб. Мога да купувам и продавам добитък. Мога да наемам хора — тя се обърна и вдигна очи към него. Колко ѝ бе трудно! — Крайно време е да поема пълна отговорност за моята част от задълженията. Налага се да се науча да стоя на краката си, а ти трябва да ме оставиш.

— Когато станеш на двадесет и една — заяви упорито той.

Тя свали пръстена с печата, който той ѝ бе дал преди пет години, стисна едрата му ръка и го остави на дланта, а след това сви пръстите му.

— Това повече няма да ми трябва. Вчера станах на двадесет и една — каза тя с всичкото достойнство, което можеше да събере.

По лицето му се изписа изумление.

— Какво?

— Казах, че вчера станах на двадесет и една — повтори тя и очите ѝ избълваха огън към него. — Докато ти си се перчил с госпожица манекенка на тържеството във Виктория. Мен пък ме нахрани и развесели мъж, който е прекалено опитен за мен! Почерпи ме с прекрасна вечеря с шампанско и вдигна тост за пълнолетието ми и ме заведе да гледам „Светулката“ в Хюстън!

Лицето му бе като издялано от камък. Той се сви.

— Кристобел... — започна тихо той. — Съжалявам!

Тя сви рамене и избегна очите му, преструвайки се, че сърцето ѝ не се къса.

— Не си го слагай на сърцето. Прекарах великолепен рожден ден. А ти можеш да подадеш документи за прекратяване на брака, когато решиш. Само не очаквай да стоя вкъщи и да чакам благоволението ти — очите ѝ отново блеснаха към неговите. — След като ти можеш да ходиш по срещи, докато сме все още женени, не виждам защо аз да не мога!

Тя тръгна към вратата на обора, изпънала гордо гръб, а русата и коса бе разпиляна.

Джъд я наблюдаваше със съжаление, което го изяждаше жив. Как можа да забрави най-важната дата в живота им? Погледна пръстена с печата, който тя бе носила безотказно през последните пет години и го прободеше вина. Винаги я бе водил някъде на рождения ѝ ден, винаги ѝ бе правил малки подаръци.

Спомни си за пръстена, който Типи го прилъга да ѝ купи и усети горчивина. Добре че Криси не знаеше поне за това, успокои се той.

Върна пръстена на малкия си пръст и го загледа. Тя каза, че може да подаде документите, когато пожелае. Да не би защото връзката ѝ с Кеш Гриър да имаше ново развитие? Присви гневно очи. Щеше да ѝ се наложи да чака прекратяването на брака до момента, когато той бе готов. А сега този момент не беше настъпил. Все още не.

Момчетата във Виктория знаеха, че познава Типи Мур и го помолиха да им направи специална услуга и да я доведе на тържеството по случай пенсионирането. Той се съгласи, без да се замисля. Типи го харесваше и не се отделяше от него нито за момент. Беше поласкан, че една толкова красива и известна жена го намира за

привлекателен. Само че в нея имаше нещо странно. От време на време го докосваше, но тя самата не понасяше някой друг да я докосва. Беше леденостудена с мъжете, които флиртуваха с нея, мъже, които проявяваха доста ентусиазъм към лицето и тялото ѝ. Обожаваше служителите на реда и винаги намираше време да поговори с тях, независимо за какво. Джъд бе забелязал, че с другите мъже се чувства неловко и се държи близо до него, когато бяха заедно — на снимки, в града, най-вече, когато онзи помощник-режисьор, Гари Мейз, се приближеше.

Тя бе истинска загадка. Компанията ѝ му бе приятна и това повдигаше самочувствието му. Въпреки всичко не се бе замислял как изглеждат нещата за Кристабел, която му бе официално съпруга, нищо че хората не знаеха. Като водеше Типи навсякъде със себе си, той поощряваше Кристабел да прави същото с Гриър.

Беше отворил врата, която нямаше да е в състояние повече да затвори и се почувства неловко. Мисълта за Кристабел с Кеш Гриър му бе неприятна, защото миналото му бе, меко казано, на десет градуса извън нормалното. Този мъж бе опасен, независимо дали бе служител на реда, или не, а Кристабел се излагаше на опасност като бе с него. Той си имаше врагове.

От друга страна тя самата бе в опасност. Гриър му пили тази сутрин на главата, че я бе оставил сама във фермата след сблъсъка ѝ с Джак Кларк и след заплахите, които онзи мизерник ѝ бе отправил. Беше проявил небрежност, дори с това, че купи онзи скъп пръстен на Типи, който при това не можеше да си позволи. Бе свикнала да е заобиколена от богаташи, които да ѝ подаряват всичко, което си хареса. Той не беше такъв.

Продължи да гледа тъжно пръстена с печата. Беше наранил Кристабел, която през целия им брак се бе съобразявала с него и се бе грижила за фермата, когато той не можеше. Беше ѝ се отплатил като я накара да се чувства несигурна и излишна. Сега искаше бракът им да приключи, и то тъкмо в момент, когато той започваше да изпитва...

Прекъсна мисълта си. За тях двамата нямаше бъдеще. Трябваше да мисли за прекратяването на този брак. Веднага след това го прониза мисълта, че Кеш Гриър има за цел да се установи и силно се интересува от Кристабел. Ако другият мъж се замисляше за брак,

щеше да му се наложи да помисли по-задълбочено, защото чакането можеше да се окаже дълго.

Типи Мур се върна на работа в понеделник и първите й думи към Кристобел бяха, че е прекарала страхотно с Джъд във Виктория на тържеството.

— Много се радвам — отвърна небрежно Кристи с широка усмивка — защото аз ходих на балет в Хюстън с Кеш, а след това вечеряхме в ресторант пет звезди. Незабравима нощ.

Задоволството на Типи се изпари. Това за нея бе ежедневие. Нямаше представа, че Кеш Гриър е толкова образован, нито че разполага с толкова пари, че да си позволи подобна скъпа вечер. Очевидно това селско девойче нямаше представа колко е скъпо. Представата на Джъд за нещо изключително вкусно бе хамбургер в заведение за бързо хранене и пържени картофи. Тя много държеше на него, разбира се, а и работата му го нареждаше след изключителните хора. Само че много бързо бе разбрала, че не е богат. Не че многото пари, или липсата им я впечатляваше, каза си тя, такава му бе работата. С него се чувстваше в безопасност, той я предпазваше от другите мъже, от мъже като Кеш Гриър, които представляваха истинска заплаха.

— Не съм си давала сметка, че едно тъпо полицайче знае какво е това балет — измърмори Типи.

— Кеш има интересно минало — отвърна Кристи. — И той е бил тексаски рейнджър, а освен това е работил и за правителството.

Типи се почувства неудобно.

— А знае ли коя вилица за какво се използва? — попита злобно тя.

— Той ме научи — защити го Кристи — на много неща. Прекарахме прекрасно на двадесет и първия ми рожден ден — добави тя хладно. Почувства се по-добре, въпреки че заради отношението на Джъд все още я болеше.

Типи изви очи настрани. Нямаше представа. Почувства се виновна, господ знае защо. Сигурно другата си падаше по Джъд и би предпочела с него да прекара най-специалния рожден ден в живота си. Но това изобщо не я засягаше! Обърна се бавно и се върна на работа.

Ежегодният бал на животновъда се провеждаше в съботата преди Деня на благодарността и Кеш вече бе поканил Кристи да го придружи.

Тя много се зарадва, защото нямаше да остане сама вкъщи, докато Джъд се перчесе с красивата манекенка на бала. Знаеше, че Джъд няма да я покани. Те двамата почти не си говореха, за ужас на Мод.

Гриър, пуснал черната си чуплива коса, гладко избръснат и в костюм, изглеждаше страхотно. Кристабел бе горда, че ще я видят с него. Поне, каза си нещастно тя, можеше да си облече новата синя рокля, а никой в Джейкъбсвил не я бе виждал. Нямаше да се чувства старомодно облечена като миналата година.

Джъд дори не погледна към нея. Той се появи сравнително късно с червенокосата, тъкмо навреме, за да види Кристабел и Гриър на дансинга. Хубавото бе, че повечето хора нямаха представа, че двамата с Джъд са женени, помисли си Криси, защото присъстващите щяха да вдигнат учудено вежди, когато се появи с Типи Мур под ръка. Тя не откъсваше очи от Гриър и се усмихваше, сякаш нямаше никакви грижи.

Той изглеждаше учуден, когато оркестърът прекъсна бавната мелодия, а след кратко уточнение, което Мат Колдуел направи на полуглас с ръководителя на оркестъра, музикантите започнаха да свирят латиноамериканска мелодия.

— Готова ли си? — попита я Гриър.

Очите ѝ се разшириха.

— И още как — разсмя се тя и си спомни колко се бяха забавлявали в заведението на Шей.

Той се разсмя и я поведе на дансинга, където Мат и жена му бяха единствените танцуващи.

— Хайде сега — прошепна той, тактувайки с ритъма. — Нека да им покажем как се танцува!

Той я завъртя в ритъма и останалото се превърна в магия. Дори Мат Колдуел вдигна вежди, когато двойката прелетя по дансинга под акомпанимента на гръмките барабани и ритъма на бързата мелодия.

Кристабел се смееше от радост. Никога не бе имала партньор за тези танци, преди да се появи Кеш. Толкова ѝ се бе искало Джъд да я заведе на танци, поне един-единствен път, за да може да покаже какво знае. Ето че моментът бе настъпил. Въпреки че не бе с любимия си, тя се забавляваше невероятно. Разкъсаното ѝ сърце се предаде на великолепия ритъм на латинския огън.

Когато танцът завърши, тя едва дишаше. Облегна се на Гриър, който дори не се бе задъхал и се разсмя от удоволствие, когато гръмнаха ръкоплясканията и подсвиркванията на останалите гости, сред които и на семейство Колдуел.

— Напомни ми да те заведе в Хюстън в един клуб за латиноамерикански танци — каза Гриър, докато слизаха от дансинга. — Ще засрамим всички там!

Тя му се усмихна.

— Ти си страхотен! — възкликна момичето.

— Единствено, защото имам невероятна партньорка — отвърна той и сви рамене, но очите му искряха.

Джъд Дън ги гледаше с най-намръщеното изражение, на което бе способен. До него, Типи също не бе очарована.

— Тя май много обича да се показва — каза злобно тя — доколкото разбирам, и той не пада по-долу.

Джъд за нищо на света не би признал, че виждаше Гриър да танцува за пръв път, откакто двамата се познаваха. Никога не го бе виждал и да се усмихва. Подразни се, защото с Кристабел вършеше и двете.

— Каква глупачка, да се излага така пред целия град — продължи Типи.

Джъд я погледна мрачно.

— Ти можеш ли да танцуваш латиноамерикански танци?

Тя избегна очите му.

— Това какво общо има с цялата работа?

Той забеляза, че Кристабел е застанала прекалено близо до Гриър край купата с пунш, а след това забеляза как по-възрастният мъж гледа към нея. Гриър бе добър полицаи, уравновесен и спокоен, когато се сблъскваха с неприятности и не се страхуваше от нищо на този свят. Но освен това бе мъж, а Кристабел бе все още невинна. Джъд изпита желание да я закриля. Да бъде негова. Не искаше Гриър да успее да се добере до нея.

— Извинявай — каза той на Типи и се приближи до Кристабел и Гриър.

— Ти не танцуваш ли? — попита го сухо Гриър и в същия момент стисна силно ръката на Кристи в едрата си длан.

Джъд присви черните си очи. Не се усмихваше.

— Мислех, че ще ходиш в Далас рано понеделник сутринта.

— Точно така. Полетът ми е утре следобед — усмихна се лениво Гриър. — Някакъв проблем ли има? — попита тихо той, но без да крие заплашителните искри в погледа.

Това бе предизвикателство. Джъд присви очи.

— Може и да има — отвърна той с дрезгав тих глас, който караше работниците във фермата да притаяват дъх.

Кристобел не разбираше какво става, но знаеше, че може да се разрази буря. Пусна ръката на Гриър и хвана Джъд за ръкава.

— Мога ли да говоря с теб за момент — каза решително тя и направи крачка към страничната врата, която водеше на терасата в момента, когато засвири валс и Харли Фаулър поведе Джени Брустър на дансинга.

Джъд се изненада от категоричността в гласа ѝ, дори не забеляза убийствения поглед на Типи, когато излизаха навън.

На слабата светлина на дългия прозорец, Кристобел се извърна към Джъд.

— На теб пък какво ти става? — попита направо тя. — Съвсем скоро ще приключим с този брак, Джъд. Имам всичкото право на света да излизам с Кеш. Не съм казала и дума за теб и Типи Мур, нали?

Не, наистина не беше. Това го дразнеше. Години наред се бе опитвала да го задържи до себе си, с шеги, закачки и намеци за червеното боди. Сега вече бе много далече от всичко това и то не заради друг, а заради Гриър, мътните го взели!

— Гриър схрусква дечица като теб за закуска — заяви той. — Живял е в сенките по-голямата част от разумния си живот и е работил за тайни правителствени агенции...

— Колко вълнуващо! — възкликна очарована тя.

— Чуй ме! — срязва я той. — Убивал е хора...

Тя изви вежди.

— Какво всъщност искаш да ми кажеш?

Устните му се превърнаха в тънка линия и той въздъхна.

— Той не е някое мило кученце, което да държиш на каишка близо до себе си и да му подаваш по някой и друг залък — продължи упорито той. — Той е ренегат, дивак. Не ти е някой домашар.

Тя вдигна вежди.

— И защо реши, че искам да превърна един мъж в кученце? — попита тя с мила усмивка. — Вече съм на двадесет и една и за пръв път, откакто навърших шестнадесет мога да ходя по срещи и да върша каквото пожелая — тя се вгледа в ужасеното му лице с любопитство, което му причини болка. — Никога не съм имала възможност да експериментирам. Никога преди — добави с дрезгав глас тя, нарочно подпряла ръце на ханша, устните ѝ разтворени, очите — предизвикателни.

Тази последна дума го свари неподготвен. Плътна ръка около кръста ѝ, привлече я в сенките и притисна мекото ѝ тяло към себе си.

— Ти, проклета, непоносима малка флиртаджийка! — изруга той до устните ѝ.

Целувката бе шокираща и възпламеняваща. Той почти не я бе докосвал, а когато това все пак се случваше, ръцете му бяха нежни, допирът — изпълнен с обич. Единствената им сериозна целувка бе, когато щеше да излиза за пръв път с Гриър. Сега, обаче, ласката бе коренно различна. Той бе груб с нея, сякаш не можеше да се контролира. Едната му едра длан се плътна надолу по гърба ѝ, докато устните му поглъщаха нейните. Притисна я към тялото си и тя почувства твърдата му настойчивост до корема си. Беше усетила същото, когато ѝ показваше колко лесно би я покорил Кеш.

Тя изхлипа под устните му и той веднага използва момента. Езикът му плътна дълбоко между отворените устни. Никога преди не бе правил така! Късите ѝ нокти се забиха в раменете му, докато странни пулсиращи тръпки завладяха долната част на тялото ѝ. Никога не бе изпитвала подобно нещо. Потръпна безпомощно, когато напрежението изпъна мускулите ѝ и ѝ се стори, че е в безтегловност. Нямаше никакво колебание в прегръдката и ласките му. Той знаеше какво прави. А тя изпитваше истинска жажда за него и не можеше да го спре. Отдаваше му се изцяло, тръпнеше под опитните му нетърпеливи ръце.

Най-сетне той откъсна рязко устни от нейните и я погледна със студени присвити очи на безизразното си лице.

Тя почти не го виждаше. Погледът ѝ бе замъглен. Чувстваше се замаяна, шокирана, уплашена. Пусна раменете му и се притисна в бялата риза на мъжа, опита се да я приглади и да усети силата и топлината му.

Той също бе разтърсен, но бе решен да не го показва. Отблъсна я с лек тласък и я загледа арогантно. Тръпнеше от желание и страст, но успя да го прикрие. С изключение на бързите удари на пулса му, нищо не можеше да се забележи.

— По никакъв начин не ти е позволено да си правиш експерименти — отсече той, с глас по-дрезгав от обикновено, но достатъчно груб и категоричен. — Дори не съм започнал с прекратяването на брака. Не го забравяй. Ако решиш да си „правиш експерименти“ с Гриър, значи ми изневеряваш!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тя повдигна пръсти към подпухналите си устни. Мислите ѝ трескаво се нижеха.

— Нали каза, че ще подадеш документите в деня, когато навърша двадесет и една?!

— Още не съм ги подал — отвърна с леден глас той. — Не ми беше хрумвало, че може толкова да се разгорещиш, че да нямаш търпение да се изтъркаляш с някой от приятелите ми, особено пък с мъж на възрастта на Гриър!

— Той е само четири години по-възрастен от теб! — напомни му обвинително тя.

— След като аз съм прекалено възрастен за теб, значи за него и дума не може да става — сръза я веднага той. — Когато процедурата по анулирането на брака ни приключи, ще те уведомя. Докато този момент настъпи — добави той с глас, който издаваше, че я смята за негова, а очите му поглъщаха стройното ѝ тяло — ти ми принадлежиш.

От начина, по който го каза, краката ѝ омекнаха. Мразеше неумението си да измисля бързи хапливи отговори. Дори не можеше да се престори, че се забавлява. Усещаше устните си горещи и подпухнали, също като младото си тяло. Копнееше за нещо. Беше гладна, празна. По устните си все още усещаше вкуса му, мъжествен, ароматен, с дъх на мента и леко ухание на уиски. По кожата ѝ се бе прилепил мирисът на афършейва му. Обземаше я непознат копнеж. Искаше ѝ се да пристъпи до него и да почувства ответа на тялото му до своето по същия начин, както бе по време на целувката. Искаше отново да усети онези твърди алчни устни до своите. Искаше да почувства кожата му притисната до нейната...

— Официално — добави той, защото се почувства неловко, когато тя не каза и дума. — След развода няма да ме интересува какво правиш. Изобщо.

Обърна ѝ гръб и влезе в залата, а Кристабел остана сама в тъмното с разбито сърце.

Тъкмо се канеше да се върне, когато го видя да излиза с Кеш. Очевидно нещо бе станало между Лио Харт и Джени Брустър, защото двамата излязоха през същата врата, през която Криси и Джъд се бяха върнали. По-късно ѝ казаха, че Джени и Харли Фаулър са омагьосали присъстващите с валса си.

Гриър и Джъд се върнаха, а скоро след това Джъд отведе Типи Мур у тях. Манекенката не бе особено доволна, поне така изглеждаше, но той не ѝ отстъпи. Гриър не пожела да каже на Кристабел какво са си казали двамата мъже. Само че, когато в полунощ си тръгнаха, той се усмихваше доволно.

След Бала на животновъдите във фермата бе тихо и спокойно, защото Джъд и Кристабел не си говореха. Късно следобеда във вторник филмовият екип прекрати работа, за да могат всички да прекарат Деня на благодарността у дома си. Дори известната манекенка изглежда имаше семейство някъде на изток, защото и тя замина. Криси очакваше съперницата ѝ да се лепне за Джъд дори по празниците.

Тъй като двамата с Джъд не си говореха, Кристабел предположи, че двете с Мод ще останат сами в къщата. Джъд се появи сутринта в Деня на благодарността, притихнал и умислен. Сигурно Типи му липсва, каза си заядливо Кристабел. Държа се любезно с него, но това бе всичко. Мод ги поглеждаше многозначително, ту единия, ту другия, докато двете с Криси си вършеха задачите в кухнята.

— Що за Ден на благодарността е това — пухтеше тя. — Дватамата приличате на наежени борци, които се чудят за какво да се захванат.

Джъд погледна лошо Кристабел. Тя отвърна със същия лош поглед. Мод вдигна ръце и се зае с тиквеника.

Нахраниха се мълчаливо. Джъд гледа разсеяно парада по случай Деня на благодарността, но си личеше, че умът му е другаде. Все още обмисляше убийството и не можеше да се начуди, че нямат нито един заподозрян. Притесняваше се и заради Кристабел, особено след случая, когато Джак Кларк бе влязъл във фермата, за да я заплашва. Беше притиснал Ник и човекът му разказа и за прерязаните огради. Макар и прекалено късно, той ѝ повярва за отравения бик. Трябваше

да я изслуша, не да махва с лека ръка на тревогите и притесненията ѝ и да ги приема като детски измишльотини. Ето че два от бикове им бяха отровени, а и един от съседите им бе убит.

Тревожеше се още, че нямаха достатъчно хора, които да се грижат за работата както трябва. Отговорникът, Ник, беше добър в работата си, но от няколко години вече не работеше в полицията и усетът му бе притъпен от ежедневните задължения и не бе толкова наблюдателен като Джъд. Кристабел наистина можеше да стреля с пушка, но какво ли щеше да се случи, ако Джак Кларк се появише посред нощ, когато двете с Мод спяха?

— Може ли да се постараете малко повече, след като сте решили да ми вгорчите Деня на благодарността? — обърна се Мод и към двамата, след едно мълчание, проточило се прекалено много. — Искам да кажа, ако сте решили да правите нещо, то правете го поне като хората.

И двамата изглеждаха засрамени.

— Пуйката е страхотна — започна Кристабел.

— А плънката е невероятна — добави Джъд.

Мод като че ли се поуспокои и загреба нова порция картофено пюре.

— Някакво развитие около убийството на Хоб Дауни? — попита рязко Кристабел.

Джъд я погледна и поклати глава.

— Джак Кларк бе първият заподозрян. Алибито му, обаче, е желязно.

— И Кеш каза така.

Той остави вилницата с шумно дрънване. Черните му очи горяха.

— Не може ли да се въздържиш поне за пет минути да не споменаваш Гриър пред мен!

Тя остави своята вилица и го погледна ядосана.

— Той ми е приятел.

— Слушайте... — започна Мод.

— Участвал е в десетки тайни операции и не е от тези, които ги свърта на едно място. Никога няма да се установи в едно малко градче!

— ... дали е възможно да се държите прилично... — опита се да продължи Мод.

— Ти пък как така се извъди специалист по установяването, където и да е? — попита го разгорещена Кристабел. — Според теб колко дълго ще изтрае тук нафърфалосаната ти червенокоса приятелка? Как си я представяш с количка за покупки в местния супермаркет? — добави тя.

— Престанете! — прекъсна ги Мод. — Престанете веднага! Няма да ви служи за рефер над тази специално приготвена пуйка.

Те спряха и я зяпнаха. Тя се бе изправила, скръстила ръце, устата ѝ стисната в линия.

Спогледнаха се и послушно поеха вилиците си. Мод отново седна.

— Ще бъдеш ли така любезна да ми обясниш, защо си мислиш, че очаквам от нея да се установи тук? — измърмори тихо Джъд.

Кристабел сдъвка малка хапка пуйка.

— Защото носи пръстена с диаманти и смарагди на безименния си пръст и разправя, че всичко, което засяга теб, засяга и нея — изсъска тя на Джъд. — Така че, поне ни кажи кога е сватбата? — добави подигравателно тя.

Джъд не каза нищо. Мод го гледаше така, сякаш са му пораснали рога. Кристабел продължаваше да дъвче. Дори не вдигна поглед. Жалко. По лицето му бе изписано напълно искрено чувство на вина.

Той остави вилцата си и се изправи, избърса уста със салфетката и я остави внимателно на масата.

— Трябва да се връщам във Виктория. Приятно прекарване — гласът му бе приглушен и той погледна тъжно към сведената глава на Кристабел. Намръщи се, след това погледна и Мод, която продължаваше да го наблюдава със строгия си поглед, а най-сетне пое към вратата без дори да е опитал десерта.

Едва след като джипът му бе потеглил, Криси погледна Мод и отпи кафе.

— Нямах представа, че това е годежен пръстен — измърмори Мод.

— На теб не ти е казала, защото няма да те нарани — отвърна студено Криси.

— Той нямаше представа, че ти знаеш за пръстена — предположи Мод.

— Е, вече знае — продължи със същия студен глас тя. Стана и започна да подрежда чиниите до мивката. — Кеш отказа да дойде на обяд, затова по-късно ще му занеса нещо за хапване.

Мод искаше да каже нещо, но не бе сигурна дали сега му бе времето. Криси бе наранена. Сигурно Джъд също бе наранен. Нямаше представа защо е купил на манекенката този скъп пръстен, но бе сигурна, че вече съжалява, че му се искаше Криси да разбере, че съжалява. Сигурно не бе очаквал Типи да ѝ каже. Такива си бяха мъжете, каза си тъжно Мод, напълно слепи за истинската същност на жените, когато забележеха съперник.

— Ако не подаде скоро документи за анулиране на брака, аз ще ги подам — добави Криси, докато почистваше чиниите. — Да се жени за нея. Много бързо ще разбере, че едва ли ще го чака цели пет години!

Мод се намръщи.

— Гриър е вълк единак, хлапе. От него няма да излезе съпруг, какъвто ти трябва.

Тя погледна любопитно възрастната жена.

— Съпруг какъвто ми трябва ли? Кеш ми е приятел. Аз много го харесвам. Не съм тръгнала да се женя за него.

— Джъд си мисли, че вече си го решила — тя въздъхна. — А Гриър се надява, че ще го направиш.

Криси се опули.

— Ти се шегуваш.

Мод поклати глава.

— Не си го забелязвала как те гледа. Джъд, обаче е забелязал. Затова така изведнъж се настрои враждебно против човек, който винаги е смятал за приятел. Той ревнува, Криси.

Тя усети как бузите ѝ започнаха да парят и се върна към работата си.

— Как ли пък не. Затова ѝ е купил годежен пръстен и я изведе на моя рожден ден и не ми прати дори картичка, да не говорим за подарък!

На Мод ѝ се прииска да има някакво извинение. Само че нямаше.

Нямаше какво да каже и мъжът, който караше като луд към Виктория. Стомахът на Джъд се бе свил. Дори не бе предполагал, че Типи ще разпространи факта, че е опустошил и без това оскъдните си спестявания, за да ѝ купи онази безобразно скъпа дрънкулка. Той

определено не искаше Криси да знае. Тя не си бе позволявала нищо хубаво толкова отдавна, само и само ранчото да върви. Беше му посветила младостта си. А той ѝ се отблагодари като купуваше скъпи подаръци за жена, която почти не познаваше, да не говорим, че забрави най-важния рожден ден на Кристабел. Младата жена бе огорчена и наранена и той не я винеше. Като премисли как са се стекли нещата, се ужаси от собствените си действия. Нищо чудно, че се бе обърнала към Гриър. Мътните го взели, как му вървеше, когато ставаше въпрос за жени. Можеше да танцува онези засукани латиноамерикански танци, а беше и културен и образован. Беше невероятно популярен сред жените, нещо, за което Кристабел нямаше представа. А дали наистина нямаше?

Той удари волана с длан, побеснял заради неспособността си да намери обяснение за противоречивите си чувства. Самочувствието му се вдигаше, когато водеше Типи със себе си. Беше омаял жена, за която всеки друг ерген би дал живота си, стига да можеше да я придружава. Само че това се отразяваше както на личния, така и на професионалния му живот. Много добре съзнаваше, че тя не е жена, която би се примирила с работата и начина му на живот, дори и да бе физически привлечена от него, а тя определено не беше. Беше свикнала на лукс и лесен забавен живот. Странното бе, че мразеше Кеш Гриър, въпреки че той бе тъкмо мъжът, от когото се нуждаеше.

Само че Гриър искаше Кристабел. Това бе очевидно от всеки поглед, който по-възрастният мъж ѝ отправяше. Кеш бе очарован. Сигурно би се оженил за нея на секундата, ако бе свободна. Тя, по всичко личеше, не бе забелязала, но за Джъд бе повече от ясно. Стисна устни и се замисли какви са възможностите, след като подпише официалните документи по анулирането на брака. Тя нямаше да има задръжки, след като бракът им приключеше.

Веднага си представи Кеш Гриър на колене да ѝ поднася годежен пръстен. Дълго имаше Кристабел да чака този момент. Развод нямаше да има! Все още не. След Нова година, щяха да обмислят положението, след като страстите се поохладят.

Точно сега го чакаха две убийства, за които нямаше нито един заподозрян. Въпреки това усещаше, че убийството на жената от Виктория и жестоката смърт на Хоб Дауни са свързани. Нещата може би щяха да са по-прости, ако не се притесняваше за отравения добитък

във фермата им с Кристабел, и заради това, че тя бе видяла трупа на Хоб Дауни. Беше разбрал, че братята Кларк и преди са били замесени в отравяне на добитък. Така че, дори и да имаха непоклатимо алиби, той все още не ги бе изключил като най-вероятните заподозрени. От друга страна, знаеше по-добре от всеки друг колко опасни могат да бъдат косвените доказателства. Беше бесен на Джак Кларк, че си е позволил да се среща с Кристабел. Поне така би изтълкувал сблъсъка им всеки безпристрастен слушател, ако се вслушаше в обвиненията му. Само ако имаше някое дребно доказателство, което да ги насочи към братята. Ала за момента такова доказателство не съществуваше.

Сети се отново за обяда по случай Деня на благодарността и му стана мъчно, че бе нагрубил Кристабел. Всичко стана, когато тя спомена името на Гриър. Нямахше начин да проведат един нормален разговор, без тя да заговори за него. Нямахше ли начин Гриър да се махне от Джейкъбсвил завинаги! Нямахше представа как да го разкара. Нямахше представа и защо иска да го направи.

В Деня на благодарността Криси вечеря с Гриър, а след това се прибра у дома и се обади на братята Харт. Лио не си беше у дома, затова тя опита да звънне на Рей Харт. Беше любопитна да разбере повече за връзките им с Япония и как върви пазарът там. Рей бе вицепрезидент по въпросите на чуждестранните продажби и никой не бе по-наясно от него с откриването на нова възможности за печалби.

— Чудех се дали вие двамата с Джъд няма да се заинтересовате от тази възможност — отвърна Рей, когато тя го попита за посещението, което очакваха. — Сай Паркс също искаше да разбере повече, но той вече е договорил продажбата на добитъка си за следващата година, също и семейство Тримейн. Вашата продукция е отлична, стига да имате интерес. И вие сте като нас, произвеждате първокласно говеждо. А на клиентите ни им трябва точно такова за веригата ресторанти в Осака и Токио. Сърцето ѝ подскочи.

— А цените как са?

Той се разсмя.

— Повече от добри — отвърна той. — Особено в момента. Миналата година в Япония претърпяха големи загуби в животновъдните си ресурси. Сега започват наново. Търсят както добичета за разплод, така и първокачествено говеждо. Сега му е

времето да подпишем договори — Той й съобщи цената и тя приседна от учудване.

— Направо невероятно — изпъшка тя. — А ние продаваме на загуба вече от толкова време...

— На мен ли ми казваш? — попита Рей. — Интересува ли те?

— Да! Джъд също ще се заинтересува, когато разбере.

— Искате ли двамата да дойдете утре към един, за да се запознаете с нашите гости? Те са отседнали при Коригън и Дори.

— Има ли възможност да се видим в събота? — утре няма да ходя на училище, имаме свободни дни заради празниците, но Джъд е на работа.

— Извинявай, забравих. Разбира се, че може. Значи остава за събота в един. Така добре ли е?

— О, да! А, Рей, нямаш представа колко сме ти благодарни — започна тя.

— Точно сега на всички ни е трудно — прекъсна я той. — Защо си мислиш, че толкова живо се интересуваме от пазарите в чужбина? Това ще бъде невероятна помощ за всички ни. А ние, животновъдите трябва да се подкрепяме, нали така?

Тя се усмихна.

— Абсолютно. Ще ми се да има нещо, което да направя за вас.

— Всъщност, можеш...

— Казвай — започна с искрена готовност тя.

— Доведи Кеш Гриър. Той говори перфектно японски, а ние и дума не разбираме, та ми се искаше да има някой, който да превежда, освен техния човек, за да съм сигурен, че няма да пропуснем или объркаме нещо.

Тя се разсмя.

— Кеш няма да има нищо против.

— Чудесно! Значи ще се видим в събота.

Той затвори и тя стисна здраво зъби. Знаеше, че Кеш ще дойде, стига тя да го помоли, но това съвсем нямаше да улесни нещата с Джъд. И все пак, ако имаха някаква възможност да излязат от безпаричието, то това бе моментът. Сякаш само Господ им бе изпратил небесен дар.

Набра номера на Джъд, преди да се е разколебала. Изчака няколко позвънявания и тъкмо се готвеше да затвори, когато чу

плътния му глас от другата страна.

— Имаме възможност да сключим договор — каза направо тя.

Последва кратко мълчание.

— Каква по-точно?

Тя му каза за сделката на Харт, за възможната печалба и зачака отговора му.

— Аз не говоря японски — започна той.

— И аз не говоря. Те си водят преводачи — добави тя и се помоли наум да не ѝ се налага да споменава отново Кеш, защото той сигурно отново щеше да избухне.

Той издаде някакъв неопределен гърлен звук.

— Гриър говори свободно. Можем да го вземем и той да ни превежда. Ако искаш говори с него — добави той с полуприкрит сарказъм.

— Братята Харт вече са говорили — рече оправдателно тя. — Искат да са сигурни, че са разбрали правилно всички дребни подробности.

— А, така ли — той като че ли се отпусна. Последва ново мълчание. — За обяда — започна бавно той. — Не исках да ти се сопвам така.

Той никога не се извиняваше. Това бе най-доброто подобие на извинение и тя знаеше, че едва ли някога ще чуе нещо повече. Усмихна се на себе си.

— И аз не исках — отвърна притеснено тя. — Честит Ден на благодарността.

— Да — отново последва мълчание. — Ще се ожениш ли за Гриър?

Сърцето ѝ подскочи.

— Моля?

— Ако той ти предложи.

Не успяваше да накара ума си да работи. Въпросът бе неочакван и тя не знаеше какво да каже.

— Както и да е — продължи рязко той, когато тя се поколеба. — Не ми влиза в работата какво ще правиш след развода. Ще се видим към дванадесет и половина в събота.

— Добре, аз ще бъда...

Той затвори.

Тя погледна кисело телефона и също затвори. Той бе най-вбесяващият мъж, когато познаваше. Но поне си говореха отново.

Гриър с удоволствие се съгласи да ги придружи, но пристигна със собствената си кола. Джъд докара Кристабел в просторната ферма на братята Харт с джипа. Тя се учуди, когато забеляза, че той е в униформа.

— Работя по един случай — обясни й той. — Помолих да отсъствам, колкото да свършим тази работа, но след това трябва веднага да се връщам.

— Да не е станало ново убийство? — попита тя.

Мъжът поклати глава.

— Все още работим над същото. Може би този път ще се окаже, че имаме следа. Разполагаме със свидетел, видял подозрителен пикап, паркиран точно пред къщата на жертвата.

— Тя в града ли е живяла, във Виктория?

Той поклати глава.

— Двамата със съпруга й имали малка ферма извън пределите на града. Опитваме се да разберем дали братята Харт са работили за тях.

— Няма да се учудя, ако има връзка — каза тя.

Той се намръщи.

— Да не си споменала това ново развитие. Пред когото и да е.

Много й се искаше да каже на Гриър, но в този момент Джъд й се стори толкова страшен.

— Добре, разбрах. Няма да споменавам пред абсолютно никого.

Той отново насочи вниманието си към пътя.

— Нещата може и да се оправят.

— Ако успеем да сключим тази сделка, определено ще се оправят — отвърна тя. — Представяш ли си да изнасяме говеждото на тази цена, при положение, че тук дори няма на кого да го подарим!

— Това ще бъде истинско чудо, а само едно чудо може да ни оправи положението.

Тя прехапа устни, напълно съгласна с него. Пръстенът, който бе купил на Типи не й даваше мира. Липсата на оборотни средства бе огромна заплаха, а Джъд бе поставил на карта фермата с този лъскав подарък. И без да му го казва, той сигурно бе наясно.

— Рей каза, че господата са много приятни, изключително честни бизнесмени — добави тя, преди той да се зачуди над

мълчанието ѝ.

— Той сигурно знае. Братята Харт имат отличен бизнес усет. Веднага надушват добрите сделки — погледна я любопитно. — Рей ли ти се обади?

Тя поклати глава.

— Чух, че тези бизнесмени ще бъдат във фермата им, защото искали да купят добро месо. Реших да звънна по телефона на един от двамата братя и да попитам дали могат да ни включат в сделката — изчерви се. — Досега не се бях замисляла колко е нахално от моя страна.

— На мен ми се струва, че си проявила твърде компетентно мислене по въпроса. Ако не ми бяха тези убийства на главата, може би и аз щях да се сетя — той смени темата. — Чувала ли си се с Джоуъл Харпър? Знаеш ли кога филмовият екип започва отново работа?

— Да. Той каза, че ще са тук на четвърти декември — отвърна троснато тя.

Черните му очи срещнаха нейните и веднага след това той отново се съсредоточи над пътя.

— Коледа ще дойде, преди да се усетим — отбеляза той и се сети за нежното перлено колие и малките обеци, които ѝ бе купил като общ подарък за рождения ден и Коледа. Беше златно с любимите ѝ розови перли. Много щеше да ѝ хареса.

Тя се загледа през прозореца.

— Така е — чудеше се дали красивата манекенка смята да прекара празниците с него. Само че нямаше да му позволи да разбере какви са тревогите ѝ. Така или иначе, той не я искаше. Нямаше да му се хвърли на врата.

Джъд спря пред административната сграда във фермата на братята Харт и изключи мотора. Тя скочи на земята тъкмо когато Кеш спря до тях със своя пикап. Беше в униформа, очевидно и той бе на работа този ден.

— Разбрах, че тук имат нужда от мен като преводач — пошегува се той с Криси.

Тя веднага му се усмихна.

— Ти само ни превеждай, а аз ще те препоръчам на всеки, който прояви интерес.

Той се разсмя.

Джъд обърна гръб и на двамата и се отправи към административната сграда.

Изпълнителните директори на японската корпорация се оказаха очарователни и много интелигентни хора. И двамата говореха английски, въпреки че нюанси в значенията на някои думи, както и честата употреба на идиоми в комбинация с провлечения тексаски говор им пречеха да разбират всичко.

Кеш говореше езика им толкова свободно, че японците се усмихнаха доволно, а също и преводачите им. Той се чувстваше напълно в свои води и много добре знаеше, че трябва да се поклони, вместо да подава ръка, а бе и наясно как да формулира въпроса си изтънчено, за да не обиди гостите.

— Господин Косуги би искал да покани и двама ви да му гостувате в Осака през януари — каза Кеш на Криси и Джъд.

— Ако се съгласите, той ще отдели човек от персонала си, за да ви помогне с уреждането на пътуването, да ви чака на летището и да ви разведе из Осака. След като видите базата му и се запознаете със семейството му и персонала, ще подпишете официално споразумение.

Джъд се намръщи.

— Това е много скъпо пътуване, Кеш — започна той.

— То ще бъде, както вие казвате, за наша сметка — вметна господин Косуги с усмивка. — Това е нашият начин да правим бизнес.

Джъд все още се мръщеше.

— Аз работя в силите на реда — започна той.

— Да, вие сте тексаски рейнджър — уточни ентусиазираният възрастен. — Ние често четем за вашите рейнджъри и гледаме много филми за Тексас.

Джъд се усмихна.

— Да. Затова не мога да приемам подаръци.

— Но на мен можете да направите подарък с два самолетни билета — подсказа му Кристабел. — А пък аз ще го заведа със себе си в Япония.

— Кристабел — започна Джъд.

Тя го дръпна настрани и го погледна с най-лошия поглед, на който бе способна.

— В този момент все още се водим женени — изсъска тя. — Каквото притежавам аз, се води и твоя собственост. След като имам

два билета, мога да дам единия, на когото пожелае, което включва и теб. Дори шефът ти няма да има защо да мрънка, ако жена ти реши да ти направи подарък. Единственото, което се налага, е да поискаш отпускат, за да заминеш с мен.

Той се колебаеше. Погледна Гриър, който ги наблюдаваше с огромен интерес. Хрумна му, че Гриър ще бъде много по-подходящ спътник за нея, защото говореше японски. Пред очите му избиха кръгове.

— Добре. Не ми е приятно, но ще го направя.

— Тук не става въпрос господин Косуки да те накара да ограбиш някоя банка, нито пък те моли за услуга — изтъкна тя. — Тук става въпрос за фермата, Джъд. Ако не отидем, тази ферма няма да я бъде още дълго.

По този въпрос нямаше смисъл да спори. Искаше му се, но тя бе напълно права. Никак не му бе приятно да се откаже от наследството на чичо си, нито пък тя да се откаже от рожденото си право над земята, защото той бе прекалено голям инат, за да признае, че е права. Не можеше и да признае, че екстравагантната му покупка им бе навредила.

— Ще отида — каза примирено той. — Само че — добави той категорично — първо ще разкажа всичко на шефа си.

Тя се усмихна леко.

— Не бих предположила, че ще скриеш — отвърна Криси.

Плътните му вежди се събраха.

— От теб скрих някои неща — отвърна бавно той.

Бузите й поаленияха. Тя извърна лице и усети как я обхваща вече познатата горчивина.

— Личният ти живот вече не ме засяга, Джъд. Нека да оправим фермата.

Тя се обърна и се върна при другите, без да му даде възможност да каже друга дума.

Уикендът дойде и отмина, а следващата седмица филмовият екип се върна. Криси погледна неприязнено Типи Мур, когато се върна от училище, още повече, че Джъд се появи в края на първия ден от снимките, за да я откара до хотела й. Оказа се, че нещата си бяха същите като преди, въпреки че Криси се бе надявала двамата с Джъд най-сетне да положат ново начало с японската сделка. Нямаше да има

това удоволствие, след като Светулката от Джорджия се въртеше наоколо. И все още носеше проклетия пръстен.

Криси се отдаде на учене и се постара да не обръща внимание на това, което ставаше около нея. Вече ѝ се струваше, че кинаджиите ще станат част от живота ѝ завинаги и трудно ги понасяше.

Две седмици, след започването на снимките, рано сутринта един понеделник, Кеш се отби, точно когато екипът имаше почивка и пиеха кафе и похапваха понички. Спря пред къщата.

Беше в униформа и изглеждаше много сериозен. Лекцията на Криси бе отложена и тя си бе у дома, като през всичкото време се стараеше да не се пречка. Излезе да го посрещне. Беше с дънки и памучен пуловер, а косата ѝ бе сплетена на стегната плетка.

— На това му казвам приятна изненада — каза с усмивка тя. — Какво има?

— Нищо кой знае какво, но се налага да поговоря с теб — той я дръпна настрани. — Ти разбра ли какво е станало в неделя вечерта?

— Не — каза учудено тя. — Днес не ходих на лекции, защото преподавателят е болен и не съм чула новините.

— Изглежда Джак Кларк се е нахвърлил на Джени Брустър в заведението на Шей и доста я е поразтърсил. Заплашил я е с нож. Тикнах го в затвора.

— Горката Джени — каза шокирана тя. — Тя просто има късмет, че си го затворил. И аз имам късмет — усети, че тук има още нещо. — Кой го е арестувал?

— Аз — призна той — след като Лио Харт и Харли Фаулър го бяха поступали. Този тип владее източни бойни изкуства, при това доста добре. Наложил се да използвам похвати, които не бях прилагал от години, за да успея да го поваля.

Тя все още обмисляше чутото. Страхуваше се от Джак Кларк. Сега вече бе в безопасност. Също и горката Джени.

— Брат му Джон се появи късно тази вечер, за да го посети в затвора. Обеща да му намери добър адвокат — Кеш въздъхна. — Това ще му бъде доста трудно. Май ще загуби работата си във Виктория. Господ знае откъде има намерение да вземе пари за добър адвокат.

— Изглеждаш ми много притеснен — отбеляза тя. Приблужи се по-близо до него и усети, че червенокосата манекенка се е приближила. — Какво има, Кеш?

Той подпря длан на ръкохватката на автоматичния си пистолет 45 калибър.

— Криси, Джак Кларк има приятел, който кара черен товарен пикап с червена линия.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трябваше й цяла една минута, за да осъзнае чутото. След това шумно изпусна дъха си.

— Товарният пикап, който старият Хоб бе видял до срязаната ми ограда — спомни си тя.

Той кимна.

— Току-що казах на Джъд. Точно този пикап беше липсващото звено. Сигурни бяхме, че има някаква връзка, но просто не успяхме да я открием. Очевидно автомобилът не е на Кларк. Собственост е на негов приятел от фермата, където работи, извън Виктория. Човекът се казва Гулд.

— Можете ли да го арестувате? Джъд може ли? — попита тя.

Той се намръщи.

— Нещата не са толкова прости. Без доказателства няма начин да го арестуваме. А пък пикапът е единствената следа, която имаме в момента.

— Много добре чух Хоб, когато описа пикапа — изстреля тя.

— Да, но това са само думи. Не е достатъчно доказателство, за да арестуваме даден човек по обвинение в убийство. Налага се да напредваме бавно и да видим дали ще успеем да съберем достатъчно доказателства за заповед за задържане — каза й той. — Ако заподозре нещо, ще хукне презглава, въпреки че брат му е в затвора.

Тя се намръщи и потри ръката му с неуверени пръсти.

— Поне единият от братята Кларк е на топло и в близко бъдеще няма да има удоволствието да излезе. Нали така?

— Джени подаде оплакване за агресивно отношение и нападение — каза той. — Харли Фаулър и Лио Харт също подадоха оплаквания за агресивно отношение. Аз пък имам съпротива при арест и нападение на полицаи. Само че ако брат му успее да намери добър адвокат и постигне пускане под гаранция, тогава вече проблемът ще е голям. И то за всеки, който е виждал пикапа, или знае за него — предположи той притеснено.

— Не гледай така — каза дрезгаво Кеш. — Никога не бих допуснал нещо да ти се случи!

Очите ѝ срещнаха неговите и тя за пръв път забеляза, че мъжът не успява да скрие чувствата в тях.

— Пак ли е дошла полиция! — провлече Типи Мур зад тях и отметна дългата златисточервена грива като предизвикателство към всеки мъж наоколо. Усмихна се саркастично на Гриър. — Че ти почти си се пренесъл да живееш тук? Да не би да си дошъл да арестуваш някого, или просто госпожица Гейнс не може да диша без теб? — добави заядливо тя.

Тъмните очи на Кеш се плъзнаха покрай Криси към красивата жена, която се бе приближила.

— Събирам информация за убийство. Ако смяташ, че можеш да помогнеш заповядай, ако ли не — излишна си — заяви той.

Съвършените вежди на Типи се извиха.

— И кого са убили? — тя погледна Криси и нарочно вдигна ръка, за да може слънцето да разпрати отблясъци от диамантите. — Да не би да е човек, когото госпожица Гейнс познава?

— Определено не става въпрос за човек, когото ти познаваш — отвърна рязко той. — Сега бързам.

— О, боже, нали не мислиш, че се опитвам да те задържа? — нацупи се тя. Очите ѝ се насочиха към него с наглост, която бе обидна. — Вече ѝ казах да ти предаде, че не си мой тип!

Тъмните му очи се присвиха. На Криси ѝ се стори, че никога не е виждала по-студени очи.

— Ще го приема като комплимент — отвърна тихо той. Дори се насили и се усмихна. — Вкусът ми определено не включва жени като вас, госпожице Мур. Никога не ми се е налагало да плащам, на която и да е жена, за да излезе с мен.

Типи Мор поруменя. Погледна го изпълнена с яд.

— Аз не съм момиче на повикване — успя да каже тя. — Но дори и да бях, нещастнико, на този свят няма достатъчно пари, които да ме примамят в леглото ти.

— Много правилно си разбрала — отвърна с леден глас той.

Фините ѝ длани се присвиха в юмруци. Косата ѝ сякаш искреше.

— Отказвала съм на световноизвестни филмови звезди и на милионери, дори на принцове! Как така реши, че ще проявя дори най-

минимален интерес към долнопробно полицайче като теб? Че аз си имам всичко, което човек може да си пожелае!

Той изви едната си вежда я погледна с толкова отровен поглед, че би проял и стомана.

— Това, което имаш, скъпа, е едно хубавко лице и прилично тяло. След само пет или шест години, няма да можеш да убедиш нито едно модно списание, да те снима дори за малките обяви на последните страници. И какво ще правиш тогава, когато настъпи моментът и мъжете, които са точили лиги след теб започнат да си търсят извинения, за да се откачат?

Очевидно и тя бе мислила по този въпрос, защото пребледня.

— Така като те гледам, нямаш нито образование, нито възпитание, нито пък знаеш как да проявиш елементарно уважение към околните. Да не би да си въобразяваш, че хубавото личице ще успее да замаже тези неща? — попита той — Защо не вземеш да се погледнеш в огледалото? Мъжете не те харесват чак толкова, колкото си мислиш. А на мен си ми пределно ясна, нищо, че номерата ти все още минават пред Джъд Дън.

— Той ми подари пръстен — изсъска тя. — Луд е по мен.

— Че е луд, луд е — изстреля в отговор той. — Ще го разориш за две седмици и щом се ориентираш към някой по-тлъст портфейл ще го зарежеш, без да ти мигне окото. Дори няма да ти мине през ум да погледнеш назад.

— Ти... ти нищо не знаеш за мен — отвърна задавена тя.

— Боклукът си е боклук откъдето и да го погледнеш — отвърна студено той.

Долната ѝ устна трепереше. Тя изглеждаше съкрушена. Не успя дори да отвърне. Обърна се и с олюляване се отправи към снимачната площадка, където я чакаше режисьорът. Щом се доближи до Джоуъл Харпър, тя се отпусна в ръцете му и се заплака като дете.

Кеш сви устни.

— Прави се на интересна — отбеляза грубо той. — Тази жена е първокласна манипулаторка. Джъд не е с всичкия си, ако си въобразява, че тя държи на него.

— Знам — отвърна тихо тя. В този момент изпита съжаление към Типи. Никога не бе виждала надменната изискана жена в подобно състояние. Предишния път, когато Кеш се държа грубо с нея, тя се бе

притеснила, но този път бе наистина сломена. А Кеш май наистина я ненавиждаше. Криси се зачуди защо ли мнението му толкова я интересуваше, след като тя също не можеше да го понася.

— Трябва да се връщам на работа — обърна се нежно към нея Кеш. — Пази се. Казах на Ник да е наоколо, за да помогне, ако има някакъв проблем. Не си въобразявай, че Кларк е по-малко опасен, след като е в затвора. Виждал съм мъже при значително по-лоши условия да си постигат своето.

Тя въздъхна.

— Ще си държа пистолета в готовност. Ти също внимавай — каза притеснено тя.

Той сви рамене.

— Сблъскавал съм се с къде-къде по-неприятни типове от братята Кларк — каза той и се усмихна. — Ще се видим.

— Ще се видим.

Той си тръгна, без да погледне повече към Типи. Въпреки че по-възрастната жена ѝ бе съперница за вниманието на Джъд, наистина ѝ стана жал за нея. Кеш се бе държал грубо, а стана очевидно, че мнението му има значение за красивата манекенка. Сълзите ѝ бяха истински, въпреки че Кеш не повярва.

Разпуснаха екипа за почивка, за да може гримьорката да заличи щетите, които сълзите бяха нанесли по лицето на Типи. Криси изчака пред фургона, докато другата жена се появи.

— Какво искаш, дошла си да злорадстваш ли? — жилна я веднага Типи.

— Една манекенка навремето разрушила брака на родителите му — каза тихо Криси. — Това не извинява държанието му, но поне обяснява нещата. По това време още не е бил започнал гимназия и много обичал майка си.

Тя понечи да си тръгне, но една мека ръка я докосна леко по рамото, колкото да я накара да спре.

— Държах се противно с теб — каза сериозно манекенката. — Защо си се загрижила дали той ме обижда или не? И изобщо какво знаеш ти за истинския свят, след като цял живот някой се е грижил за теб и те е закрилял? — попита тя, без да крие горчивината си.

Криси спокойно срещна зелените ѝ очи.

— Да не би да си мислиш, че живея в някаква приказка, в която има поредица от щастливи събития и всичко върви по вода? Баща ми бе пияница и за малко не ме уби. Мама почина. Джъд и Мод са единствените близки, които са ми останали на този свят.

Обърна се, но този път не спря. Сигурно изобщо не трябваше да споменава тези неща пред Типи, но това, което Кеш направи, бе прекалено грубо. Като знаеше какво е преживял като млад, ѝ беше ясно, че той никога няма да се пречупи и да се извини. Странно, каза си тя, че изпита състрадание, когато видя манекенката, потънала в сълзи. До този момент само бе тормозила Криси в опитите си да ѝ отнемаше Джъд. А и Джъд държеше на тази ужасна жена, не че Криси би могла да нарани човек, когото любимият ѝ обичаше.

Зад нея по-възрастната жена стоеше, без да помръдва, сякаш бе вцепенена, изпълнена с омраза към състраданието в нежния глас на момичето, към разбирането, което другата проявяваше. А си бе мислила, че малката Кристабел Гейнс е имала съвършено детство. Остана шокирана, когато узна истината и затова се почувства виновна. Сведе очи към скъпия пръстен и си помисли за прокъсаните дънки на Кристабел и износените ѝ ботуши. Пое към снимачната площадка без всякакво самочувствие. Никога преди не бе смятала, че е жестока. Истината бе, че благодарение на Джъд се чувстваше в безопасност, а пък той умираше да защитава малката си партньорка от фермата, госпожица Гейнс. Не можеше да се откаже от него. Просто не можеше! Той бе единствената ѝ преграда между нея и мъжете, които я застрашаваха. Мъже като Гари Мейз, помощник-режисьорът, и преди всичко, Кеш Гриър. Въпреки състраданието, което Криси проявяваше, те бяха съпернички за един мъж. А както бе казано, в любовта и на война всичко е позволено.

Последните две седмици пред Коледа бяха изпълнен със задължения. На Криси ѝ предстояха окончателните изпити и ѝ се налагаше да съчетава ученето с неотменните задължения из фермата, които сякаш нямаха край. Хаосът, който създаваха кинаджиите ѝ усложняваше живота, а тя ставаше все по-нетърпелива. Мод не ѝ се пречкаше и не се месеше в нищо, а Джъд не припарваше до фермата, освен в случаите, когато идваше, за да откара Типи в хотела. Държеше се любезно с Криси, но старата напълно естествена и непринудена обич помежду им, сякаш си бе отишла безвъзвратно. Тя не обръщаше

внимание, че почти всеки път, когато Джъд идваше във фермата, Кеш бе наоколо, и съпругът ѝ винаги го забелязваше.

Криси и Ник, с помощта на почасовите работници обхождаха оградите, грижеха се за болните крави, поправяха течачи покриви, трупаха сеното на купи, пренасяха вода за добитъка и продължаваха с неизброимите задължения, които бяха ежедневие за фермата. В един от свободните си дни тя отиде чак до Виктория, за да купи на Джъд сребърната игла за вратовръзка, която той бе споменал, че е видял и харесал. Отне ѝ половин ден, докато я открие в един невзрачен златарски магазин. Занесе я гордо у дома и я опакова грижливо. След като двете с Мод украсиха традиционното коледно дърво, тя я скри между клоните, за да не се набива на очи. За Кеш купи красив портфейл, тъй като бе забелязала, че неговият е износен.

След ареста на Кларк, посещенията на Кеш бяха станали значително по-чести. Криси забеляза, че Типи Мур не се заяжда повече с него. Тя бе необичайно тиха и резервирана, когато той идваше. Странеше от него, а той я пренебрегваше напълно.

— Сред този дим не може да не изскочи пламък — отбеляза Мод един следобед, след като Кеш си бе тръгнал.

— Какъв дим? — измърмори недоумяващо Криси, забола поглед в учебника.

— Говоря за манекенката и Кеш Гриър — обясни възрастната жена. Сега все още тлее, докато двамата се избягват. Само да ги събереш заедно и всичко ще се взриви.

— Ама те се мразят — каза изумена Криси.

— Може да се мразят, а може и да не се мразят — тя наведе глава на една страна, без да откъсва поглед от чиниите, които бършеше. — Вие с Джъд и двамата ли заминавате за Япония?

— Това ще стане чак догодина по някое време, въпреки че още не сме уточнил датата. А това е най-хубавото, което ни се е случвало от много време насам — тя обърна страницата. — Двамата с Джъд решихме да използваме част от парите, които ще плати филмовата компания, за да подменим бика от породата Сейлърс. Някои от кравите, вече бяха заплодени от него, а също и от бика от породата Хиърфорд, който изгубиха. Когато разбрахме точно колко от кравите ни са бременни, Ник извика човек, който разбираше от изкуствено осеменяване и купихме сперма от един от най-добрите бикове

Сейлърс. След това заплодихме и останалите. Така че сега имаме отличната възможност през пролетта да се радваме на едно първокласно поколение. А японците се интересуват тъкмо от това. Нито сме им слагали хормони в храната, нито сме им инжектирали ненужни антибиотици, хранени са единствено с трева, необработвана с пестициди и смес от витамини и минерали от растителен произход.

— Доколкото си спомням — ухили се Мод, — се налагаше дълго да убеждаваш Джъд да не използва традиционните добавки и хормони.

— Той, обаче знаеше, че съм си научила урока, когато му предложих този подход. Сега е доволен, а и сделката с чужбина ще се получи.

Мод я погледна с обич.

— Родена си за животновъд.

Криси ѝ е усмихна широко.

— Също като пралеля ми Сара — напомни тя на възрастната жена, — която управлявала собствената си ферма, много преди да настъпи времето, когато се гледало с добро око на жените, които се занимавали с тази работа.

— Джъд се гордее с теб — увери я тихо тя и изви очи към мивката. — Той няма да позволи да напуснеш училище, колкото и трудно да е тук.

— Ще направя каквото е необходимо — отвърна тя. — Слушай, заключвай задната врата, когато сме само двете с теб вкъщи — помоли тя. — Единият от братята Кларк е в затвора, но другият е все още на свобода.

— Не съм забравила.

— Не бива да се разсейваме дори за момент — добави тя. — В пикапа дори държа пистолет, точно под седалката — въздъхна притеснено. — Денят, когато братята Кларк са се преселили в Тексас, е бил лош ден.

— Може пък да не се задържат дълго — каза Мод.

Думите ѝ се оказаха пророчески. Четири дни след като филмовият екип се разотиде по домовете си, за да отпразнуват Коледа, Джон Кларк се оказа без работа и нямаше как да си позволи да наеме адвокат за брат си.

Решил, че може да се сдобие с пари по лесния начин, той нахлузил чорап на главата си и нахлул стиснал пистолет в Търговската

банка и тръст във Виктория навръх Бъдни вечер, минути преди по обяд банката да затвори за празниците. За негово нещастие охраната го забелязала навреме и се обадила за помощ на Тексаския рейнджър, дежурен в района, а именно, Джъд Дън. Кларк стрелял по двамата мъже с униформи и ранил охранителя на банката, а в същия момент и Джъд, и охранителят, вече изтеглили оръжието си, също стреляли. И двамата уцелили. Кларк се строполил на земята. Повече не помръднал.

Джъд спря пред къщата на смрачаване. Подробен репортаж за случилото се — опита за грабеж и последвалата драма — бе включен в новините в шест. Показаха в близък план проснатия на земята в залата за банкови операции Кларк, целият облян в кръв.

Мод гледа репортажа с Кристабел, но сестра ѝ се обади и я помоли да остане при нея през нощта, защото не ѝ се искало да остава сама на Бъдни вечер. На Мод никак не ѝ се тръгваше, заради случилото се, но напоследък сестра ѝ не се чувстваше добре. Криси я убеди да отиде. След това зачака с надеждата Джъд да наmine при нея, за да потърси утеха.

Колкото и невероятно да бе, той наистина дойде!

Кристабел излезе и се упъти към джипа, а след това зачака той да изключи мотора и да слезе.

В продължение на една безкрайна минута той остана вътре. Гледаше я през прашния страничен прозорец, но очите му не я виждаха. Изглеждаха черни и безжизнени.

Тя посегна и отвори вратата, а след това го подръпна за ръкава на чистата бяла риза.

— Направила съм кафе и пресен хляб. Запекох и макарони със сирене. За десерт има ябълков пай. Хайде, влизай.

Той загаси мотора и слезе от огромния автомобил, сякаш бе лунатик. Тя веднага забеляза, че лицето му е необичайно бледо.

Криси пхна малката си ръка в едрата му длан и го поведе към къщата, през хола към кухнята. Бе наистина необичайно за него да ѝ позволява да го докосва. Усети, че се опива от тази нова свобода. Усещането да са с преплетени пръсти бе толкова приятно.

— Сядай — нареди нежно тя и го побутна към стола и малката маса с вече постлана покривка.

— Значи си разбрала — прошепна той и остави шапката си на празния стол.

Криси кимна. След това постави на масата задушени зеленчуци и прясно опечени рулца до макароните със сирене.

Подреди чинии, салфетки и прибори и за двамата, сипа кафе в две чаши, подаде му едната и чак тогава седна.

— Кажи молитва, Джъд — подкани го търпеливо тя. Той я послуша, въпреки че изсумтя недоволно. Не я каза на глас. Криси не очакваше той да заговори. Случилото се бе прекалено прясно в съзнанието му, прекалено силно го бе травмирирало и все още беше рано да го изкаже с думи. Знаеше, че е така.

Когато стигнаха до пая, той се бе поуспокоил и не изглеждаше чак толкова напрегнат. Усмихна ѝ се едва-едва.

— Чудесно знаеш как да се справяш с мен, а? — започна той и погледна към нея.

— Просто те познавам — каза простичко тя.

Мъжът си пое дълбоко дъх и дояде пая. Започна втора чаша кафе като я наблюдаваше настойчиво от другата страна на масата.

— Няма ли да започнеш да ме разпитваш за подробностите?

Тя вдигна очи и погледите им се срещнаха. Веднага забеляза болката и безпокойството в тях.

— Би било прекалено жестоко — отвърна тя.

Той сякаш се сви. Остави шумно чашата кафе. Устата му се превърна в тънка линия. Не можеше да ѝ разкаже. А така му се искаше да излее всичко. Имаше нужда да говори. Но онази мъжественост, която се бе превърнала в част от него по същия начин както бялата риза и сребърната рейнджърска звезда, го възпря. Мразеше слабостта. Не можеше да я признае открито.

— Обучавали са те да не позволяваш на нищо да те притеснява — започна бавно тя и го погледна право в очите. — Трябва да се показваш силен, така че другите хора да се осланят на теб винаги, когато се появи някоя извънредна ситуация. Нямах право да се предаваш или да разкриваш чувствата си по време на работа, защото трябва да свършиш всичко, което се очаква от теб. Затова ти е толкова трудно, когато се случват подобни неща. Не искаш да признаеш, че изпитваш болка, когато трябва да използваш оръжието си, нито че това ти разкъсва сърцето — тя отново потърси очите му и забеляза изненадата на мъжа. — Само че ти си обикновен човек, Джъд, при това си отрасъл и възпитан в църква, така че нещата стават още по-

трудни за теб. Нито ще те разпитвам, нито ще настоявам, нито ще ти предлагам успокоение. Ти ще се справиш с този проблем както сам намериш за добре. Ако, обаче, искаш да поговорим, винаги съм готова да те изслушам.

Гърдите му се надигаха и спадаха тежко.

— И ти си същата като Гриър — изрече с някаква безнадеждност той, загледан в празната си чаша. — Той ми се обади, за да ми каже, че ако имам нужда, мога винаги да поговоря с него.

Тя не сваляше от него жадния си поглед, наполовина скрит от тежките ресници.

— Кеш е правил ужасни неща в миналото — отвърна тя. — Убивал е хора. Знае как се чувства човек.

Тъмните му очи се врязаха в нея.

— Той ли ти е разказвал?

Тя поклати глава.

— И той е същият като теб. Не говори за нещата, които най-силно са го наранили. Но мисля, че на теб може и да ти разкаже. Мисля, че и ти можеш да му разкажеш. Знам, че не го харесваш, но пък с мен винаги е бил много мил.

— Да, за разлика от мен — отвърна за нейна изненада той. Присви очи. — Той е от хората, които карат другите да се чувстват неловко. Правил е какво ли не, бил е къде ли не. Образован е, богат е и не се страхува от нищо на този свят.

Прииска ѝ се да му каже, „Но не си ти“. Не посмя да каже нищо. Той таеше чувства към жена, която я караше да се чувства като нищожество в толкова много отношения. Вече не се ръководеше единствено от сърцето си.

Стана и сипа още кафе и на двамата.

Той я наблюдаваше и забеляза бръчиците, събрали се от напрежение по лицето ѝ, финото ѝ слабо тяло, износените дънки, поддържани безупречно чисти, и старите ботуши. Той се намръщи и се замисли за пръстена на ръката на Типи. Беше забравил подаръка на Кристабел във Виктория, покрай истерията, съпътствала целия този ден. Не биваше да забравя, трябваше да ѝ каже за подаръка, за да не си помисли, че нарочно не ѝ е купил нищо. Тя седна отново.

— Толкова съм уморена — прошепна тя. — Приключих с изпитите и мисля, че съм изкарала всичко, но с Ник поправяхме

оградите и наглеждахме бременните добичета целия следобед. Ако подпишем сделката с Япония, може би ще имаме възможност да наемем още работници на пълен работен ден, за да мога малко да си почина! — добави тя.

Той не се усмихна.

— Прекалено млада си, за да поемаш толкова много отговорност — каза той.

Криси изви вежди.

— Аз притежавам половината от тази ферма и работя толкова, колкото и ти! Истината е, че работя значително по-малко. Аз съм студентка, докато ти имаш трудна и ангажираща работа.

Лицето му се изпъна.

— Сега е трудна и ангажираща — процеди през зъби той.

— Как е охранителят? — попита тя, за да го разсее.

— Няма опасност за живота му — каза ѝ той. — Сигурно все още е в операционната и вадят куршума, но ще се възстанови сравнително бързо. Вероятно реакцията на ръката му няма да бъде както преди. Добре че е забелязал онзи и е успял да се обади да му изпратят подкрепление. Надявал се е, че ще успеем да го пипнем без да има кръвопролитие. Аз бях навън и разследвах нещо на две крачки от банката. Тичах през целия път и бях пред входната врата точно в момента, когато Кларк заплашваше една жена с оръжие. Охранителят забеляза, че влизам и вадя оръжието, затова и той извади своето. Кларк се завъртя рязко. Двамата с охранителя стреляхме едновременно, но прекалено късно, за да избегнем неговите куршуми. Той рани колегата — Дъжд сякаш бе обсебен от образите на случилото се. — Кларк се срина на земята като чувал с картофи — намръщи се. — Хората изглеждат толкова безпомощни, когато умират, Кристабел — призна задъхано той. — Все едно, че са големи кукли. Лежат отпуснати и всички гледат към тях, не отвърщат очи, зяпат ги... а те не могат да направят нищо, за да се защитят от тези врязали се в тях опулени очи.

— Той се е опитал да убие човек — напомни му тя. — Защо не си представиш какво е можело да се случи, ако не се бе появил навреме? Ако и Джон Кларк е като брат си, едва ли би се поколебае да стреля.

— Именно, затова много се страхувах какво ще направи — призна той. — Жената каза, че го е вбесила, когато си позволила да го

заговори, докато държал пистолета си насочен в нея. Казал ѝ, че могат да го обесят като едното нищо. Чудехме се дали не е искал да каже, че вече е убивал.

Тя кимна.

— Може би той е убил горкия стар Хоб Делони, не мислиш ли?

— Да — Джъд въртеше чашата между пръстите си. — Медиите веднага наскочаха, когато разбраха. Горкият човечец, брат му е в затвора, няма никакви пари, безработен е. А ето че онези злобари ченгетата са го застреляли, докато се е опитвал да се добере до някакви пари.

Тя се усмихна тъжно.

— Живеем в такива времена, Джъд — каза тихо тя. — Понякога целият свят изглежда се обръща с краката нагоре.

— Обадох се на един адвокат — този, който отделът използва — и той ми каза какво да правя. Странно. Толкова време работя като рейнджър, а никога не съм участвал в престрелка с фатален край.

— Просто си имал късмет.

Той вдига поглед.

— Май си права. Не могат да кажат кой от двамата ни е изстрелял фаталния куршум — добави неочаквано той. — Единият от нас го уцели ниско, а другият високо. Ще трябва да се направи балистична експертиза, за да се установи кой куршум е изстрелян от кой пистолет, но проблемът е, че и двамата с охранителя стреляхме с оръжия 45 калибър. Сега е Бъдни вечер и лабораторията е затворена. Едва ли преди понеделник ще се заемат с експертизата. Както изглежда, и аутопсията на Кларк ще трябва да почака до понеделник. Междувременно — въздъхна той — трябва да се примирия със стореното.

— Ти не си стрелял, за да го убиеш — напомни му тя.

— Целех се в бедрото му, а да го поваля по най-бързия начин — обясни мрачно той. — Само че някъде от това място е изтекла цяла локва кръв, при това яркочервена артериална кръв — мъжът прокара ръка през гъстата си черна коса. Ако това е моят изстрел, значи съм уцелил артерията.

Искаше ѝ се да каже нещо, с което да го успокои, но той отново се потопи в мъчителните си мисли.

— Другият изстрел е преминал право през сърцето — продължи тихо той. Няма голямо значение кой от двата е моят. И в двата случая щеше да умре. Ще има разследване. Вече написах изявление и в момента съм в принудителен отпуск.

— Значи имаш прекалено много време, за да мислиш за случилото си — каза тихо тя. — Постарай се да си намираш някаква работа. Утре ще изкопаем дупки за коловете на оградата.

Той вдигна вежди.

— Точно на Коледа ли?

— Да не би да предпочиташ да гледаш още веднъж досадните повторения на черно-белите филми, посветени на Коледа, които ги дават всяка годна? — започна тя.

Черните му очи заискриха за пръв път този ден.

— Можем да погледаме и онези филми по кабела, дето ти толкова харесваш — каза бавно той.

Тя се изчерви и се усмихна.

— Я престани, човек трябва да се образова по всички възможни начини.

— Вече ти казах, че тези филми нямат нищо общо с истинския живот.

Тя прочисти гърлото си.

— Искаш ли още кафе?

Не му се пиеше.

— Пих достатъчно. Имаме ли бира?

— Май са останали шест бутилки още от Деня на благодарността. Трябва да са в хладилника. Искаш ли една?

— Не пия много, но днес ще направя изключение — огледа я с продължителен и настойчив поглед. — Знаеш, че никога няма да направя нещо, за да те оставя в опасност.

Тя се отпусна. Имаше много по-голямо основание от повечето жени да се страхува от мъже, които пият, и той отлично го знаеше. Тя се усмихна притеснено.

— Не е ли странно какво значително влияние оказва детството ни върху живота по-нататък?

Той се заигра с дръжката на чашата си за кафе.

— Спомням си колко много ми липсваше майка ми, когато татко не ѝ позволи да се върне — прошепна той.

— Ти си обичал майка си — напомни му тя.

Джъд се усмихна.

— Голям образ беше тя — каза той. — Много я обичах. Животът ѝ не беше лек, но въпреки това тя почти винаги се усмихваше — вдигна очи към лицето ѝ. — Също като теб.

Тя сви рамене.

— Не ти струва повече да се усмихнеш, отколкото да заплачеш — обясни усмивка тя. — При това използваш много по-малко мускули!

Той се разсмя.

— Чудех се дали да не си остана в апартамента във Виктория тази вечер. Радвам се, че дойдох.

Тя прие комплимента с нова усмивка.

— Добре си направил — пошегува се тя. — Моят ябълков пай е доста по-добър от твоя — добави тя и пъхна език в бузата си.

— Че какво ѝ е на тъмно кафявата коричка и на твърдите ябълки? — предизвика я той.

— Ще ти донеса една бира — каза тя и се отправи към хладилника.

Гледаха телевизия в хола, до късно през нощта, седнали до високата коледна елха, но много внимаваха да прескачат новините. Джъд се бе изтегнал на дивана по чорапи, тениска и дънки и изпи три бири, чак тогава спря. Травматичното преживяване тази сутрин го бе разтърсило. Щеше да е невъзможно да живее с мисълта, че е отнел човешки живот, и той го знаеше много добре. Това, което не знаеше бе как да се справи с мъчителните мисли.

— Ти пак се замисли — обади се Кристабел от удобния си фотьойл край канапето. — Филмът е много хубав, наистина. Ще изпуснеш нишката.

Той намести глава на възглавницата и загледа напълно открито младата жена, от дръзко вирнатите гърди, до белия пуловер с дълбоко деколте и стройните ѝ бедра. Русата ѝ коса беше дълга и се стелеше по раменете ѝ и по гърба. Изглеждаше сексапилна. Невероятно сексапилна. Той обикновено се стараеше да не забелязва подобни неща, но в момента бе леко замаян от бирата и самоконтролът му се изплъзваше.

Този поглед бе притеснителен. Напоследък я наблюдаваше по такъв начин, че караше цялото ѝ тяло да потръпва. Ето че и сега я гледаше така. Очите ѝ се плъзнаха по стегнатото мускуесто тяло на мъжа, прилепналите дънки и черната тениска, която разкриваше космите ниско на врата му и очертаните мускули по горните части на ръцете. Бе толкова невероятно привлекателен. И изглеждаше толкова добре с това изпито лице, широко чело и прав нос. Устата му бе толкова чувствена, широка, мъжествена, а издадената брадичка подсказваше, че проявява инат, толкова характерен за него, колкото и гъстата права черна коса, която падаше по широкото чело, щом се наведеше, плътните вежди над дълбоките очи и високите скули по загорялото лице...

— Защо ме зяпаш така? — попита обвинително тя.

— А ти защо ме зяпаш? — отвърна на секундата той. Присви бавно очи. Погледът му се плъзна по тялото ѝ като ласкави пръсти, а на нея ѝ се стори, че я докосва физически. Сякаш времето бе спряло хода си, сякаш целият свят бе някъде далече и съществуваша само те двамата в приглушената светлина на хола, а телевизорът гърмеше отстрани, но никой от тях не го забелязваше.

— Ами ако ти кажа — рече напрегнато той — че един развод струва почти толкова, колкото и анулирането?

Тя се изчерви и стана още по-привлекателна. Веднага разбра какво и казваше той. Искаше му се да забрави, а тя бе тази, която можеше да го дари със забвение. Само че той държеше на компанията на манекенката с международна слава, която по всяка вероятност приемаше сексът като ордъовър, затова Криси не искаш да се окаже просто следващата в неговото легло. Не че не се изкушаваше. Никога не бе желала друг така, както сега желаше съпруга си.

— Ами ако ти кажа — отвърна тя — че след Типи Мур на една неопитна жена ще ѝ бъде безкрайно трудно, да не говорим пък за начинаеща.

Той изглеждаше учуден.

— Ти си мислиш, че спя с нея?

Тя избегна погледа му.

— Тя не крие факта, че е доста опитна.

Той не отговори веднага. Стори ѝ се, че се бори с нещо, което не смееше да изрече с думи.

— Мили боже — отвърна тихо той — сигурно не си единственият човек тук, който вижда нещата по този начин, нали?

Тя поклати глава.

— Всички говорят.

Той стисна зъби.

— А има хора, които знаят, че сме женени. Не съм се и замислял как може да изглежда отстрани, че ти ще си тази, на която ѝ е най-тежко.

Тя размърда едното си рамо и се загледа в телевизора, без да вижда образите.

— Аз излизам с Кеш — каза тя. — Май и двамата дадохме на Джейкъбсвил достатъчно амуниции за клюки.

Той изруга приглушено и вдига очи към тавана. Кристабел трябваше да живее с последиците от поведението му, а той никога не се бе сещал, че нея също ще я обсъждат. Как можа да не се сети, запита се той, след като Типи винаги влизаше в очите и устата на хората, където и да отидеше.

— Няма да те питам дали спиш с Гриър — каза той. — Просто те познавам прекалено добре.

В гласа му звучеше презрение. Тя усети, че настръхва. Беше готова да му се сопне, но се сети какво се бе случило през деня. Сърце не ѝ даваше да го накара да се чувства още по-неловко.

— Тя носи годежен пръстен, Джъд — отвърна тихо тя. — Знам, че смяташ да се ожениш за нея. Нашият брак съществува само на хартия, а и скоро няма да го бъде. Не те обвинявам, че предпочиташ по-хубава, по-известна и изтънчена жена. Никога не съм участвала в състезание с нея, защото знаех какво мога да очаквам.

Той се намръщи и се вгледа в нея. Наистина ли се възприемаше по този начин? Той ли бе виновен? Бе внимавал толкова много да бъдат на разстояние един от друг през годините, да я предпази от интимно обвързване с него, преди да започне да излиза на срещи с други мъже. Не искаше да се възползва от старите им взаимоотношения, за да я използва по начина, по който много други мъже в неговото положение нямаше дори да се поколебят.

А защо ли каза тя, че Типи носела годежен пръстен?

— За какъв годежен пръстен говориш, Кристабел? — попита бавно той.

Умните и кафяви очи срещнаха открито неговите.

— Говоря за пръстена със смарагди и диаманти, който си й подарил. Защо му е на един мъж да подарява толкова скъп пръстен, ако не е сериозно обвързан с жената? — попита спокойно тя.

Той си пое дълбоко дъх и се отпусна отново на възглавниците. Искаше му се да каже „Защото допуснах гордостта си да ми изиграе лоша шега в златарския магазин, и защото тя сложи пръстена и отказа да го свали. Не можех да понеса да й кажа, че не мога да си позволя това, което за нея бе просто една дрънкулка“. Само че той не можеше да си признае, че е постъпил така глупашки. Затова сега Кристобел си мислеше, че той е сгоден за друга и броеше дните, които оставаха, преди да се отърве от нея.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Значи трябва да направим анулирането час по-скоро — добави Кристабел, опитвайки се съвсем небрежно да уточни болезнения въпрос. Той я погледна ядосан.

— Ще анулираме, когато аз кажа. Освен това, точно сега не можем да си го позволим.

— От филмовата компания ще ни платят достатъчно и спокойно можем да платим на адвоката — противопостави се учудено тя.

— Нека тогава да кажем, че просто ни е по-изгодно още известно време да останем женени — отвърна веднага той замислено, без да откъсва поглед от нея.

— Типи Мур може и да не мисли така — каза тя с повече горчивина, отколкото бе предполагала, че е натрупала. — Не е тайна, че е луда по теб. Дори не се опитва да се прикрива.

Той не каза и дума за това, което знаеше за Типи. Беше му приятно да чува нотката на ревност в гласа на Кристабел. Ласкаеше се, че тя го желае. Младата му жена бе красива, сексапилна и тялото му започваше да потръпва всеки път, когато погледът му попаднеше на съвършените малки гърди, скрити под ризата ѝ.

— Типи не знае, че сме женени — отвърна той. — Мисли си, че сме само бизнес партньори.

— И е права — каза Криси.

В очите му проблесна нещо тъмно и застрашително.

— Не е. Двамата с теб означаваме много повече един за друг. И винаги е било така — погледът му се плъзна по тялото ѝ, все едно, че това бяха дланите му и той присви очи. — Зърната ти са твърди като камъчета. Ти ме желаеш. Да не би да си мислиш, че не личи? — предизвика я той тихо, а тя възкликна, щом чу прямите му думи.

Младата жена се изправи.

— Май не трябваше да ги пиеш всичките тези бири — каза тя, без да е сигурна какво може да очаква от него, като знаеше в какво настроение е. Не ѝ се искаше да му позволи да стори нещо, за което

по-късно да съжалява, въпреки че много ѝ се искаше той да направи тъкмо това.

— Не съм пиан. Можеш да си легнеш с мен, ако искаш — предложи ѝ направо той.

Веждите ѝ се извиха красноречиво и тя се изсмя нервно.

— Виж ти, а аз дори не съм си облякла червеното боди.

— Внимавай. Аз не се шегувам — той пхна и двете си ръце под главата и я огледа с жарък поглед. — Мислиш си, че съм негодник — каза дрезгаво той. — Смяташ, че съм стъпкал брачните клетви, нищо че са само на хартия, за да мога да преживея едно приключение с друга. Господи, Кристобел, та ти изобщо не ме познаваш.

Тя вече потръпваше от нерви, без да сваля поглед от него.

— Отдавна съм изпитал плътските удоволствия — призна той мрачно. — И аз, също като теб, приемам изречените клетви достатъчно сериозно. Не съм бил с жена след като се оженихме.

Тя не можа да каже и дума. Как можа да не се сети, че той ще спазва традициите и дадените клетви не по-малко ревностно от нея, още повече, че бе възпитан в строго религиозно семейство.

— Значи не си имал любовница? Но това са пет години! — успя да запита най-сетне тя.

— Знам — отвърна той с глас, който я накара да се усмихне.

— Но как...

— Нали ги знаеш онези възбуждащи филми по кабелната телевизия — започна той с крива усмивка. — Освен това има и други начини за задоволяване.

Тя поаленя. Да го опознае ѝ се стори толкова интимно преживяване. От друга страна, той познаваше всичките ѝ тайни — дори тези, които бяха най-важни. Значи не спеше с Типи Мур. Имаше желание да подскочи като пружина. Беше във възторг.

— Не знаеш какво да кажеш ли? — попита той, без да откъсва поглед от нея. — Шокирана ли си?

Тя кимна.

Джъд си пое дълбоко дъх.

— Денят ми бе много труден. Полупиан съм, въпреки че изпих само три бири. Въпреки това много добре знам какво мога да направя, а тази вечер искам жена. Като се имат предвид обстоятелствата, ти си единствената наоколо.

Тя все още стоеше изправена, без да трепва, без да откъсва поглед от него, а сърцето ѝ биеше до пръсване.

Очите му се спуснаха към гърдите ѝ, към двете твърди малки зърна, надигнали белия пуловер.

— Вече си узряла за мъж и нямаш търпение за мен — той улови блясъка в очите ѝ и усмивката му стана по-широка. Очите му отново я помилваха като длани. — Желая те, Кристобел, желая те сега.

Тя се поколеба, не защото не гореше за него, а защото се страхуваше, че той се шегува, че само я изпитва. Не можеше да повярва, че говори сериозно.

Той забеляза колебанието ѝ. Пламъкът в черните му очи се разгоря, докато се взираше в нея, а сърцето му блъскаше неудържимо.

— Знаеш, че го желаеш. Сърцето ти препуска като лудо. Вижда се ясно. Изгаси телевизора и ела тук, мила — нареди той с дълбок чувствен шепот. — Ще превърна в реалност всичките ти мечти и сънища.

Също като сомнамбул, тласкана напред от непознат за нея порив, тя се приближи до телевизора и го спря. След това застана пред него, възбудена, жадна да усети докосването му, любопитна, а сърцето ѝ играеше, докато местеше поглед по стегнатите му мускули.

— Само не смей да ми се присмиваш — предупреди го дрезгаво тя. — Нямам намерение да играя игрички с теб.

— Не играя никаква игра — мъжът се пресегна и стисна ръката ѝ, а след това я подръпна и тя тежко се отпусна върху едрото мускулесто тяло. Усещането бе ново, непознато, опияняващо, защото бе толкова близо до него след толкова години на потискано желание. В първите няколко секунди усещането ѝ се стори чуждо. Краката му бяха дълги и силни. Тя усети раздвижването на мускулите му, когато Джъд ги преплете с нейните. Усети още нещо, напълно непознато, нещо, което не я бе карал досега да изпитва. Беше възбуждащо и малко страшно, защото нямаше представа какво ще стане след това. Беше чувала...

Той усети как тя се напегна. Изви се така, че тя остана наполовина под него и се взря в очите ѝ.

— Знам, че си девствена — каза с дрезгав глас мъжът. — Това ме възбужда, усещаш го, нали? Ще бъда внимателен. Много, много

внимателен. Последното, което искам, е да те нараня, или да те уплаша.

Криси се отпусна и посегна към него, внезапно усетила леката тръпка по тялото си, новото възбуждащо усещане на удоволствие в най-неочаквани тайни места. Нямахте търпение той да започне да я докосва, да я целува. Не можеше да повярва, че всичко се случва толкова неочаквано.

— После може и да съжаляваш — прошепна тя.

— Няма. Ти също няма да съжаляваш. Гарантирам ти го — добави самоуверено той.

Тя сведе поглед към твърдите му изваяни устни с неприкрито желание. Не успяваш да си поеме дъх. От него се носеше лек мирис на парфюм, на афършейв и сапун. Сякаш бе попаднала в рая, толкова сладка ѝ се струваше близостта му. Тялото му бе топло, стегнато и имаше чувството, че я обгръща цялата.

— Май сънувам — прошепна тя и прокара пръсти по гърба му. — Всичките тези години, без да опитвам нищо ме подлудяваха.

Той тихо се засмя.

— Мислиш ли? След като толкова много ти се иска да опиташ — прошепна той вплете ръка в косите ѝ и задържа нежно лицето ѝ под своето — ще опитваш със съпруга си. Отвори си устата, миличка...

Тя отвори устни, за да възкликне, но той ги улови бързо. Все едно че танцуваха, само че този път той настъпваше бавно и нежно. Устните му си играеха леко с нейните в бездиханната тишина, която я караше все по-осезаемо да усеща стегнатото тяло под нейното, топлината на ръцете му по гърба ѝ, опитността на всяка ласка. Другите им целувки ѝ се сториха напълно невинни в сравнение с тази. Този път намеренията му бяха сериозни и тя веднага усети.

Обви врата му с ръце и се надигна, за да се отдаде на целувката напълно. Усети го как измъква пуловера от дънките. След секунди усети и дланите му по голата си кожа, по омразните белези, които баща ѝ бе оставил пред много години.

Опита се да се отмести.

Джъд усети отдръпването ѝ и я изви под себе си така, че да надникне в очите ѝ.

— Нали не си забравила, че и аз имам белези? — попита той. — Ето, виж.

Мъжът вдига тениската и прокара ръката ѝ по ребрата си.

— Усещаш ли? — попита той. — Уцелиха ме с пушка, когато бях още новак в полицията. За мой късмет, куршумът не ме рани фатално и не успя да влезе прекалено навътре. Но остана белег, както и на рамото.

Тя прокара нежно пръсти.

— Бях го забравила.

Той се усмихна лениво.

— Аз, обаче, не съм — приглади дългата ѝ коса отстрани на едното рамо и усети мекотата ѝ. — Косата ти е прекрасна — прошепна той, докато разкопчаваше копчетата на блузата. — Освен това...

— О... Джъд, слушай, не може ли просто да я свалиш? — възропта тя, защото се сети, че сутиенът ѝ е с подплънки.

— Мога, разбира се — продължи да я разкопчава, докато най-сетне стигна до последното копче и сутиена. Едва тогава се сети, че тя се притесняваше от момента, в който той щеше да я види. Намръщи се. — Защо си сложила сутиен с подплънки? — попита я той.

Младата жена въздъхна.

— Не исках да го виждаш. Мислех си, че ако бюстът ми изглежда по-едър, може да ти бъде по-приятно и да започнеш да ме заглеждаш — призна си тя. — Нали мъжете харесват жени с по-големи бюстове?

— Вкусът е нещо много индивидуално, мила — прошепна той и опипа презрамката, за да намери закопчалката. Повдигна Криси с едната си ръка, докато пръстите му ловко се опитваха да се справят. — Аз лично не харесвам едрите бюстове. Никога не съм ги харесвал.

Докато тя обмисляше чутото, той я премести така, че да свали сутиена и тя остана гола до кръста. Все едно че я порази светкавица. Дори мечтите ѝ за него не бяха толкова хубави. С всеки миг се извисяваше все по-високо от радост.

Усмихна се бавно на изражението ѝ. Бе очарован, че тя никога не бе преживявала подобно нещо с друг. А толкова бе искал първия ѝ път да бъде с него. Не бе имал друго по-силно желание.

Тя понечи да каже нещо, но той вече свеждаше глава. В мига, когато тя заговори, устните му поеха зърното и част от малката гърда. Езикът му описваше чувствени кръгчета, устните му я изучаваха, а тишината бе нарушавана единствено от тихите ѝ възклицания на

удоволствие. Пръстите ѝ се впиха в стегнатите мускули на ръцете му, докато устните му проучваха тялото ѝ.

Дланите на Джъд се спуснаха по гърба ѝ и я повдигнаха към него. Той пусна гърдата и се спря на устата ѝ, докато се измъкваше от фланелката, за да усети влажните ѝ гърди до своите.

— Джъд — изхлипа до устните му тя. — Не си бях представяла, че ще бъде така!

— Нито пък аз — прошепна грубо той. — Нямаш представа колко те желая! Все още ли пиеш хапчета, или аз да използвам нещо?

Умът ѝ не работеше точно сега. Не можеше да мисли.

— А ти как...

— Видях ги на нощното ти шкафче последния път, когато бях тук — той вдигна глава и я прикова с черните си очи. — Заради Гриър ли ги пиеше? За всеки случай? — попита той, обзет от неочакван гняв.

— Не — въздъхна тя. — Никога не бих...

— Защо тогава? — продължаваше да настоява нетърпеливо той.

Тя цялата тръпнеше от интимния им контакт. Той бе възбуден. Желаяше я. Тя не можеше да мисли. Младото ѝ тяло бе пламнало от желание, жажда и глад. Щеше да умре, ако той спреше точно сега. Какво я питаше?

— Идва ми доста нередовно и се чувствам прекалено зле — каза тя. — Лекарят ми предписа противозачатъчни... само за няколко месеца, докато цикълът ми се нормализира — тя не спомена, че това бе станало преди шест месеца, че тя спря да ги пие на втория, без дори да довърши определената доза. Но пък бе такъв Плюшкин. Не изхвърляше нищо, докато Мод не я накараше. Хапчетата бе оставила на нощното шкафче, докато търсеше химикалка и после бе забравила да ги прибере. — Недей да спираш — помоли го тя, когато забеляза, че той се колебае. — Моля те, Джъд, недей да спираш.

Мъжът се намръщи, когато тя отново намести ръката му върху гърдата си и я погали нежно, за да го подкани да поднови ласките си.

— А противозачатъчните не са ли опасни? — прошепна той.

— Той обясни, че на моята възраст това не било проблем, още повече, че нито пуша, нито имам главоболия — с тиха въздишка се изви към пръстите му. Отпусна глава назад. — Това е прекрасно! Никога не съм си давала сметка какво е усещането, докато гледах онези филми!

Той присви очи. Усмихна се бавно, черните му очи пролъсваха, докато се спускаха към щръкналото връхче, което галеше.

— След като няма проблем, тогава ще те имам точно както ми се искаше — каза дрезгаво той. — Нищо няма да ни дели.

— Да, Джъд. Както искаш, тук и сега... — гласът ѝ пресекна от плах стон на удоволствие. Тя отново се повдигна към алчните му устни, изпълнена с копнеж да усети още. — Моля те, не спирай!

— Няма — отвърна той до подпухналите ѝ устни. — Нямам търпение да те направя моя. Трябва да те имам, мила! — добави грубо той. — Просто трябва да те имам!

Тя почти не го чуваше. Бе подета от устремения поток на внезапната страст. Опитните му пръсти я лишаваша от контрол. Тя се извиваше към него, тръпнеше под бавния чувствен допир на бедрата му, отваряше устни за завладяващите му целувки, които разпалваха още по-силен копнеж в младото ѝ тяло.

Ласкавите му пръсти свалиха дънките и бельото, а устните му, топлите му твърди устни пируваха на гърдите ѝ, на стомаха. Тя стенеше, удавена в новите усещания, докато той проучваше тялото ѝ. Докосваше я по начини, които тя не предполагаше, че е възможно да съществуват, а устните му поглъщаха тихите ѝ викове. Езикът му нахлуваше в устата ѝ бавно и възбуждащо и сякаш създаваше нови и нови усещания.

Той спря и се вгледа в лицето ѝ, забеляза, че тя не разбира причината на отдръпването му, че е обсебена от него също толкова, колкото и той от нея. Ръцете ѝ бяха обвинили врата му, тялото ѝ се надигаше към неговото, сякаш готово за саможертва. Очите ѝ бяха почти затворени. Тя простенваше приглушено и се отриваше в него, обхваната от безпомощно желание. Караше го да се чувства неповторим. Караше го да се възприема като най-великия любовник на света.

Дързостта, която блестеше в очите на Джъд, скоро се предаде на Криси. Тя забеляза омаята в погледа му и се смути от голотата си.

— Не бива да се притесняваш — каза грубо той. — Ти ми принадлежиш. Женени сме, Кристабел. Няма от какво да се срамуваш.

— Всъщност, аз не се срамувам — отвърна с дрезгав шепот тя. — Само че всички лампи са запалени — добави безпомощно тя и се разсмя срамежливо. — А пък аз никога не съм правила подобно нещо преди.

— Искаш ли първия път да загасим лампите? — попита нежно той.

Тя кимна.

— Добре — не й призна, че и на него ще му бъде много трудно, ако останат на светло. И той, като нея, имаше задръжки, които не можеше да си признае.

Изправи се на крака и я пое в прегръдките си. Вгледа се в замаяните ѝ очи за секунда, а след това отново сведе устни, за да покрие нейните, без да се откъсва от тях, докато прекосяваше хола покрай високата коледна елха и поемаше по дългото антре към спалнята.

Остави Кристабел, за да може да затвори вратата, а след това я пое отново, за да я пренесе до леглото. Тя отново усети устните му върху тялото си в топлата тъмнина на стаята, чу меките звуци, предизвикани от допира на голите им тела и своите въздишки. Дори не си бе представяла, че всичко ще бъде толкова интимно, особено след като той си свали боксерките и младата жена усети твърдостта му, притисната в нея.

— Спокойно — прошепна той и тя неволно се напрегна. — Няма да бъде така, както си мислиш. Имаш всичкото време на света. Пъхни крака между моите, сладката ми.

Кротката му молба я учуди, но тя веднага му се подчини и в следващия момент усети стегнатото мускуесто тяло още по-близо до своето и през тялото ѝ пробяга поразяваща светкавица, предизвикана от изпитаното удоволствие при допира на телата им.

Той усети чувствените ѝ движения и се разсмя дрезгаво.

— Не го ли очакваше? Дори и след като си изгледала толкова много от онези филмчета?

— Те не са достатъчно подробни — прошепна през смях тя и изхлипа отново, когато той се раздвижи. — Дори не съм и помисляла, че... че е толкова хубаво! Нито пък толкова интимно.

Той също се засмя. Улови със зъби горната ѝ устна и езикът му я близна, докато ръцете му творяха истинска магия по тялото ѝ. Тя

отново се раздвижи, този път по-смело и се изви нагоре към него. Усети как ръцете му се плъзнаха под бедрата ѝ, а езикът му разтвори устните ѝ и се пхна между тях.

В същия момент я притисна нежно под себе си и усети как тялото ѝ потръпва. Притисна я отново, този път по-силно. Тя изплака и той усети краката ѝ да помръдват между неговите. Третия път тя издаде звук, който Джъд никога не бе чувал преди, а сетне зарови длан в гъстите косъмчета на гърдите му.

Той вдигна глава, едва сдържайки тежкото си дишане. Бедрата му бавно се движеха от едната на другата страна, докато тя хлипаше и се извиваше към него. Каквото и да изпитваше, определено не бе болка.

Устните му се отриха в клепките ѝ, бузите, покриха отворената ѝ уста, докато превземаше бавно и неусетно тялото ѝ. Не се държеше така, сякаш я болеше. Силните му крака притискаха нейните. Тя простена и лека тръпка от удоволствие премина през тялото ѝ, докато тя повтаряше движенията му.

— Боли ли те?

— Не — задъха се тя. — Изобщо! Прекрасно е!

Той захпа игриво долната ѝ устна и отново започна да се движи.

— Усещаш ли ме вътре в себе си? — попита без всякакво притеснение той.

— Как можеш да ме питаш такова нещо... — възкликна тя.

Той нежно загриза горната ѝ устна.

— Това не е ритуал на мълчанието, мила — отвърна дрезгаво той. — Харесва ми този приглушен глас, докато се движа вътре в теб. Кажи ми какво усещаш — подкани я той. — Хайде, кажи ми.

— Ами аз... сега... сега не мога да говоря!

— Защо да не можеш?

Ръцете ѝ проследиха силните мускули по гърба му и тя се изви с трепет към него.

— Цялата горя — задъхваше се тя, очите ѝ затворени, докато търсеше някаква далечна цел, наречена удоволствие. — Навсякъде ме боли. Толкова сладка болка... о, да! Направи го отново! Толкова е хубаво... толкова хубаво! — гласът ѝ прозвуча писклив и тя започна да потръпва с всеки негова ритмичен тласък. — Никога не съм искала друго толкова много, колкото те исках теб. Толкова отдавна те желая,

Джъд! — тя изхлипа и се изви отново към него. — Добре ли се справям?

— Да, справяш се отлично! — неподправеното удоволствие, което тя изпитваше увеличаваше неговото. Не бе очаквал да ѝ достави чак такова удоволствие, особено първия път. Почувства се горд с уменията си, докато тя се движеше заедно с него, а тихите ѝ вопли му се струваха като музика...

— О! — тя замря за момент и прехапа долната си устна, когато удоволствието неочаквано се превърна в изгаряща болка. Тя застина. — Извинявай, Джъд, но така боли! — изплака разочаровано тя.

— Да, а аз усещам защо е така — каза нежно той и се поколеба. Дъхът му бе накъсан. Не можеше да се сдържа още дълго, но не искаше да я нарани повече, отколкото вече я бе наранил. В момент на вдъхновение той се наведе и ухапа рамото ѝ.

— Джъд, какво правиш? Ау! — извика тя и изпъшка от болка. Секунди по-късно тя го усети дълбоко в себе си, покори я напълно. Докато си мислеше за рамото си, той бе преминал тънката бариера, която ги разделяше. Тя потръпна веднъж, а след това се отпусна и той започна да се движи в завладяващ ритъм, докато болката бе заменена от неочаквано напрежение. Тя започна да се движи с него, все по-бързо, а удоволствието се надигаше все по-обсебващо с обещанието скоро да я извиси до небесата.

— Така вече не боли — прошепна тя и се засмя, когато усети да я залива нова вълна от удоволствие. Устните ѝ намериха врата му и тя го покри с жадни целувки. Тялото ѝ се мяташе в див ритъм, следвайки неговия. — Да! Толкова е прекрасно! — задъхваше се тя. — Недей да спираш! — молеше се с всеки негов тласък Криси. — Недей да спираш!

— Да не мислиш, че бих могъл! — изсумтя до ухото ѝ той. Удоволствието го владееше напълно и той се устреми към задоволяването, без да мисли за неопитността ѝ. Тя, изглежда нямаше нищо против. Издаваше ритмично скимтене, което напълно съвпаднаше с мощните му тласъци, а тялото ѝ молеше неговото с всяко движение. Криси шептеше възбуждащи молби, от които по-късно, на дневна светлина щеше да се срамува. Беше изминала с него този нов път от началната възбуда към извисяването, докато достигна вълните на

удоволствието, които я насочиха към пулсиращата забрава, която не успяваше съвсем да докосне.

След това, когато умът ѝ отказа да работи, тя успя да го достигне и то изтръгна от гърлото ѝ писък. Прииска ѝ се да го погледне. Прииска ѝ се той да я погледне. Чу задъханото скърцане на пружините, докато той се устремяваше към своето удоволствие. Чу хрипливото му забързано дишане, усети напрежението в тялото му точно преди ослепителни светлини да избухнат зад затворените ѝ очи, а тя се изви трескаво и изхлипа, изпитала пълно задоволство.

Сякаш нямаше край. Не можеше да спре да се движи под него, дори когато той се отпусна отгоре ѝ и потръпна. Кожата му бе овлажняла от пот. Той дишаше тежко. Тялото ѝ пулсираше от задоволство и радост. Бе станала част от него. Усети го как набъбва и избухва в нея. Притисна го към себе си, подаде се на тежестта му и най-голямото удовлетворение на младостта.

Обви краката му със своите и плъзна ръце по гърба му. Целуна го по гърдите, по гърлото, по брадичката с меки топли устни, отпуснати от радост и любов.

Той си пое накъсано дъх и тя изведнъж усети тежестта му още по-осезаемо. След това Джъд се претърколи и изпусна тежко дъха си. Остана да лежи до нея отпуснат с пълното съзнание какво бе направил.

Не му помогна много и това, че бе изпитал невероятно удоволствие, че никога преди не му е било толкова хубаво. Не му помогна и мисълта, че тя бе девствена, нито това, че бе достигнала оргазъм още първия път, когато се люби с нея. Беше се възползвал от Кристабел, а нямаше това право, не и при стеклите се обстоятелства.

— По дяволите! — изпъшка той.

— Дойде ред на камшика и власеницата — каза тя с шумна въздишка. — Значи смяташ да си лежиш и да се чувстваш виновен, след като ме накара да изпитам първия си оргазъм.

Той премигна. Не бе възможно точно тя да изрече подобно нещо!

— Ти откъде знаеш какво е оргазъм? — попита директно той.

— Как да не знам, след като въпросът се повдига във всяко обсъждане по телевизията и за него пишат във всяко списание? — тя се превъртя и се сви до едрото му тяло с толкова естествено движение, сякаш го бе правила цял живот. — Предполага се, че на девствените не им е никак лесно и доста кървят първия път, а когато всичко свърши —

плачат. Знам, че е така, защото две момичета от курса по компютри живеят с мъже и ми разказаха. Те смятаха, че съм побъркана, след като все още не бях правила секс на моята възраст.

Той приглади разсеяно косата ѝ, опитвайки се да не се чувства горд със себе си.

— Аз не чета списания.

Пръстите ѝ се вплетоха в гъстите къдрави косъмчета, покрили силните мускули на гърдите му. Той се изви безволево, щом усети тръпка на удоволствие.

— Чувстваш се виновен, нали? — продължи да го подпитва тя.

Той въздъхна.

— Да. Чувствам се виновен. Пих толкова много и всички прегради се срутиха.

— Все някога трябваше да се случи — каза му нежно тя. — А и ти сам каза, че сме женени. Не бих могла да го направя с друг.

Не и с проклетия Гриър, помисли си той и усети примитивен прилив на радост, че първият ѝ път не е бил с по-възрастния мъж.

— Радвам се, че чаках, Джъд — прошепна дрезгаво тя. — Дори не съм мечтала, че би могло да бъде толкова хубаво още първия път. Беше невероятно! Наистина невероятно!

Радваше се да го чуе, но не знаеше дали трябва да признае, че е така.

Ръката ѝ продължаваше мисията си.

— Толкова ми се спи, а с всяка глътка въздух тялото ми още тръпне от удоволствие — шепнеше тя. — Нормално ли е това?

След изблика на страст, която изживяха, каза си развеселен той, си беше напълно нормално. Усети, че му се доспива.

— Нормално е — отвърна той.

— Може ли да спя с теб?

Гласът му прозвуча сънени и развеселен.

— Нали току-що го направихме?

Тя лекичко го перна през гърдите.

— През цялата нощ — уточни тя.

Той си пое дълбоко дъх. Не искаше да остава сам тази вечер. Щеше да лежи буден и да прехвърля наум събитията през деня. Освен това всичко вече бе свършило. Какво значение имаше, ако тя останеше в прегръдките му. Чувстваше се спокоен и отпуснат и едва държеше

очите си отворени. Тялото му тръпнеше от задоволство. Не си спомняше случай друга жена да му бе доставила подобно удоволствие.

— Можеш да останеш — каза той.

Тя се усмихна на рамото му. Можеше да поиска първо да си облече нощница, но тя се унесе и заспа почти веднага, без да поглежда към изпитото напрегнато лице на мъжа до нея.

Светлината си играеше по тежките ѝ клепки. Кристабел се размърда неспокойно, а след това изпъшка, усетила непознати болки. Отвори очи и погледът ѝ попадна на Джъд, надвесен над нея, вече облечен в дънките и черната тениска от снощи.

— Здравсти — каза тя, отмаляла от притеснение.

— Здравсти — отвърна той.

Не се усмихна.

— Какво правиш?

Плътните му вежди се събраха.

— Гледам те как спиш — отвърна рязко той. — Приготвих закуска.

— И кафе ли има? — попита сънено тя.

— И кафе. Идвай, когато си готова.

Той се обърна, както ѝ се стори с нежелание, и излезе. Тя отметна завивката и забеляза, че е гола. На белите чаршафи се виждаше издайническо петно. Мод щеше да го види. Младата жена се намръщи. Това беше тайна. Не искаше да я споделя с никого, все още не, дори и с Мод. Взе си душ набързо, облече чисти дрехи, вдигна чаршафите, хвърли ги в пералнята и чак тогава се отправи към кухнята.

Примамливата миризма на пържен бекон и хляб изпълваше кухнята. Тя подуши и се усмихна.

— Ставаш все по-добър — похвали го тя, забелязала златната коричка на бисквитите, когато седна до него на масата.

— След като ден след ден изгаряш по една тава бисквити в продължение на месец, най-накрая се научаваш как да ги правиш — обясни небрежно той. Гледаше я съсредоточено как си сипва кафе. Усмихна се, когато забеляза как изглежда, свежа, без грим, дългата ѝ коса стелеща се гладка и чиста. Тази сутрин изглеждаше по-зряла. По-сексапилна. Отново го прободеше вина и той се обърна настрани.

Тя обърна поглед към него и забеляза втренчения му поглед. Вдигна ръка към косата си.

— Не съм си сложила грим — каза тя, разбрала погрешно погледа му.

— Просто си мислех колко свежа изглеждаш — рече тихо той.

Тя се усмихна.

— Благодаря.

Джъд не отвърна на усмивката ѝ. Изглеждаше по-притеснен от обикновено. Пое си дълбоко дъх. Криси не успя да разбере какво означава погледът в черните му очи.

— Свърши се с анулирането на брака ви, госпожо Дън — каза той, използвайки името ѝ на женена жена за пръв път.

Тя сведе поглед към кафето и си сипа захар.

— Пет пари не давам — отвърна с дрезгав глас тя. — Струваше си.

Последва дълго мълчание. Очите ѝ се стрелнаха към слабото му лице, докато тя се надяваше да чуе от него това, което тя чувстваше. Само че той не каза нищо. Въпреки това ѝ се стори объркан. В черните му очи бе стаена топлота, която никога преди не бе забелязвала. Това не бе обич. Там имаше... нещо повече. Нещо, което не успя да проумее.

— Мод ще се върне ли за обяд? — попита Джъд.

— Да, но ще приготви нещо за вечеря и пак ще го отнесе на сестра си за вечеря.

Той кимна бавно. Присвитите му очи се плъзгаха бавно по лицето ѝ.

— Нали не си канила Гриър? — попита саркастично той. В гласа му прозвуча раздразнение.

Тя се изчерви.

— Не съм.

— Ще му занесеш ли вечеря? — продължи да разпитва той.

— Мод каза, че ще му занесе нещо, когато се връща при сестра си — отвърна тя, притеснена от втренчения му поглед.

Черните му очи се спряха отново на чинията. Не каза нищо повече. По устните му пробяга лека усмивка.

Тя започна да разбърква кафето си ненужно дълго. Все още ли продължаваше да ревнува от Гриър? Възможно ли бе да я иска за себе

си и затова да задава всички тези въпроси? Младата жена не можеше да не признае, че много иска той да бъде с нея. Денят обещавахе да бъде вълшебен, ако успееше да преодолее тази негова студена резервираност, с която започна сутринта.

Той продължи да се храни, без да каже и дума повече, тя също. Когато приключиха, тя изми чиниите, избърса ги и ги остави на мивката до прозореца с изглед към обора.

— Ако можем да си го позволим, ще ти купя съдомиялна — обеща той.

Тя се усмихна.

— Нямам нищо против и така. Съвременните уреди само ще ме разглезят. Ще се превърна в никому ненужна мързелана!

Той се разсмя и я побутна игриво с бедро. За пръв път я закачаше по този начин и тя потръпна от радост.

— Добре, тогава ще ти купим нови ботуши — реши той и погледна към износените ботуши, вече с вирнати носове от постоянната влага, мокрени няколко пъти по време на дъждовни бури.

— Какво? Тъкмо когато успях качествено да разтъпча тези? — възкликна тя. — Как ли пък не!

Той огледа блесналото ѝ лице с толкова нежност, че сърцето и потръпна.

— Ти никога не искаш нищо — каза тихо той. — Толкова виновен се чувствам заради пръстена, който подарих на Типи. Никак не ми се искаше да разбираш за него. Диаманти и смарагди за нея, след като ти нямаш дори прилично зимно палто.

— Никак няма да ми отиват диаманти и смарагди — успокои го тя, в опит да избегне взривоопасната тема. Може и да не беше спал с Типи, но ѝ бе подарил пръстен. Значи принципите му не позволяваха да спи с друга жена, докато е женен. На нея дори не ѝ направи подарък за рождения ден, освен това бе забелязала, че не ѝ е оставил нищо под елхата. От това я заболя. Освен всичко друго се чувстваше виновен заради изминалата нощ и много му личеше.

— Избягваш темата. Това е доста нехарактерно за теб.

Тя го погледна, без да успее да скрие болката си.

— Не искам да се караме — каза тя и се опита да вложи ново чувство в думите си. — Не и след снощи.

Той се поколеба, а лицето му ставаше все по-сериозно.

— Слушай, Кристабел — започна бавно той. — За това, което се случи...

Тя пренебрегна погледа му и се изправи на пръсти. Лекичко докосна долната му устна, влагайки всичката чувственост, на която бе способна, отвори устни и ги притисна към неговите неочаквано дръзко. Той сдържа дъха си. Младата жена сдържа своя, защото очакваше да бъде отблъсната. Само че реакцията му бе необичайна. Той захвърли гъбата за чиниите и притисна Кристабел към себе си, без да обръща внимание на покритите си със сапун ръце, притисна я към себе си и я целуна страстно, жадно, докато тя не закопня да глътне малко въздух. Силното му тяло потръпна едва доловимо и тя веднага разбра, че Джъд я желае. Та той дори не се опитваше да го скрие. Очевидно бе също толкова уязвим като нея и това я изпълни с гордост и радост. Черните му очи горяха от неприкрито желание.

Тя отново посегна към него. Отвори устни, когато усети неговите. Простена дрезгаво, когато се поддаде на жадната целувка на мъжа, повдигнал я в желанието си от пода.

Беше готова да умре за него. Не изпитваше нито резерви, нито свян, нито имаше желание да флиртува с него. Ръцете ѝ обвиха с трескава настойчивост врата му.

Вдигна глава и забеляза, че е поруменияла, че е готова да му се отдаде, че цялото ѝ лице е белязано от страст.

— Желая те — прошепна дрезгаво тя и потръпна. — Нека да се върнем в леглото. Желая те толкова много, Джъд! Искам да си сваля дрехите и да те оставя да правиш с мен каквото пожелаеш, сега веднага, посред бял ден.

Той изстена. Образи за неповторимо удоволствие се завихриха в главата ѝ. Но преди още да направи каквото и да е, чу мотора на кола, която се приближаваше по алеята. Той сякаш се вкамени в ръцете ѝ. Джъд се намръщи.

— Мод? — прошепна дрезгаво той.

— Едва ли е тя толкова рано — започна Кристабел.

Той изви едната си вежда.

— Май още не си поглеждала часовника.

— Но нали току-що закусвахме — започна тя.

Той кимна към телефона над печката. Беше десет.

Тя възкликна.

— Боже! А аз дори не съм сложила пуйката, ами пълнежа, тестото не е готово, за да бухва!

— Значи, добре че Мод се връща по-рано — прекъсна я рязко той и я пусна на земята. Усмиваше се, но цялото му изражение издаваше желанието му.

— Ами тя какво ли ще си помисли, когато види, че току-що сме закусили? — стресна се тя.

Той я погледна, този път без да се усмива и преживяното през изминалия ден отново натежа на плещите му.

— Ще ѝ кажем, че сме си говорили до късно за случилото се във Виктория — предложи той.

Тя се сви. Вече бе забравила за изминалия вчерашен ден, който ги бе хвърлил в обятията им. Как можа да забрави?

— Ден след ден, Джъд — каза му тя нежно. — Ще го преживееш.

Той не отговори. Навън се хлопна врата. Когато Мод влезе през задната врата, те бяха приключили със закуската и подреждаха чиниите в неловко мълчание.

Мод спря на вратата, почувствала се като натрапница, без сама да знае защо. Намръщи се. Джъд не изглеждаш притеснен, но тя знаеше, че сигурно сърцето му се свива.

— Добре ли си? — попита го внимателно тя.

Той се усмихна едва забележимо.

— Ще се справя. Тъкмо закусихме. Легнахме си късно снощи.

— Сигурно сте говорили — кимна Мод и се приближи до хладилника, за да не гледа виновните им лица. — Радвам се, че не си останал сам във Виктория. Не биваше да оставаш сам.

— И аз така си помислих — съгласи се той.

Тя ги погледна внимателно и замислено, но не каза нищо. Във въздуха се усещаше толкова много напрежение, че ѝ се стори, че би могла да го пипне. Кимна и започна да вади храната от хладилника на масата.

Четири часа по-късно, когато приключиха с обяда, макар и не с апетита, с който бяха изяли закуската, Мод започна да приготвя порция за сестра си.

— Отивам само да я отнесе на сестра ми — каза тя и се зачуди защо по лицето на Джъд се изписа облекчение, а Кристабел сякаш бе

смазана и потисната от думите ѝ.

— Добре — каза рязко той. — Кристабел не бива да остава сама тук, нищо че Джак Кларк е вече в затвора. И за двете ви се отнася, да не забравите да заключвате и вратите и прозорците. Искам да си кажа няколко думи с Ник, преди да тръгна.

— Сега веднага ли тръгваш? — попита го Кристабел и се опита да скрие факта, че гласът ѝ трепери.

— Да, веднага — каза той, без да среща погледа ѝ. — Изобщо не трябваше да идвам!

— Искаш ли да занеса нещо на Кеш Гриър? — попита изненадващо Мод.

— Не си прави труда — каза нещастно Криси. — Ще го поканя на вечеря.

Очите на Джъд проблеснаха с опасни искри, но той стисна устни и не каза и дума. Излезе от стаята, за да се облече.

— Какво става тук? — попита шокирана Мод.

Кристабел гордо вирна брадичка.

— Нищо. Абсолютно нищо. Просто е разстроен и му е трудно да преживее случилото се. Но сам трябва да преодолее проблема.

Мод въздъхна.

— Както кажеш, чедо.

Мод изчака Джъд да си тръгне. Десет минути по-късно той бе готов и потегли. Погледна продължително Кристабел за последен път и се сви, когато забеляза нараненото изражение в очите ѝ. Въпреки това не спря. Пожела и на двете весела Коледа и подкара. На средата на пътя към Виктория се сети, че не е казал на Кристабел за перленото колие и обеци, които ѝ бе купил като комбиниран подарък за рождения ѝ ден и Коледа. Но като премисли какви бяха обстоятелствата, реши, че така е станало по-добре. Беше полудял и изобщо не помисли, преди да я заведе в леглото. Тя очакваше нещата да потръгнат щастливи и безпроблемни след това, но той се чувстваше объркан и не можеше да прецени трезво намеренията си за бъдещето. Трябваше му време, за да прецени как да постъпи. В този момент не бе в състояние да вземе каквото и да е важно решение.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рано сутринта на тридесет и първи декември, балистичната експертиза бе готова, а аутопсията на Джон Кларк извършена. Джъд намина по обяд, притихнал и потиснат.

Когато влезе, Кристабел беше в хола, за да гледа новините. Мод бе отишла до града да напазарува. Веднага му направи впечатление, че коледната елха е махната. Кристабел никога не я разваляше до Нова година и затова той веднага усети колко болезнено неловко се чувства тя в момента. Той също се чувстваше неловко, заради подаръка, който така и не ѝ даде. Все още го пазеше в апартамента си. Освен това се срамуваше да ѝ го подари толкова време след празниците.

Настани се на едно от креслата, метна шапката някъде настрани, а Кристабел зачака той да заговори. Телевизорът гърмеше и сякаш подчертаваше тишината между тях.

Той сви рамене.

— Бях прав. Моят изстрел е бил прекалено настрани и е уцелил артерията. Щял е да оцелее, ако му бе оказана навременна медицинска помощ — усмихна се замислено. — Не че от това се чувствам по-добре. Казаха, че куршумът на охранителя е бил фаталният и така ще запишат в протоколите.

Чувстваше се неудобно с него след начина, по който се бяха разделили. Само че го обичаше прекалено много, за да се преструва, че нещата, които са му се случили са без значение.

— Намеренията са нещо много важно, когато става въпрос за закона и ти го знаеш Джъд — напомни му тихо тя. — Не си искал да го убиеш. Сигурна съм, че и охранителят не е искал.

В очите му се появи измъчен израз.

— Не, не е искал, но му е много трудно. Кларк е мъртъв, а вестниците обвиняват и двама ни, без да обръщат внимание на заключението на съдебния лекар.

Искаше ѝ се да се настани в скута му и да го успокои. Само че между тях зееше пропаст. Той се бе отдалечил така, сякаш никога не я

бе докосвал.

Почувства се обърквана, но и отблъсната. Никога не си бе давала сметка как ще се чувства след близостта с един мъж. Съвсем не бе както си го бе представяла. Бе истинска мъка да знае, че е разделена с него, макар и само за един час. А пък той не искаше да задълбочава връзката си с нея. Онази вечер пи прекалено много, беше травмиран и се утеши като вкара Кристабел в леглото си. Това бе всичко, това бе истината. За него случката бе приключена. Смъртта на Кларк не тежеше на съвестта му. Щеше отново да се върне на работа, след като приключи с административната бумашина и задължителните часове при психолог, а след това бавно и постепенно щеше да заличи преживяното от ума си, включително и нощта с нея. Още сега, докато го гледаше, ѝ стана ясно, че вече е приключил с нея.

— Много си тиха — забеляза той.

Тя вдигна очи към него.

— Съжалявам. Каза, че са приключили с аутопсията.

Той кимна.

— Погребението е вдругиден. Някой от управлението ще отведе Джак Кларк във Виктория за траурната церемония. Медиите направо ще полудеят от радост.

— Живеем в странни времена — отвърна тя. Погледна го тъжно. Сега не бе моментът да разговарят. — Но както ти сам каза, дори животът е временно състояние. Ще преживееш травмата.

— Сигурно — гърдите му се надигаха и спадаха бавно. Той проследи чертите на лицето ѝ с бавни потъмнели очи.

— Отлагах тази работа, защото нямаше да мога да се справя с проблема. Само че двамата с теб, Кристабел, трябва да поговорим за бъдещето — каза най-сетне той.

— Какво бъдеще? — попита тя с пресилена усмивка. Пое си накъсано дъх.

— Трябва да се погрижим за развода.

Тя не реагира. Беше ѝ трудно, но тя се овладя.

— Да.

Джъд си отдъхна. Тя щеше да приеме нещата много по-добре, отколкото бе очаквал. Все още не бе сигурен в чувствата си, но се налагаше да направи нещо.

— Ще се заема час по-скоро. В момента нещата са доста хаотични. Отново се връщаме на някои разследвания, затова моето ще остане в застои, поне докато не минат новогодишните празници. Все още ми предстои да отговарям на въпроси и да ходя на терапевт. Чака ме писане на рапорти, обяснения и всичко, което съпътства една престрелка.

Тя се взираше в устните му с непрекъснато нарастващо чувство на неудобство.

— Съжаляваш заради това, което направихме, нали, Джъд? — трябваше да разбере истината. Той не отговори веднага.

— Да — отвърна той най-сетне, натъртвайки на думата. — Тогава пих прекалено много, а ти ми беше под ръка — заяви направо той. — Нямах право да те използвам като отдушник за проблемите си.

Сърцето ѝ се сви болезнено. Това беше прекалено пряк отговор!

— Но ние сме женени — започна тя.

— Това не е извинение! — намръщи се той. — Кристабел, никога не съм имал намерение за интимност помежду ни. Дори настоявах. Знаеш много добре! Знаеш защо!

Той изглеждаше притеснен и всичките ѝ надежди за бъдеще с него останаха попарени, когато осъзна думите му. Не можеше да приеме, че мъж и жена, споделили близост като тяхната, могат изведнъж да се превърнат в непознати. Той сякаш бе попаднал в капан и се държеше толкова отчуждено. Свободата за него бе нещо свещено. А и не я искаше.

— Ти не искаш да останеш женен за мен — въздъхна тихо тя. — Знам го много добре.

Той самият не бе сигурен какво точно иска. Беше притеснен, объркан. След стрелбата беше дошъл направо тук. Тогава имаше нужда от утеха, от жена. Беше използвал алкохола като извинение да има Кристабел, защото не можеше да издържа повече без нея. Но ето че сега го бе обзело чувство на вина, защото я въвлече във връзка, за която тя не бе готова. Никога не бе ходила по срещи. Използвайки неопитността ѝ, той ѝ бе отнел възможността да направи своя избор. Увлечението ѝ по него си бе казало думата и той започваше да се страхува, че наистина ще изгуби свободата си, започваше да изпитва паника заради отдавна вкоренената неприязън към пускане на корени и семеен живот. Около него се издигаха стени. Имаше нужда от лично

пространство, от време, за да преодолее травмата от последните дни, защото стрелбата бе променила коренно отношенията с младата му съпруга. Не можеше да преглътне факта, че трябва да забрави всички чувства, завихрили се, докато бе с нея в тъмната стая. Не бе допускал, че някога ще се предаде на подобна необуздана страст. Дори не бе мислил, че е способен да я изпита.

— Не. Не искам да оставаме женени — заяви инатливо той, по-скоро заради себе си, отколкото заради нея.

Тя кимна.

— Разбрах.

— Не, не си — отвърна сопнато той. — Но когато ти остане време и помислиш, ще разбереш, че съм прав — добави по-спокойно той, загледан в нея. — Тази нощ не бе предвидена, Кристабел. Аз прекрачих границата, а ти ми позволи. Сега и двамата трябва да живеем със станалото — той се наведе напред и се подпря с лакти на бедрата. — Поне няма да има последствия.

Той говореше, за хапчето, което си въобразяваше, че тя пие. Не посмя да му каже истината. Сведе поглед към пода.

— Не бива да забравяме и госпожица Мур — отвърна тихо тя.

Той се намръщи и я погледна.

— Годеницата ти — напомни му тя и се насили да му се усмихне.

Преди време бе казала същото нещо, но той бе замълчал и тя не настоя и не попита за подробности. Понечи да отрече, но се сети, че ще му бъде по-изгодно, ако тя мисли така. Ако си въобразяваше, че той предпочита друга жена, може би щеше да ѝ е по-лесно да се откъсне от него. А и за Типи щеше да е по-лесно, тъй като, макар че Кристабел не знаеше, се опитваше с всякакви средства да държи на разстояние Гари, помощник-режисьорът на филма. Връзката ѝ с Джъд ѝ помагаше тъкмо в това отношение.

Криси забеляза внезапното му мълчание и си пое бавно дъх.

— Значи все пак пръстенът е бил годежен?

Той кимна и потвърди лъжата с това отривисто движение, а в следващия момент се почувства като истински предател. Тя бе като смазана. Не искаше да я нарани, но работата му бе неговият живот. Не искаше да се установява на едно място и да започва семеен живот. Това му се струваше най-ужасният капан. Вече ѝ бе отнел нещо, на което

нямаше право, защото бе загубил контрол над себе си. Добре че тя пиеше противозачатъчни, иначе щеше да се окаже обвързан завинаги.

Стрелбата не го оставяше на мира, продължаваше да го измъчва. Знаеше, че не мисли правилно, но не бе в състояние да се справи с толкова много промени наведнъж. Трябваше да приеме мисълта, че бе помогнал за убийството на друго човешко същество да не говорим, че трябваше да носи и бремето на една интимна връзка с млада жена, която го боготвореше. Кристабел заслужаваше много повече от една-единствена вечер на страст с него. Заслужаваше хубав здрав брак и деца. Внезапно се замисли за връзката ѝ с Гриър и по какъв начин ще се променят нещата след развода им. Стомахът му се обърна, а той така и не можа да си обясни защо.

Кристабел се опитваше да се справи с усложненията и не успяваше. Беше ѝ трудно да не се поддава на сълзите, но тя преглътна, за да премахне насъбралата се там горчива топка. Премигна бързо, за да прогони издайническата влага в тъмните очи.

— Добре — съгласи се с дрезгав глас тя. — Няма да ти създавам никакви неприятности, Джъд. Надявам се да си щастлив с нея — тя стисна здраво ръце в скута си и се усмихна насила. — Знаех, че отношението ти към нея е сериозно, след като си ѝ купил толкова скъп пръстен, при положение, че не можем да си платим сметките. Но това не бива да те притеснява — добави бързо тя и вдигна ръка. — Прав беше за училище. Липсва ми само един семестър и два курса, за да завърша. Ще си намеря някаква работа, която да върша междувременно, или в универсалния магазин, или каквото там изникне — каза тя и заговори по-бързо, докато правеше планове. — След това, след като завърша, ще си намеря работа по специалността. С допълнителните пари ще успея да наема още един човек на пълен работен ден, както смятахме да направим.

Той се сви като ударен.

— Кристабел — започна той, неспособен да понесе болката, която се прокрадна в тихия ѝ глас.

Тя преглътна с усилие.

— Можеш да отидеш в Япония сам и да се срещнеш с купувачите. Ти се занимаваш с непознати и чужденци непрекъснато.

— Ти притежаваш половината ферма — прекъсна я той.

Криси не го погледна.

— Засега е така — отвърна тя. — Когато се подпише японската сделка, тогава ще решаваме. Само че нямам никакво желание да живея тук и да се явявам като някаква натрапница, след като ти се ожениш отново.

— За бога! — избухна той, ужасен от нещата, които тя бе измислила. Не бе имал представа, че нещата могат така драстично да се обърнат след това, което й каза. Наистина не бе очаквал подобна реакция.

Тя се изправи.

— Няма нищо — каза тя. — Наистина няма — наложи се отново да се усмихне. — Може пък и аз да имам намерение да се оженя отново — добави тя, докато си мислеше за Кеш.

Джъд също си помисли за него. Кой знае защо, обърканите му мисли бяха подтикнали и двамата да сътворят по една напълно немислима картина от възможното бъдеще.

Той се изправи.

— Не е казано, че трябва да обсъждаме тези неща тъкмо днес! — сръза я той.

— Напротив, сега му е времето — Криси направи крачка към вратата. — Надявам се нещата във Виктория да ти потръгнат — добави тя и го погледна разсеяно. Продължаваше да се усмихва. Лицето й сякаш бе замръзнало с усмивката на него. — Пожелавам ти всичко хубаво за новата година, Джъд. Надявам се следващата да бъде щастлива и за двама ни.

Тя излезе от стаята. Мъжът остана загледан след нея със свито сърце и усети, че е попаднал в дълбока дупка, от която няма да успее лесно да се измъкне. Толкова болка бе събрана в кафявите ѝ очи, толкова мъка. Сега вече щеше да хукне при Гриър, мътните го взели, а той щеше да се ожени за нея начаса. Но Гриър не беше от мъжете, които могат да я направят щастлива. Никога нямаше да успее да го разбере, нито пък да се вмести в света му. Също както и Джъд нямаше да си намери място в социалния кръг на Типи Мур.

Спомни си нежните ръце на Кристабел, жадните ѝ устни, притиснати в неговите, тялото ѝ, извито към неговото в мрака. Тя бе неговата мечта за съвършенство. Само че страстта не бе достатъчна за нея. Щеше да поиска той да е около нея през всичкото време, щеше да настоява за деца. Мъжът потръпна само при мисълта да се обвърже

така необратимо. Никога не се бе замислял сериозно за брак. Преживяното от баща му не спираше да го измъчва. Ами ако Кристабел излезеше същата като майка му и си намереше друг, а след това избягаше? Както и да е, беше се оженил за нея само на хартия, за да може да поеме отговорността за нея и за майка ѝ и да управлява ранчото, докато тя не навърши пълнолетие. Беше я държал на разстояние, за да не се появят усложнения. Само че в объркването, последвало престрелката, той се нуждаеше от някого толкова отчаяно. Не можеше и да си представи да извърши същото с друга жена. Беше я... използвал. А всъщност, беше ли я използвал? Болка сви сърцето му, когато си припомни страстта ѝ към него. Тя бе чакала толкова дълго той да реши да се установи за постоянно. Имаше нужда от още време.

Сега вече тя бе пълнолетна и искаше да е свободна. Искаше да се отърве от фермата, от брака им, от него. Нали и той искаше тъкмо това? А дали наистина го искаше? Опита се да си представи, че вече няма да я вижда сама, че никога няма да обхождат оградите заедно, нито пък да пият кафе късно вечер, или да разговарят, а той да се наслаждава на спокойствието с нея. Кристабел винаги познаваше кога е тъжен или притеснен и умееше да го спаси от тези настроения. Понякога почти успяваше да прочете мислите му. Тя затопляше сърцето му само с присъствието си. Сега, докато си припомняше трескавия ответ на тялото ѝ, се бе почувствал още по-близо до нея. Но в този момент имаше чувството, че е... празен. Съвсем сам.

Взе си шапката и я нахлупи ниско над смръщеното чело. Ще свикне да живее и без нея. Едва ли щеше да се окаже чак толкова страшно. Така бе най-добре. И без това бе прекалено млада за него, а и нямаше достатъчно опит, за да се задоми още отсега. Напомни си, че Гриър ще я лапне в мига, в който брачното им свидетелство станеше невалидно. Кристабел, наранена и отхвърлена, сигурно щеше да се ожени за него незабавно.

Полузаслепен от някаква мъгла, предизвикана от нерешителност, той пое към вратата и се сблъска с Мод, понесла плик с покупки.

— Здравсти, Джъд. Какво става? — попита тя с мила усмивка.

— Нищо страшно поне този път — отвърна той. Погледна към кухнята, където се чуваше, че тече вода. — Наглеждай я, моля те — добави той. — Разстроена е.

Възрастната жена го погледна с разбиране.

— Няма да те питам защо. Не се притеснявай за нея — добави с усмивка тя. — Имам новини, които ще я развеселят. Тази вечер Кеш ще я заведе на новогодишното тържество в града. Купил е билети, ще има и оркестър.

Джъд се намръщи.

— Прекалено стар е за нея — тросна се той, без да знае какво друго да каже.

Мод само се усмихна.

— Не би го казал, ако ги видиш заедно. Тя го подмладява. И не е нужно да си магьосник, за да разбереш, че е луд по нея. Ако беше свободна, щеше начаса да я е завел пред някой свещеник!

— Трябва да тръгвам — каза резервирано той. — Весело прекарване на Новата година.

— И на теб. Сецам се, че така и не си получи коледните подаръци — каза тя. — Искаш ли да ти ги донеса? Оплела съм ти чорапи. Тя пък ти е купила игла за вратовръзка със сребърна звезда. Помниш ли, че веднъж ѝ каза, че искаш точно такава. Ходи до Виктория и прекара почти цял ден, за да ти намери най-хубавата... ама ти веднага ли си тръгваш? — попита тя, когато той прекрачи прага.

— Да — гласът му звучеше задавено. Не можеше да понесе мисълта, че не бе подарил нищо на Кристабел. Скъп пръстен за Типи, която бе нещо преходно в живота му и абсолютно нищо за жената, която бе пожертвала толкова много, за да поддържа пропадащата им ферма, докато той ходеше на работата, която обичаше.

— Да караш внимателно — извика след него Мод. — Няма ли да кажеш „довиждане“ на Криси?

Той не ѝ отговори. Закрачи към джипа, качи се зад волана и пое по пътя също като ракета.

Мод откри Криси до мивката. Младата жена не се опита да скрие сълзите, които се стичаха свободно по бузите ѝ. Застана на вратата и се поколеба.

— Искаш ли да ти помогна?

Тя се усмихна през сълзи и поклати глава.

— Кеш каза, че към шест ще дойде, за да те заведе на тържеството по случай Нова година — добави бързо тя. — Това би трябвало да те развесели.

Тя затвори очи. Добре че поне Кеш беше до нея.

— Добре — отвърна дрезгаво тя. — Честна дума, имах нужда да поизляза. Мод, двамата с Джъд ще се разведем, за да може той да се ожени за Типи, не е ли чудесно?

Мод не знаеше какво да каже.

— Аз пък може да се ожения за Кеш — продължи тя.

— Недей, чедо — каза нежно Мод. — Две грешки няма да оправят нещата. Освен това не бива да забравяш, че Джъд е травмиран в момента. Не бих се вслушвала сериозно в това, което приказва, докато е в такова състояние. Просто не може да мисли трезво. Почакай да приключат срещите му с психолога и да позабрави случая с банката, пък тогава ще вземете някакво конкретно решение.

Мод нямаше представа какво точно става, а и Криси не искаше да ѝ казва. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои и сипа препарат за миене във водата. — Той не ми подари дори компютърна програма за Коледа, Мод — обърна се тя към възрастната жена. — А на нея подари такъв скъп пръстен. Каза, че бил годежен пръстен, точно както и тя ми каза. Май наистина е влюбен в нея. Така че това е истината. Пожелавам му щастие.

Същото му желаше и Мод, но в този момент бе готова да го удуши. Остави покупките на масата в кухнята.

— Има още в колата — каза тихо тя и излезе, за да ги донесе. Криси не вдигна поглед. Но дори и така сълзите ѝ казваха много.

Тържеството по случай Нова година беше страхотно. Имаше комплект рогове, с които да отброяват оставащите до новата година секунди — забележката на Калхун Балинджър очевидно бе приета присърце от големците на града — а повечето от семействата, основатели на Джейкъбсвил бяха представени на първото ежегодното тържество в Градския център на Джейкъбсвил точно зад площада. Джени Брустър и Лио се бяха оженили точно преди Коледа и се притиснаха един към друг, когато неочакван снежен порив се завихри тъкмо в момента, когато бе отброен дванадесетият час и пристигането на новата година обявено. Всички се усмихнаха с примирение.

Кеш се наведе и целуна леко Криси по устата. Тя го прегърна през врата и отвърна на целувката с неочакван ентусиазъм, който го

разтърси. Той също отвърна с неприкрито желание, което бликаше от сърцето му. Младата жена се усмихна под настойчивите му устни, наслаждавайки се на непознатото удоволствие да бъде в прегръдките му. Не бе Джъд, но се оказа истинско удоволствие да го целува. Нямаше нужда да се чуди колко е опитен, защото си личеше. Дори не забелязваха хората около тях и привлякоха доста развеселени погледи.

Както трябваше да се очаква, новината за целувката достигна и до Джъд. Той ходеше на терапия и бе върнат на работа. Въпреки това не успяваше да си намери място и с всеки изминал ден все повече съжаляваше заради прибързаните си думи към Криси за развода.

Няколко дни след аутопсията Джак Кларк бе отведен във Виктория с белезници, за да присъства на скромното погребение на брат си. Когато се връщаха към Джейкбсвил, Джак се държал толкова послушно и примирено, че полицаят, който го превозвал, изключителен добряк, пренебрегнал протокола и го оставил без вериги, само с белезници. Спрели, защото Кларк настоял да отиде до тоалетната, след което добрякът полицаи бил награден с два удара по главата, нанесени с ръкохватката на собствения му пистолет 38 калибър, след което захвърлен в безсъзнание в проливния дъжд отстрани на магистралата между Виктория и Джейкбсвил. По-късно същия ден, патрулната кола била открита изоставена на няколко километра извън Виктория.

Тъй като същия ден Джъд бе много зает, той позвъни на Кеш Гриър, за да му разкаже какво се е случило. Освен това искаше да го помоли да наглежда Кристабел, защото се страхуваше, че Джак Кларк ще иска да си разчисти сметките с доста хора, най-вече с Джъд и Кристабел. Не му беше приятно, защото бе чул за прословутата новогодишна целувка, въпреки че бе във Виктория. Един от хората на шерифа, който бе женен в Джейкбсвил и живееше там, разтръби на всички. Беше му се сторило невероятно, че студеният, резервиран Кеш Гриър може да се остави в мрежите на толкова млада жена, а съдейки по целувката, нещата изглеждаха сериозни, бе отбелязал той.

Човекът нямаше никаква представа, че Кристабел е женена за Джъд. Не знаеха и останалите в службата, които никак не се притесняваха да гадаят за бъдещите отношения между Кеш и Криси пред Джъд. Той не можеше да понесе мисълта за Кристабел и Кеш

Гриър заедно, въпреки че непрекъснато си повтаряше, че не е от хората, създадени за семеен живот.

Филмовият екип се върна, за да довърши последните две седмици от снимките, включително да заснемат повторно някои кадри. Кристабел бе толкова вгълбена в себе си, че не забеляза Типи. Бе издържала всички изпити и се бе записала за следващия семестър.

Джъд се появи рано сутринта в първата съботна сутрин от снимките, студен, но слънчев ден. Кеш вече бе там и разговаряше с един от хората си, докато чакаше Кристабел да се приготви, за да излязат.

Тя не бе очаквала да види Джъд и се почувства неудобно. Той също се почувства неловко. Размениха си няколко студени думи, също като враждебно настроени непознати. Кристабел дори не му се усмихна. Типи забеляза новото напрежение между дамата и веднага намери обяснение. Гари бе значително по-настъпателен и досаден от когато и да е, а тя бе уплашена до смърт от възможността да остане сама в неговата компания. Не можеше да си позволи Джъд да я изостави точно в този момент.

Затова, докато Джъд говореше с помощник-режисьора, докато се подготвяха за следващите кадри, Типи спря до необичайно притихналата Кристабел, която не успяваше да откъсне очи от Джъд. Той пък, умишлено се правеше, че не я забелязва.

— Ето това става, когато не успяваш да си прикриваш чувствата, госпожице Гейнс — каза ѝ весело тя. — Не бива да се хвърляш на врата на мъжете, защото така до никъде няма да стигнеш. Сексът е доста неуспешен начин да задържиш до себе си мъж като Джъд. Той май е прекалено отвратен, дори за да говори с теб, а? Каза ми, че се срамува от теб и от поведението ти. Единственото му желание е да забрави какво се е случило. Каза ми, че си му се хвърлила на врата, а той просто не се е въздържал.

Кристабел погледна по-възрастната жена с неприкрит ужас в очите. В първия момент Типи усети как я прободете чувство на вина. Но ето че този изстрел в мрака бе попаднал точно на място.

— Отвратен? — повтори съкрушено тя и усети, че ѝ се гади. Това обясняваше много неща. Джъд вече не можеше да я търпи около себе си. Неопитността ѝ, в съчетание с обладалата я страст го бяха отвратили. Беше разказал на Типи, че тя му е увиснала на врата!

Единственото му желание бе да забрави какво се бе случило. Това, всъщност, не беше изненада. Нима той самият не ѝ каза нещо подобно? С тази разлика, че той не бе чак толкова жесток, дори когато спомена развода.

Тя се обърна и тръгна да си вземе чантата. Не се сети да си сложи пуловер, въпреки че денят беше студен. Когато излезе отново, Джъд бе на верандата.

Тя дори не го погледна. Беше наранена. Прехвърли чантата през рамо с рязко движение.

— Добре ли си? — попита я колебливо той. Устните ѝ се извиха в тънка линия.

— Както разбрах аз те отворачавам и те е срам от мен. А в момента не мога нищо да направя, но ти обещавам, че ще се държа колкото е възможно по-далече от теб, когато идваш. Можеш да кажеш на госпожица Мур, че не е нужно да ми предава нещата, които си казал. Ще си получиш развода в мига, в който поискаш! — вдигна гневен и наранен поглед към него. — Как си могъл да ѝ кажеш, че сме спали заедно, че съм ти увиснала на врата? Как можа, Джъд?

Той се намръщи и понечи да заговори, но тя продължи към двора, за да изчака Кеш да приключи разговора си с колегата.

Джъд усети, че е готов да избухне. Как е възможно Типи да каже подобно нещо на Кристабел, след като ѝ бе разкрил душата си? Тръгна към манекенката, едва сдържайки гнева си и я спря на няколко метра от мястото, където Кристабел чакаше.

— Защо си ѝ казала, че ме отворачава? — попита побеснял той. — Защо си я излъгала?

Типи бе прекалено шокирана, за да му отговори. Дори не ѝ бе минало през ум, че онази ще му каже, при това толкова бързо. Понечи да измисли нещо, но някакво движение зад Джъд привлече погледа ѝ.

Кристабел се отдалечи, за да не гледа Джъд, застанал плътно до Типи Мур. В този момент забеляза тънък оплешивяващ мъж, стиснал пистолет, насочен право в гърба на Джъд.

Нямаше време. Джъд можеше да реагира за част от секундата, но в тази част от секундата тя трябваше да му извика, а междувременно любимият ѝ щеше да е мъртъв. Имаше едно-единствено разрешение, затова Кристабел веднага действа.

Скочи пред насочения пистолет в мига, в който Кларк стреля.

Странното бе, че не изпита истинска болка. Усети как я блъсна нещо тежко и усети, че не може да диша. Остана загледана в мъжа, който я бе прострелял, чу гърмежа и падна по очи на земята в безсъзнание, потънала в кръв.

Типи видя всичко, обхваната от непресторен ужас.

— Джъд! — изписка тя, викът ѝ заглушен от гърмежа на пистолета.

Подтикнат от инстинкта си, Джъд изтегли пистолета Колт 45 калибър, обърна се и стреля, уцелвайки Кларк в ръката. Мъжът изпусна пистолета и падна на колене.

Джъд скочи към него без колебание и разсеяно забеляза, че Кристабел е припаднала. Кеш Гриър дотича с изваден пистолет.

— Аз ще му сложа белезниците — каза Джъд. — Ти виж Кристабел. Струва ми се, че е припаднала — той изтегли Кларк от земята и изви ръцете му зад гърба, за да закопчае белезниците, без да обръща внимание на писъка на мъжа, предизвикан от силната болка и ожесточените му ругатни и заплахи. — Барне, викни линейка! — кресна той към охранителя, който помахаше с ръка и заговори по радиостанцията, пъхната в горния джоб на униформата му.

— Джъд!

Гласът на Кеш бе необикновено разтревожен.

Тази непозната нотка притесни Джъд. Той остави Кларк на колене, прибра пистолета, който Кларк бе откраднал и го пъхна в колана си. Пристъпи към Кеш до отпуснатото тяло на Кристабел. Типи стоеше неподвижна на мястото си, но и тя пристъпи, както и останалите от филмовия екип.

Ръката на Кеш се изплъзна изпод гърдите на Криси, цялата обагрена в кръв.

Джъд спря да диша. Спря да мисли. Тя не бе припаднала. Лежеше неподвижна и бездиханна. Беше мъртва. Кларк я бе убил. С груба ругатня се обърна и пристъпи към мъжа с белезниците. Движенията му бяха пестеливи и застрашителни.

— Джъд, недей! Спрете го! — кресна към екипа Кеш.

Трима мъже, двама от инженерите и един от помощник-режисьорите уловиха Джъд в момента, когато бе до убиеца и го издърпаха настрана. Джъд продължи да ругае, но гласът му пресекна, когато истината достигна до притъпените му сетива.

— Пуснете ме, дяволите да ви вземат! — изрече задъхано той, докато се опитваше да се отскубне.

— Джъд, тя е още жива! — извика Кеш. — Жива е, чуваш ли? Ела веднага! Няма да мога да се справя сам!

Джъд се отскубна от мъжете, които охлабиха хватката си с нежелание. С един скок бе до Кеш, докато другият мъж се опитваше нежно и внимателно да обърне тялото, въпреки че ръцете му трепереха. Джъд бе силно преbledнял и дишаше накъсано.

Отпред на блузата ѝ бликаше кръв и попиваше в земята. Толкова бе студено, че от кръвта ѝ се вдигаш пара, а също и от тревата и почвата, където бе потекла. Тя бе в безсъзнание и шумно се бореше за въздух.

— Прострелян бял дроб — каза компетентно Кеш и стисна зъби. — Уцелена е в гърдите — погледът му бе като на безумец. — Имаме нужда от одеяла, нещо, с което да ѝ повдигнем краката и да притиснем раната...

Джъд не смееше да помръдне, по лицето му изписан неподправен ужас, докато я гледаше толкова бледа и безжизнена. За пръв път през съзнателния си живот, той не знаеше какво да направи. Толкова много кръв, помисли си той объркан. Толкова много! Кеш не бе в по-добра форма от него, забеляза той, съперникът му също се чувстваше напълно безпомощен, докато я наблюдаваше.

Типи се втурна напред, обзета от спомена за думите, които бе казала на Криси малко по-рано, обсебена от лъжите, които ѝ бе наговорила. Прилошаваше ѝ всеки път, когато видеше кръв, но не за пръв път ѝ се налагаше да се справя със спешен случай.

Свали със замах скъпия пуловер, с който бе облечена и го притисна силно върху раната в опит да спре кървенето. Гриър я погледна изумен.

— Изпада в шок — каза спокойно Типи. — Трябват ни одеяла.

— Одеяла — ревна Кеш.

Мъжете се затичаха. Мод чу суматохата, но щом чу за случилото се, се втурна обратно вътре, за да донесе необходимото. Отново изтича навън, понесла кувертирите от стаята за гости, един юрган и покривка за легло. Подаде ги на Кеш, а той зави Кристабел, докато Типи не отпускате натиска върху раната. Мод нави още едно одеяло и го

подпъхна под краката на Криси. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Тя хлипаше и кършеше ръце, безсилна да помогне.

— Какво стана с линейката? — кресна Гриър към хората си. Докато беснееше, тишината и приглушените разговори бяха раздрани от воя на сирени. Джъд държеше една от малките длани на Кристабел между своите. Стискаше я толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха. Очите му бяха безизразни. Той сякаш не забелязваше хората наоколо.

Тя започна да трепери цялата и от сухите ѝ устни се отрони жален стон.

Звукът подтикна към действие уплашения мъж. Той приглади косата ѝ настрани от преbledнaлото лице.

— Спокойно, миличка — каза с дрезгав шепот той. — Всичко е наред. Аз съм до теб. Ще се оправяш. Къде по дяволите е проклетата линейка? — изрева прегракнало той, дълбокият му глас неспособен да прикрие страха.

— Пристигна, господине — отвърна мъжът от охраната и започна да отмества настрани насъбралите се, за да освободят място за екипа от линейката. Зад тях имаше патрулна кола от Джейкъбсвил с един от подчинените на Гриър на волана и втори полицаи до него.

Джъд продължаваше да стиска ръката на Кристабел. Той едва се сдържаше, когато погледна към Кларк, паднал на колене, стенойки от болка, заради собствената си рана.

— Натикайте този копелдак в затвора — изсъска през зъби той — преди да съм му светил маслото!

Очите му говореха достатъчно красноречиво за намеренията му. Бе забравил и закона, и задълженията си, и честта, всичко, докато бе подвластен на най-силния страх, изпитвал някога през живота си. Ако тя умреше, за него живот нямаше. Нищо на този свят нямаше да бъде от значение, освен отмъщението. Усети, че му става студено, че му прилошава, че го обхваща ужас. Бе до баща си, когато умираше. Спомни си как държеше ръката му, докато старият човек издъхна. Тогава беше страшно, но не толкова, колкото сега. Нищо и никога не му се бе струвало толкова кошмарно! Студения ужас продължаваше да го притиска. Не можеше да откъсне очи от сгърченото от болка лице на Кристабел. Нямаше сили да я гледа така! А от раната ѝ продължаваше да блика кръв, независимо от трескавите усилия на Типи да овладее кръвотечението.

Санитарите се приближиха, бързо и компетентно се заеха с неотложната си задача. Джъд отказа да пусне ръката ѝ. Наложиха се да го заобикалят, дори и след като я качиха в линейката, защото той не се отделяше от нея и не искаше да пусне ръката ѝ. Дори не забеляза, че около колата има и други хора, не разбра, че червените светлини са пуснати.

— Не я оставяйте да умре — обърна се Кеш към единия от лекарите. — Ще се опитам да му взема оръжието, преди да тръгнете — добави тихо той.

Качи се в линейката и заговори тихо на Джъд, който не чу почти нищо от казаното, но поне предаде двата пистолета, автоматичния Колт и 38 калибър с барабан на Кларк. Щом Кеш слезе, вратите на линейката се затвориха. Последното, което видя бе тъмната коса на Джъд, приведена над Кристобел в нескрит израз на мъка.

— Ще оживее ли? — обърна се Типи към Гриър.

Той погледна към нея, усетил доста късно, че се е обърнала към него.

— Не знам — отвърна той. Беше не по-малко уплашен от Джъд, но се прикриваше по-добре.

Манекенката си пое накъсано дъх.

— Никога не бях виждала прострелян човек.

Той не я слушаше. Един от дежурните му колеги се приближи.

— Сложи му пранги и го откарай в болницата — нареди кратко Гриър.

— Имам нужда от лекар — беснееше Кларк. — Прострелян съм. Ръката ми кърви!

Гриър го погледна.

— Само смей да мръднеш и ще ти трябва някой да ти направи аутопсия — каза с неприкрита злоба той, след което изтегли Колта си с отработено движение, което принуди Кларк да се отдръпне. — Ще започнем с опит за убийство и каквото още прецените.

— Да, господине — полицаят нямаше никакво намерение да спори.

— Този път пропуснах, но няма да се повтори! — съскаше Кларк. — Той уби брат ми. Него исках да убия и ще го убия! Кълна се, че ще го направя!

Гриър не му обърна никакво внимание и подаде на полицаия двата пистолета, които бе успял да прибере от Джъд.

— Колтът е на Джъд Дън. Смит и Уетсън е оръжието, с което Кларк простреля Кристабел Гейнс. Заклучи ги в моя кабинет.

— Ще се погрижим, господине — увери го вторият полицаи. — Надявам се госпожица Гейнс да се оправи.

— И аз се надявам — отвърна с дрезгав глас Гриър, без да се старае да изпъва рамене. Не можеше да понесе мисълта, че не се качи в линейката с нея. Но това, все пак, бе право на Джъд, въпреки че не му бе никак приятно да го признае.

Типи Мур гледаше след линейката. Обърна очи към Мод, която плачеше малко по-настрани, без да се крие. Можеше да си представи колко ѝ е мъчно на старата жена, тъй като тя бе като майка на Кристабел. Отиде до нея и я прегърна в опит да я утеши.

— Хайде — каза нежно тя. — Ще ви изпратя до къщата.

— Трябва да отида в болницата — проплака Мод. — Само че няма да мога да карам, цялата треперя.

— Ще накараме някой да ни откара — каза тя. — И аз ще дойда — добави упорито тя и погледна помощник-режисьорът, който бе готов да спори. — Днес няма да работя повече, ако това имаше намерение да питаш. Отивам в болницата, за да постоя с Джъд.

Помощник-режисьорът вдигна примирено ръце, но един студен поглед от Гриър бе достатъчен, за да го накара да се оттегли, без да каже друга дума.

— Можете да дойдете с мен — каза той на жените, без да ги поглежда. — Дайте ми само минутка, за да се обадя в моя офис, и в офиса на Джъд — извади мобилния си телефон и набра някакъв номер.

— Трябва ви пуловер — обърна се Типи към Мод и я поведе към къщата. — Ако може и на мен да услужите с един. Аз оставих моя върху раната на госпожица Гейнс.

Мод бе забелязала това, въпреки че вниманието ѝ тогава бе насочено другаде. Наложил си да се усмихне през сълзи, доволна да намери съюзник там, където бе смятала, че ще срещне неприятел. В този момент неприязънта ѝ към красивата манекенка се стопи.

— Ще ви намеря нещо.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джъд седеше в чакалнята пред спешното отделение, когато Кеш Гриър влезе с Мод и Типи. Беше свалил шапката си. Черната му коса бе разрошена. Приличаше на човек, който се е надбягвал със смъртта. По бялата му риза и по тъмните панталони имаше кръв. Кръвта на Кристабел.

Вдигна поглед, когато те се приближиха.

— Вкараха я в операционната — каза той. — Ще я оперира Копър Колтрейн.

— Той поне е най-добрият — отбеляза тихо Мод.

— През всичкото време в линейката стенеше — продължи Джъд, сякаш преповтаряше преживяното на себе си. — Не можеше да диша. Не бях сигурен дали ще изкара до тук — очите му се затвориха, за да прикрият мъката.

— Раните в гърдите са си страшни — отвърна тихо Кеш.

— Нейната поне бе ниско на ребрата и не е в корема.

Черните очи на Джъд потърсиха успокоение в по-възрастния мъж. Отпусна се, макар и не много.

— По всяка вероятност операцията ще отнеме известно време.

— Трябва да извадят куршума — изпъшка Мод.

— Може и да не се опитат да го вадят, ако се окаже, че пораженията ще са по-малко, ако го оставят — каза ѝ Кеш. — Ще спрат кръвотечението и ще подадат въздух в дробовете. След това всичко опира до антибиотиците и почивката.

— Тя тъкмо се записа за новия семестър и си купи учебниците — въздъхна тежко Мод.

— Няколко седмици няма да може никъде да ходи — отвърна категорично Кеш. — Страхувам се, че ще ѝ се наложи да пропусне този семестър.

— Тримесечните данъчни отчети трябва да се предадат след една седмица — каза нещатно Мод. — Ама за какви ужасни неща мисля и аз в момент като този.

— Тя ли прави тримесечните данъчни отчети? — попита Кеш, колкото да каже нещо.

Възрастната жена кимна.

— Върши всичката счетоводна работа, освен плащането на сметките — погледна към Джъд. — Така и не ти дадох иглата, която ти беше купила за Коледа — добави тя и сълзите отново потекоха.

Джъд стана със свито сърце и започна да крачи, пъхнал ръце дълбоко в джобовете си.

— Той не й направи никакъв подарък — обясни Мод на другите, когато той се отдалечи. — Май не биваше да го споменавам. Толкова силно я нарани, особено след като бе купил онзи годежен пръстен на госпожица Мур.

Кеш погледна остро червенокосата манекенка, която вече привличаше погледите на мъжете в чакалнята. Колкото и странно да бе, тя изглежда се притесняваше от вниманието, насочено към нея. Сведе поглед към пръстена на ръката си и се намръщи.

— Това не е годежен пръстен — каза тя, едва прикривайки неудобството си.

— Той е казал на Криси, че е годежен — отвърна Мод, без да поглежда младата жена.

Типи изви вежди. Това беше нещо ново. Защо му е трябвало да лъже за подобно нещо? След това си спомни лъжите, които бе казала на Криси, за да я елиминира като конкуренция. Но не бе искала да се случи нещо толкова трагично. Когато погледна към Джъд, мъката му бе очевидна и я заболя, щом си помисли, че бе накарала Криси да страда. Ако момичето умреше, щеше да й се наложи да приеме вината си. Нямахше да й е никак лесно. Беше просто една страхливка. При това напълно безполезна страхливка...

— Как е възможно да е сгоден за теб? — попита грубо Кеш и се намръщи. — Двамата с Криси все още са женени, нали? — обърна се той към Мод.

— Ще се развеждат — отвърна Мод. — Тя не ти ли е казала? Той сигурно вече е започнал процедурата.

— Те двамата са... женени! — възкликна Типи и пребледня. — Кристабел му е жена?

— Женени са от пет години — уведоми я нещастно Мод. — Тя никога не означаваше нищо за него. Бракът им бе само на хартия, за да

може да се грижи за всичко, след като баща ѝ го тикнаха в затвора.

— Нямах никаква представа — отвърна сломена Типи.

— Не се опитвай да ми казваш, че това би имало значение за теб — сръза я саркастично Кеш.

Тя го погледна гневно.

— Щеше да има значение — отвърна студено тя. — Никога не излизам с женени мъже. Абсолютно никога.

Той вдигна вежди. Това бе нещо ново.

Висок червенокос хирург в зелена престилка се упъти към тях откъм операционната и се огледа, докато най-сетне забеляза Джъд. Тръгна към него, мрачен и сериозен.

— Как е тя? — попита тихо Джъд.

Копър Колтрейн сви рамене.

— Спряхме кръвотечението. Белият дроб ще се възстанови. Но е загубила прекалено много кръв и не е в много добро здравословно състояние. Имала е бронхит. Това доста ще затрудни възстановяването ѝ.

— Бронхит? — повтори Джъд.

— Стори ми се, че е преграднала — съгласи се Мод — но каза, че сигурно малко е понастинала и няма защо да ходи на лекар — тя се намръщи. — Каза, че не можела да си го позволи. Осигуровката ѝ не покрива нищо извън задължителните медицински прегледи.

Още щом го каза, съжали. Джъд затвори измъчено очи. Типи погледна омразния пръстен и прокле собствената си глупост, която я бе подтикнала да принуди Джъд да ѝ го купи. Кеш Гриър само въздъхна, обзет от мъка.

— И сега какво ще правим? — попита тихо Джъд.

— Ще се молим — отвърна веднага Колтрейн. — Няма да ви обещавам нищо, защото не съм сигурен дали ще успея да спазя обещанието си. Сега нещата са още на косъм. Съжалявам. Направих всичко, което ми беше по силите.

— Сигурен съм. Благодаря — отвърна унило Джъд. — Може ли да я видя? — добави той.

— В реанимацията е — отвърна лекарят. — Най-добре почакай, докато я преместят в интензивното...

— Аз ще остана при нея — прекъсна го Мод, преди още Гриър да успее да каже и дума.

— Не може. Не и докато е в реанимация. Ще я виждате три пъти на ден, не повече от десет минути — заяви твърдо той. — Нещата са прекалено сериозни. На нея ѝ трябва спокойствие. Не бива никой да я разстройва и тревожи.

Джъд вдигна поглед, готов да се сопне на хирурга. Но най-сетне кимна примирено.

Колтрейн сложи ръка на рамото му.

— Не се предавай. Изчакай малко. И това ще премине.

— Мислиш ли? — попита тъжно Джъд.

— Сигурен съм. Ще я наблюдавам непрекъснато. Опитай се да не се притесняваш — кимна на останалите и си влезе обратно.

Джъд обърна поглед към тримата.

— Радвам се, че сте тук. Само че ако пуснат някой да влезе в тази стая, дори и само за минута, това ще съм аз — заяви категорично той.

Кеш бе готов да спори, но изражението по лицето на Джъд го накара да се примири.

— Ако искаш да останем с теб, нямам нищо против — каза Типи.

— Аз също — добави Мод.

— Предпочитам да си тръгнете — каза им Джъд. — Няма да изляза, докато не разбере нещо сигурно, каквото и да е то.

— Аз ще ги закарам — успокои го Кеш. — След това ще се върна при теб.

Джъд срещна погледа на по-възрастния мъж. Не се опита да спори с него. Дори не му проговори. Само кимна. Не му се искаше да остава сам, а с Кеш щеше да му е най-леко да поговори. Не бе възможно да обсъждаш огнестрелни рани с обикновени хора, а и повечето не бяха виждали подобно нещо. И Джъд, и Кеш бяха виждали не една и две. Рейнджърът се обърна и тръгна към спешното отделение.

— Ти нали му взе pistolетите? — попита Мод, когато Кеш спря пред къщата.

Той кимна.

— Заключени са в кабинета ми — беше много сериозен.

— Само че в къщата все още има един pistolет и една пушка. Криси ми беше казала. Прибери амунициите и ги заключи някъде.

— Веднага щом вляза — обеща Мод.

Типи премести поглед от единия към другия.

— Нали не говорите сериозно? — попита тя.

Кеш срещна погледа ѝ.

— Ако ми беше жена, Мод би го направила и заради мен — каза той. — И говоря напълно сериозно. Може би Джъд все още не го е осъзнал, но за него няма живот, ако Кристобел умре. Няма логика, но с някои мъже е така, когато са обсебени от силна мъка. Точно сега не ни трябва още една трагедия.

— Амин — вметна Мод. Избърса мокрите си очи. — Ти нали ще откараш госпожица Мур до града? — попита тя Кеш. — Не че аз ще успея да заспя. Сигурен ли си, че няма да е по-добре да остана с Джъд тази вечер?

— Няма да го изпускам от поглед дори за минута — успокои я Кеш. — Щом разбере нещо, веднага ще ти се обади.

— Добре тогава — каза Мод. Усмихна се мило на Типи. — Задръж пуловера — каза ѝ тя. — Аз ще взема твоя, ще го изпера и ще ти го изгладя.

— Благодаря — отвърна тихо Типи и се усмихна.

Кеш подкара към града. Никой от двамата не заговори. Тя седеше със скръстени пред гърдите ръце и бе очевидно, че се чувства неудобно.

— За мъжемелачка си удивително тиха и кротка — рече той, когато спряха пред хотела.

Тя го погледна студено.

— Вършила съм някои глупости. Точно сега не одобрявам постъпките си твърде много — тя сви рамене. — Ти видя ли какво направи тя? — добави с тежка въздишка Типи. — Изправи се точно пред пистолета. Тя видя, че той ще стреля. Дори за миг не се поколеба. Сигурно... сигурно много го обича — добави тя и преглътна с усилие.

— Така е — съгласи се той, въпреки че не му бе особено приятно да го каже.

Тя го погледна с любопитство.

— Ти си влюбен в нея, нали?

— Дори и да съм, това си е моя работа — отвърна грубо той.

Тя въздъхна.

— Пак стана груб. Виж. Имам си доста неприятности с мъжете. Наистина. Гари Мейз, помощник-режисьорът се опитва по всякакъв начин да ме вкара в леглото си. Дъжд се преструваше, че много се интересува от мен, за да го държи на разстояние, а пък аз приех нещата прекалено сериозно. Това е всичко — тя го погледна ядосано. — Не ми трябва мъж, който да подскача на всяка моя дума и желание.

Той изви вежди.

— Това напълно съвпада и с моето отношение към жените.

Тя малко се поотпусна. Погледна го внимателно.

— Имам доверие на мъжете в униформи — призна тя. — Ченгетата са ме измъквали от някои от най-ужасните бъркотии в живота ми.

Той започваше да добива представа за нея, която нямаше нищо общо с досега изградения образ. Когато не се преструваше, както обикновено правеше през работно време, тя бе свита и срамежлива, уплашена от него, и то, защото бяха двамата сами.

— Трябва да вървя — каза тя. — Надявам се Кристабел да се оправи. Дъжд също.

— А ти защо не се изправиш пред Гари Мейз и не му кажеш в очите, че ще го съдиш за сексуален тормоз, ако не те остави намира?

Тя се опули.

— Изобщо няма да ми обърне внимание.

— Ще ти обърне. Ако можеш да спреш един мъж, значи можеш да го държиш под контрол.

— Интересна мисъл — каза тя.

— Не е моя. Четох автобиографията на Хуан Белмонте. Бил е известен тореадор от началото на 1900 година. Твърди, че тази философия е приложима както за хората, така и за бикове. И е бил прав.

— Значи ти си проверил — прошепна суха тя.

— Проверил съм.

Типи слезе бавно от пикапа.

— Благодаря ти, че ме докара.

Той се намръщи и се вгледа в нея.

— Ти виждаш ли ме добре? — попита най-неочаквано той.

Тя бе учудена от въпроса. Усмихна се.

— Горедолу — отвърна младата жена.

— Късогледа си, но не носиш очила — предположи той.

Тя се разсмя. Смехът ѝ наподобяваше ромон на сребърни звънчета.

— И не мога да нося лещи.

Кеш я погледна. Въпреки разигралата се трагедия, тя бе успяла да възбуди любопитството му.

— Ти си истинска загадка. Казах ти неща, които никога не биваше да изричам. Ти съвсем не си такава, каквато си мислех.

Тя го гледаше с уважение.

— Нито пък ти.

— Помисли си за това, което ти казах — повтори той и запали мотора на пикапа. — Не си длъжна да търпиш произвола на помощник-режисьора. Ако не успееш сама да се справиш, само ми кажи. Аз ще го накарам да престане.

Тя сви рамене и си наложи да се усмихне.

— Ще се обаждам на Мод.

Той кимна. Не каза нищо повече. Секунди по-късно, вече пътуваше към болницата.

Джъд седеше сам в параклиса. Бяха го пуснали за две минути да погледне изпитото бледо лице на Кристабел. Ако можеше да отиде в някой бар, сигурно щеше да изгълта цяла бутилка уиски. Не можеше да понесе да я вижда така. Към нея бяха закачени поне шест апарата, във вената ѝ бе вкарана система с подхранваща течност и сигурно нещо болкоуспокояващо. От дрена на гърдите ѝ излизаше тръба. Сигурно същата тази тръба се използваше, за да поддържат белия ѝ дроб.

Откакто бе на шестнадесет не бе наранявана толкова сериозно. Навремето нямаше риск да почине, след като баща ѝ я преби. Сега бе различно. Тя изглеждаше крехка и безпомощна и толкова самотна. Големите ѝ черни очи бяха затворени. Под тях тъмнееха кръгове. Докато дишаше, се чуваше тихо хъркане, предизвикано от течността в гърдите ѝ. Устните ѝ бяха сини. Приличаше на мъртва.

Той докосна малката ѝ ръка със своята и си спомни последното, което му каза преди Кларк да се появи. Типи ѝ бе казала, че той се отвращава от нея, че не може да понася да му виси на врата, че тича след него и не го оставя намира. Той потръпна и затвори очи. Ако не си

го измисляше, значи последният ѝ спомен за него бе на болка, причинена от предателство.

Това не бе истина. Той не бе отвратен. Нощем лежеше буден и си припомняше взаимната им страст. Кристабел му липсваше. Все едно че му липсваше ръка или крак. Беше ѝ казал, че не иска постоянна връзка с нея. Сега вече може и да нямаше избор. Може би щеше да остане сам, както си мислеше, че иска, когато ѝ каза, че ще подаде документите за развода.

В този момент си спомни една стара поговорка. Погледна отпуснатото тяло на Криси и сякаш видя края на всичко, което някога бе обичал.

Някакъв шум привлече вниманието му. Гриър се бе върнал. Седна на пейката до него, изпълнен с неудобство.

— Господ не е за мен — каза някогашният му приятел с шумна въздишка, докато се оглеждаше. — Може би я обричам като оставам в този параклис.

— Господ не е отмъстителен — отвърна с натежало сърце Джъд. — Обикновено Той ни дава много повече, отколкото заслужаваме.

— Криси каза, че баща ти е бил свещеник — попита той.

Джъд кимна.

— Било ти е много по-трудно, след като си застрелял Джон Кларк, отколкото показваш.

Джъд го погледна с любопитство.

— Защото баща ми е бил свещеник ли?

— Защото си научен да вярваш, че убийството е грях — Гриър изви очи към амвона. — При мен не беше така. Първото, на което ме научиха във военното училище бе необходимостта да се убива и как да се убива максимално ефективно. Един човек не може да убие друг, когато е до него, освен ако не е специално обучен. След няколко седмици на обучение, убиването става инстинктивно. Аз бях много добър ученик — добави той със студен глас.

Джъд присви очи.

— Това не те ли притеснява?

— Преди никак. Не и докато не се запознах с нея — добави той и се усмихна леко. — Тя бе първата жена от години, която не гледаше на мен като на убиец. Притежава дразнещото умение да те кара да се

чувстваш значим, важен, полезен. Караше ме да се чувствам добре само като ми се усмихваше.

На Джъд не му стана приятно, че чува тези думи от съперника си.

— Тя си е такава — отвърна след минута той. — Колкото и лошо да е положението, тя винаги се усмихва.

— Накара ме да повярвам, че мога да си намеря мястото тук, стига само да се постарая — продължи той. — Никога преди не съм имал желание да се установя на едно място.

Джъд продължаваше да наблюдава другия мъж с присвити очи.

— Много ти благодаря за компанията. Но искам още отсега да знаеш, че ако тя оживее, никога няма да ѝ дам развод — заяви убедено той.

Кеш го загледа.

— Няма да успееш да я залъжеш със съжаление — отвърна той. — Тя веднага ще те разбере.

Джъд отбягна погледа му. Нямаше желание да споделя най-съкровените си чувства с единствения си съперник.

— Единственият, към когото изпитвам съжаление сега, съм аз самият. Аз съм само един идиот, който трябваше да я пази. Как стана така, че я прострелях? — попита неочаквано той. — Знам, че не се е опитвал да убие нея. Не беше тя тази, която уби проклетия му брат.

Кеш се поколеба и сведе поглед към ръцете си. Не можеше да каже на Джъд това, което бе научил от Типи. Все още не. Не и преда да научеа със сигурност дали ще живее.

— Нещата ще се изяснят — каза уклончиво той.

Джъд скри лицето си в длани и въздъхна тежко и дълбоко.

— Какво ли не бих дал, само да можем да върна времето назад и да оправя всичко — каза загадъчно той.

— Не само ти, всички ние имаме подобно желание — каза философски Кеш.

Нощта бе дълга. На следващата сутрин Джъд влезе в реанимацията с изопнато лице и подпухнали очи. Сърцето му се свиваше. Кристабел лежеше в същото положение, в което я бе оставил. Бяха ѝ сложили нов дрен, но изражението ѝ бе като мъртвешка маска.

Той се наведе и приглади косата ѝ.

— Толкова съжалявам — прошепна той. — Наистина много съжалявам, мила. Дългите ѝ мигли потрепнаха и тя отвори тъмните си очи. Все още дишаше неравномерно, все още бе бледа и изпита, но му се стори, че го позна.

— Кристабел? — прошепна той.

Очите ѝ се впиха в лицето му.

— Чуваш ли ме, сладката ми? — попита нежно той.

Тя се намръщи и лицето ѝ се сгърчи.

— Боли — прошепна дрезгаво тя.

Едрата му ръка трепереше, докато я галеше по косата и лицето.

— Благодаря на бога, че си още жива — каза той и гласът му се прекърши, въпреки че се стараеше да се контролира. Наведе се и докосна с устни сухата ѝ уста. — Благодаря ти, Господи, благодаря ти, Господи, благодаря ти, Господи! — изпъшка той.

Тя премигна. Не усещаше почти нищо друго, освен болката.

— Толкова много боли — простена тя и отново затвори очи.

С истинско нежелание пусна ръката ѝ и натисна бутона за сестрата, за да ѝ съобщи, че Кристабел е в съзнание и има силни болки. Сестрата влетя след секунди, последвана от един санитар и двамата го прогониха с усмивки. Тя щеше да живее. Точно това бе знакът, който всички чакаха.

Колтрейн му кимна, когато го подмина забързан, за да отиде при нея. Излезе усмихнат след няколко минути.

— Ще се оправи — каза той на Джъд и го стисна за рамото. — Просто е въпрос на време. Можеш да си отдъхнеш.

Джъд му благодари, след това тръгна по коридора и се облегна на стената, за да се успокои. Толкова дълго бе в истински ад, че облекчението го замая. Тя щеше да живее. Тя наистина щеше да живее. Прибързано избърса влагата от очите си.

Кеш застана до него, в очакване на новините.

— Тя ще се оправи — каза дрезгаво Джъд.

— Слаба богу — въздъхна облекчено Кеш.

— Ами Кларк? — попита неочаквано той, защото в този момент се бе сетил.

— Позакърпиха го и го тикнаха в пандиза, сигурно ще му дадат доживотна на процеса — успокои го Кеш. Наблюдаваше Джъд много внимателно. — Мисля, че трябва да знаеш това, което ми каза Типи —

продължи той, въпреки че не му бе приятно да разкрие каквото бе разбрал. Това означаваше край на собствените му надежди.

— Да? — попита нетърпеливо Джъд.

— Тя е видяла как Кларк се прицелва в теб. Не е имала време да реагира, Криси също. Каза, че Криси си е дала сметка, че няма да успее да те спаси, затова умишлено е застанала на пътя на куршума.

Джъд шумно си пое дъх.

— Типи е била потресена, когато видяла всичко това — продължи той. — Каза, че се чувства като пълна глупачка, задето е създавала неприятности и дразги помежду ви, въпреки че е знаела колко много държи Криси на теб — той поклати глава. — Нямаше да ти кажа, ако Криси беше умряла. Но сега трябва да го знаеш. Ще звънна на Мод, за да ѝ кажа добрата новина.

Обърна се и се отдалечи. Джъд остана неподвижен като статуя, обмисляйки чутото с чувство на неестествено смирение. Кристабел бе пресрещнала куршума, предназначен за него. Била е готова да жертва собствения си живот, за да спаси него. Не бе имал представа, че толкова много го обича. Как да изгради отново мостовете, които сам бе изгорил? Нямах да бъде никак лесно.

В първите няколко дни, когато тялото на Кристабел започна бавното си възстановяване, тя ту изпадаше в безсъзнание, ту отново се събуждаше. Раната ѝ бе струвала долната част от белия дроб и част от жлъчката. За щастие куршумът бе останал в извадената тъкан и така кръвотечението бе спряно сравнително лесно.

Беше преместена в общо помещение на четвъртия ден. От този момент нататък Джъд не се отдели от леглото ѝ. Както и първия път, когато бе застрелял човек, така и сега се налагаше да бъде административно отстранен, но това не го интересуваше ни най-малко. Беше извадил късмет. И капитанът, и лейтенантът му се обаждаха вече два пъти, за да разберат какво е състоянието на Кристабел. Колегите му бяха много мили. Един от тях, който живееше в Сан Антонио зае временно мястото му, докато Кристабел се възстановеше от раната. Фермата също изискваше време и грижи, а на Джъд не му бе никак приятно да се отделя от нея, за да се погрижи за необходимите неща. Оставяше всичко, което бе възможно на отговорника им Ник.

Гриър също често се отбиваше, но бе необичайно тих и обикновено се държеше по-настрана. Марк Бренън и жена му, Жозет

бяха чули за трагедията и се отбиха, за да предложат помощта си. Дойдоха и най-видните граждани. Типи Мур също се отбиваше след работа, за да провери как е пациентката и винаги водеше Мод със себе си. Актрисата учуди много хора с проявеното състрадание, но най-вече Гриър. Той неволно подслуша разговор, който тя проведе на мобилния си телефон. Отначало помисли, че разговаря с мъж, защото гласът ѝ бе нежен и преливаше от обич. След това тя спомена изпити и оценки и посъветва някого да не се бие с другите момчета и едва тогава си даде сметка, че говори с дете. Оказа се малкият ѝ брат, който учеше във военно училище. Призна го доста резервирано и се отдалечи, преди Гриър да има възможност да продължи да я разпитва.

Когато нямаше посетители, Кристобел се държеше резервирано с Джъд. Никога не го поглеждаше в очите. Усмиваше се, когато Гриър и Мод идваха и дори се опитваше да разговаря с тях, въпреки че бе болезнено слаба. Държеше се любезно, макар и необщително с Типи. Ала с Джъд определено ѝ бе неловко.

— Трябва да се връщаш на работа — каза му тя една сутрин, когато санитарката я прехвърли в инвалидна количка, за да оправи леглото. — Ще бъда тук само още няколко дни, поне така каза лекарят. Ник се справя с нещата у дома. Вече не съм в опасност.

Джъд, стиснал шапката в ръка не отговори. Изчакваше санитарката да оправи леглото и да ѝ остави гарафа с вода и лед, без да реагира. Когато жената приключи и помогна на Кристобел да се прехвърли в леглото, тя се усмихна срамежливо на Джъд и затвори тихо вратата, щом излезе.

Джъд все още не казваше нищо. Премести се до нея и я погледна умислен. Косата ѝ имаше нужда от миене. Беше разбъркана и висеше на кичури. Беше очевидно, че тя е прекалено слаба, че се движи трудно, защото дробовете ѝ едва сега започваха да се възстановяват от двойната опасност, предизвикана от куршума и бронхита. Имаше сила колкото да се прехвърли от стола на леглото. Въпреки това, за Джъд, който я бе наблюдавал зорко, откакто излезе от упойка, тя бе красива.

— Ако си загубиш работата, няма аз да съм виновна — настоя тя.

— Няма да я загубя. Имам разрешение да съм тук — той повдигна лявата ѝ ръка и потри с пръст пръстена с печата, който му бе върнала преди два месеца. Докато беше в безсъзнание отново го бе

върнал на пръста ѝ. — Толкова много ни уплаши — добави сериозно той.

Тя помръдна пръст и усети, че пръстенът е отново на мястото си.

— Това как се озова тук? — попита сънено тя.

— Аз го сложих — отвърна тихо той. — Все още сме женени. Трябваше да те запиша тук под името, което е на брачното ни свидетелство.

Тя избегна погледа му и изтегли ръка.

— Това сигурно доста е озадачило госпожица Мур — каза тя примирено. Сигурно няма търпение да си получиш развода.

Той си пое дъх и напъха ръце в джобовете.

— Хайде първо да се оправиш и тогава ще говорим по този въпрос.

Тя изви едната си вежда.

— Защо трябва да чакаме?

Той се извърна. Вдъхновението го връхлетя, докато гледаше картината на стената. С нещо му напомни Япония.

— Нали не си забравила, че ще пътуваме за Япония? — прошепна той. — Не е нужно да проваляме преговорите на този етап като им се представим разделени.

— Не виждам как това би провалило преговорите — отвърна тя, въпреки че гласът ѝ не прозвуча особено убедително. Той се обърна и погледна слабо ѝ тяло под завивката.

— Нека не рискуваме.

Тя се намръщи, но не продължи да спори.

— Както искаш. За мен няма проблем — отвърна след малко тя. — Но може да се наложи сам да заминеш за Япония. Дори не знам дали ще мога да пътувам.

— Ще се справим, когато му дойде времето — каза той. Отново пристъпи до леглото, лицето му изпито и посивяло от умора, притеснение и безсъние. Докосна леко лицето ѝ с върха на пръстите си. — Днес си малко по-добре.

— Процесът е много бавен — обясни тя.

Палецът му бавно проследи очертанието на пълните ѝ устни. Обземаше го възбуда всеки път, когато си спомнеше пламения ѝ ответ на Коледа. Съжаляваше за толкова много неща. Не можеше да намери място за всички.

— Не спиш добре, нали мила? — попита загрижено той. — Имаш кръгове под очите.

Тя се засмя, без да ѝ е смешно.

— Ако успея да стана от леглото, и Джак Кларк ще има тъмни кръгове под очите, но те няма да са от недоспиване!

— Той няма да ти се мярка много дълго време — заяви Джъд.

Тъмните ѝ очи най-сетне потърсиха неговите.

— Кеш каза, че си се опитал да го нападнеш.

Той изви поглед към стената.

— Дори не бях разбрал, че си ранена, докато Кеш не те обърна и не видяхме кръвта. Дотогава си мислехме, че си припаднала.

— Аз не припадам — напомни му сънливо тя.

Въздъхна и уморено затвори очи.

— Моето храбро малко глупаче — усмихна се той и се приближи до леглото. — Защо не се развика?

— Той те държеше на прицел — призна тя. — Нямаше време нито да извикам, нито да те предупредя. Когато го забелязах, той вече бе готов да дръпне спусъка.

— Кристабел, как мислиш, щях да се чувствам, ако те беше убил? — попита я направо той. — Мислиш ли, че щях да мога да живея, ако ми бе подарила живота си?

Почти не го чуваше. Беше толкова уморена.

— Не можех... да го оставя... да те убие.

Той потисна стенанието си и стисна здраво устни.

— Виж, има нещо, което трябва да ти кажа — започна той.

— Не, не трябва — прошепна тя. — Изборът си беше мой. Аз сама го направих. Ти се грижеше за мен цели пет години, Джъд. Беше мой ред да се погрижа за теб.

Той не можеше да изтърпи болката от спомена как изглеждаше тя, когато куршумът я бе уцелил. Наведе се и нежно докосна сухите ѝ устни, наслаждавайки се на топлината им в напрегнатата тишина.

— Недей — изстена тя и постави пръсти върху устните му. — Моля те, недей. Не искам повече да ти обърквам живота. Не ми дължиш нищо.

Той жадно целуна дланта ѝ.

— Ти просто не разбираш.

Тя отвори очи и се взря в него.

— Как да не разбирам — прошепна уморено тя. — Чувстваш се виновен, заради това, което си казал на Типи, как ти досаждам. След това ме застреляха и ти се опитваш да се пожертваш, за да изкупиш тази вина. Не е необходимо. Можеш да си вземеш пръстена. Ще ти дам развод...

Той стисна ръката ѝ, за да ѝ попречи да свали пръстена. Но да се справи с подозренията ѝ бе доста по-трудно, отколкото смяташе. Тя нямаше да се вслуша в разумни доводи. Беше решила, че той лъже от чувство на вина, или от съжаление към нея.

— Може и да я изгубиш, ако чакаш прекалено дълго — продължи тя и гласът ѝ замря, защото едва се удържаше да не заспи.

— Вече чаках прекалено дълго — каза той, изпълнен с омраза към буцата, заседнала в гърлото му, защото не успяваше да я преглътне. Очите му, напрегнати и измъчени не се откъсваха от бледото ѝ лице.

Тя не чу думите му. Беше заспала.

Скоро след като я изписаха от болницата, Кристобел се опитваше да готви. Единият път Мод я прати обратно в леглото. На следващия ден Дъжд я пренесе стиснал устни, без да обръща внимание на протестите ѝ.

— Не мога непрекъснато да лежа, така никога няма да оздравея — сърдеше се тя, когато той я положи в леглото. — Копър каза, че ми трябва упражнения!

— По-малко може, а не както ти се опитваш — отвърна той. Нагласи я на възглавниците и я погледна ядосан. Беше се изкъпала, беше си измила косата с помощта на Мод и изглеждаше значително по-добре, отколкото преди няколко дни.

— Добре де, ще стоя и няма да мърдам — измърмори тя и избегна погледа му. — Би трябвало да си прекарваш времето с госпожица Мур. В петък приключват със снимките и си заминават.

Така и не успя да я накара да чуе и дума за връзката му с Типи. Прекъсваше го, преди още да започне да ѝ обяснява.

Типи му върна пръстена със смарагдите и диамантите и смотолеве някакви извинения, а той го върна в магазина и успя да получи почти всичките си пари. Искаше му се да каже на Кристобел, но тя бе категорична, че не иска да го изслуша. Не прие и все още опакования коледен подарък, който ѝ бе купил, убедена, че това е опит

да се сдобрят, след като не ѝ го бе дал, когато трябва. Мод му бе дала иглата за вратовръзка, която Криси бе избрала за него и той я пазеше в себе си през всичкото време, докато тя беше в болница. Младата жена не знаеше. На Джъд започна да му омръзва от опити да я накара да го изслуша.

Напоследък Гриър се появяваше доста по-често и предизвикваше у рейнджъра нова тревога, защото щом се подадеше, Криси веднага се изправяше. С него се смееше, както никога повече не го стори с Джъд.

— Ще те накарам да ме чуеш — каза той е уморен примирен глас. — Знам, че не искаш да знаеш и дума, от това, което имам да ти казвам.

Тя вдигна поглед към него, а в очите ѝ бе стаено притеснение.

— Ти също не искаш да ме чуеш. Вече ти казах, че ще ти дам развод, когато решиш. Сега вече можем да си го позволим, нали си внесъл чека от филмовата компания в банката.

Той стисна зъби.

— Не искам проклетия развод! — отвърна троснато той. — Не искам да се женя за Типи Мур! Никога не съм искал!

Тя се опита да се изправи в леглото и без да иска събори чашата с портокалов сок, оставена на нощното шкафче и течността я заля цялата.

— Видя ли сега какво ме накара да направя! — извика тя.

— Дори не съм докосвал проклетото нещо! — кресна в отговор той, изпълнен с яд.

Типи Мур чу, че гласовете са станали по-високи и надникна.

— О, за бога — измърмори тя и отново изскочи навън.

Върна се след секунди, понесла хавлиена кърпа и мокра гъба.

— Вън — нареди тя на Джъд и задържа вратата отворена.

Той понечи да спори.

— Нали я чу! — изграчи Кристабел. — Вън!

Той вдигна ръце и излезе, обзет от лошо настроение и хлопна вратата след себе си.

Типи се разсмя.

— Не са ли мъжете тежък случай? — запита тя. Попи портокаловия сок с кърпата. — Къде си държиш нощниците? — попита веднага тя.

Криси ѝ каза, учудена от бързата реакция на жената.

Бързо бе измита от лепкавия сок, Типи свали мократа нощница и я преоблече със суха.

— Години наред се грижех за малкия си брат, а след това и за мъж, на когото много държах... — обясни тя. — Сега брат ми е на девет и е във военно училище — очите ѝ се замъглиха. — Похарчих цяло състояние, за да спечеля попечителство и да го взема от майка ми и последния ѝ любовник, но не бих се учудила, ако се опитат да го отвлекат и да ме изнудват за още пари. Никой, освен мен не знае къде е.

Криси бе впечатлена от разкритието на една малка частица от личния живот на звездата. Притесни се.

— Ти много го обичаш.

Тя кимна.

— Той е всичко за мен — взе хавлиената кърпа и гъбата и погледна тъжно другата жена. — Причиних ви много неприятности с Джъд. Искам да знаеш, че искрено съжалявам. С него се чувствах в безопасност. Той е най-добрият човек, когото някога съм познавала и затова исках да го задържа до себе си. Но ако знаех, че сте женени, никога не бих...

— Няма нищо — прекъсна я притеснена Криси. — Човек не може да спре чувствата си към другите.

Типи въздъхна.

— Не е така — прошепна тя и си помисли за Кеш Гриър и неговата студенина, въпреки че той бе променил мнението и отношението си към нея.

Криси, обаче, реши, че тя говори за Джъд и усети, че е още потисната.

— Върнах пръстена на Джъд — обясни тя. — Съжалявам много, че го накарах да ми го купи. Не си бях дала сметка колко зле са нещата тук.

— Няма да е дълго така — каза ѝ Криси. — В момента работим над една сделка в чужбина. Ако успеем, ще се изнесе, след като се разведем и той ще има всичко, което поиска.

— Без теб? — изуми се Типи. — Нима не си забелязала какво изпитва той?

— Изпитва чувство за вина — заяви Криси. — То ще изчезне с течение на времето — отпусна се назад със затворени очи. — Омръзна

ми да съм женена за мъж, който ме приема като някаква тежест. Просто си искам свободата.

Типи не знаеше какво да отговори. Остана права, разяждана от съжаление. Най-сетне излезе от стаята и тихо затвори след себе си вратата. Въпреки че намеренията ѝ бяха добри, ето че отново създаде неприятности.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Криси вече бе на крак и можеше да се движи безпроблемно из фермата, Джъд се върна във Виктория, макар и с известно нежелание. Седмица след като я изписаха и се върна в къщата, той отново започна работа. Разследването на втората престрелка го бе оправдало напълно. Въпреки това прескачаше от Джейкъбсвил до Виктория, за да е сигурен, че нямат нужда от него. Двамата с Ник направиха нови планове за фермата, купиха нови материали и наеха още един човек на пълен работен ден, след което съставиха графици, за да успеят да свършат работата по-ефикасно.

Кристабел се бе опитвала напразно да постигне много с мъжете, които работеха почасово, затова сега наблюдаваше със страхопочитание Джъд и решимостта му да се справи с всички проблеми. Ник само се усмихваше и вършеше нещата, които му бе наредено, а в същото време се забавляваше как почасовите работници се захващат с проектите и ги вършат, без да има нужда някой да ги убеждава или подтиква.

След като получи парите, фермата започваше да надига глава. Нова филмова компания бе набелязала мястото за снимки, запланувани за следващата година. Кристабел изпъшка, но Джъд веднага ѝ обеща нов обор и ремонт на къщата, затова тя се предаде. Освен това снимките щяха да започнат чак следващата есен. Колко много неща можеха да се случат през това време, каза си тя. Всъщност, може би тя изобщо нямаше да е тук.

Междувременно японската компания се свърза с тях и започнаха да уреждат заминаването на Джъд и Кристабел за Осака, където щяха да се водят преговорите. Тя се опита да се измъкне и се оправда с работата, но Джъд знаеше каква е истинската причина. Обори дори възражението ѝ, че няма паспорт, защото оставаше достатъчно време, за да си извади. Ник бе напълно способен да наглежда нещата, а и още не бе времето, когато се раждаха телетата. Повече извинения не успя

да измисли, освен ако не кажеше, че не иска да остави Кеш Гриър, каза си с горчивина Джъд.

Кеш бе тайното ѝ спасение. Тя го използваше, за да държи Джъд на страна, и за да му попречи да прави признания от благодарност или от чувство на вина. Знаеше, че той ще постъпи точно така. Познаваше го прекалено добре. Все още бе поразен от факта, че бе жертвала себе си, за да го спаси.

Не можеше да пренебрегне случилото си, колкото и да му се искаше. Едва ли би разкрила чувствата си към него по-добре, дори ако му го бе написала черно на бяло.

Само че не успя да се измъкне от пътуването до Япония. Дори и Мод се намеси и започна да настоява да замине.

— Все още съм слаба след болницата — спореше тя с Джъд в деня, преди да поемат към летището в Хюстън.

Той я погледна замислено, в очите му скрита някаква болка, която напоследък ставаше все по-явна.

— Знам — отвърна спокойно той. — Но това ще е нещо ново за теб. Трябва да се откъснеш от това място поне за малко.

Тя го погледна продължително.

— Да не би да искаш да кажеш от Кеш?

Той стисна зъби. Щом някой произнесе името му, сякаш размахваха червено парче плат пред бик.

— Да, забелязах, че се криеш зад него, откакто те изписаха — изтъкна той.

Тя му обърна гръб, защото ѝ бе омръзнало да се карат. Двамата с Кеш бяха приятели. Нещата щяха да си останат така. Но поне държеше настрана Джъд и решимостта му да изплати дълга си към нея.

— Ако аз бях на твое място, при дадените обстоятелства щеше да постъпиш по абсолютно същия начин. Знаеш много добре, че е така — каза тихо тя и плъзна поглед към пасището. — Направи огромен въпрос, Джъд, а не беше необходимо.

Усети топлината му зад себе си, а дъхът му погали косата и слепоочието ѝ.

— Ти посрещна куршума, който бе предназначен за мен — заяви той. — И как, според теб, трябваше да приема нещата?

Едрите му длани стиснаха раменете ѝ и той я завъртя нежно към себе си, за да я погледне в очите.

— Щом направя крачка към теб, ти се отдръпваш две назад — рече замислено той. — Ти същата жена ли си, която не можеше да си намери място достатъчно близо до мен на Коледа.

Криси се изчерви.

— Как смееш да повдигаш този въпрос! — побесня тя.

— А дори не беше пила — добави той с усмивка.

Тя не посмя да го погледне в очите.

— Както ти сам каза, беше грешка.

— Аз казах много неща — отвърна уклончиво той.

— Да, а сега казваш още и още, а не би трябвало — опита се да обясни тя и се отдръпна от ръцете му. — Слушай, знам, че искаш развод. Няма проблем. Няма да споря. Можеш да се ожениш за Типи Мур, а аз ще бъда с Кеш, докато той прецени дали иска да остане да живее в Джейкъбсвил.

Джъд се зачуди дали тя има дори бегла представа колко силно го нараняваше, когато говореше подобни неща. Той не проявяваше никакъв интерес към Типи Мур. Само че увлечението ѝ по Кеш го накара веднъж да се престори, и то единствено от гордост. Кеш бе всичко, което повечето мъже им се искаше да бъдат. Бе красив, очарователен, образован и не знаеше какво е това страх. Нямаше нито един служител на силите на реда в Тексас, който да не познава името му. Джъд бе избутал гимназията, учи известно време в колеж, но изобщо не бе от класата на Кеш в интелектуално отношение и го разбираше много добре. Не само че нямаше достатъчно образование, но и не говореше шест непознавани чужди езика.

Лошото бе, че отлично знаеше какви са чувствата на Кеш към Кристабел, и че при първа възможност той ще се ожени за нея, без дори да се замисля.

Джъд едва сега започваше да разбира, че като я е отблъсквал и като е проявявал безразличие през всички тези години, когато искаше да я държи далече от себе си, я е наранявал ден след ден. Беше си повтарял, че това е за добро, че е най-добре тя да запази сърцето си за времето, когато след анулирането на брака им, щеше да има възможност да започне живота си отново. Оказа се, че греши. Не искаше да се обвързва, нито да пуска корени, нито да създава семейство. Непрекъснато си спомняше собственото си детство, когато майка му напусна баща му заради друг мъж. Тя бе като Кристабел,

невинна, омъжена съвсем млада, без опит за света и мъжете. Сега вече не му се струваше чудно, че е била привлечена и изкушена от друг.

Представяше си как след години брак Кристабел постъпва също като майка му и избягва с друг, за да задоволи любопитството си. Тази възможност го плашеше. Беше обърнал гръб на жадните ѝ погледи и на мечтите ѝ да живее с него. Сега искаше да си върне тези неща, но тя, на свой ред му бе обърнала гръб. Държеше се резервирано и го отблъскваше също както той нея. Не можеше да не признае, че има основателна причина. Никога преди не я бе окуражавал. А ето че сега бе прекалено късно. А и конкуренцията бе жестока. Въпреки че имаше чудесно самочувствие, заплахата, наречена Кеш Гриър го притесняваше.

— Повторих ти безброй пъти, че нямам никакво намерение да се женя за Типи — изсъска той. — Само че ти не искаш да ме чуеш.

Сигурно защото докато простреляха Кристабел бе казал неведнъж, че ще се ожени за нея, помисли си тя, но ѝ бе омръзнало да се карат.

— След като се налага да дойда, отивам да си събера багажа — каза с въздишка тя. — Тринадесет часа полет, сигурно ще ми излезе пияна на устата, преди още да сме стигнали в Калифорния.

Той я погледна игриво.

— Можем да пробваме да се включим в клуба „Приключения във висините“.

Трябваше ѝ цяла минута, за да се сети за какво говори той. Погледна го разгневена.

— Няма да правя секс с теб в тоалетната на самолета!

— Дори и ако ти купя червено боди ли? — попита тихо той.

Мод спря на вратата, без да смее да пристъпи. Прочисти гърлото си, направи крачка напред, а след това едва се сдържа да не избяга в кухнята.

Джъд не каза нищо. Разсмя се силно и заразително. Кристабел издаде нещо като ръмжене и бързо се скри в стаята си.

Пътуването бе дълго и малко страшно за Кристабел, защото за пръв път в живота си пътуваше със самолет. В икономична класа бе шумно, но двамата с Джъд категорично бяха отказали да им купят билети за бизнес класа. И без това се чувстваха неудобно, че им плащат пътя. Седалките се оказаха неудобни и те не можаха да си

починат, но самата мисъл, че заминават за чужда страна бе особено вълнуваща за Кристабел.

Скоро след като излетяха сервираха храна, а прекараните безсънни нощи победиха младата жена и тя заспа. Сякаш бе изминала само минута, когато усети целувката на Джъд и се събуди.

Усещането за устните му върху нейните бе като ток и тя успя да се сдържи да не отвърне с огромно усилие на волята.

— Къде сме? — прошепна Криси. Той се усмихна.

— Погледни през прозореца, мила.

Тя вдигна щората. В този момент разбра, че до края на живота си няма да забрави невероятната гледка на японското крайбрежие. Въпреки че бе чела много и гледала предавания по телевизията, нищо не я бе подготвило за изумителната красота. Зелени планини се извисяваха чак до облаците. Брегът бе нарязан от остри зъбери, които сякаш се издигаха от океана. Все едно че гледаше някакво вълшебство. Тази неочаквана прелест я бодна в сърцето.

— Боже! — въздъхна тя, останала без думи.

— И аз така се почувствах първия път, когато го видях — призна тихо Джъд. Беше ходил в Япония преди години във връзка с разследването на някакъв случай, докато тексаските рейнджъри работеха с Интерпол. — Това не може да се опише. Човек трябва да го види.

— Да — тя въздъхна от удоволствие. — Толкова е красиво.

Той наблюдаваше профила ѝ и не можеше да ѝ се насити.

— Каква красота — прошепна той и си помисли със страх, че сега тя можеше да е мъртва.

— Нали ще ни посрещнат на летището? — попита притеснено тя. — Защо поне един от нас не говореше японски като Кеш.

Той застина. Прииска му се поне един ден да не споменава този проклетник.

Усети какво е казала и се намръщи. Защо не потиснеше тази омраза към Кеш! Нали си имаше Типи, красива, известна жена, с която всеки мъж би се гордял. Когато дойдеше на себе си, щеше да разбере, че Кристабел вече не е част от живота му. Сигурно така щеше да стане.

Летището Кансаи беше огромно, истинска симфония в метал и стъкло, а на тях им се стори невъзможно да си пробият път и да се

ориентират. Кристабел се чувстваше неловко, докато минаваха през паспортен контрол. Всичко тук бе напълно различно и непознато.

Притесненията ѝ се оказаха ненужни. На митницата ги чакаше господин Косуги и съдружникът му, господин Насаги и някои техни колеги.

— Надявам се полетът да е минал добре? — попита господин Косуги, широко усмихнат и кимна към сътрудниците си да поемат багажа на гостите.

— Беше наистина чудесно. Но първата гледка от красивата ви страна ще остане в мен завинаги — каза с дрезгав глас Кристабел и отвърна на усмивката му.

— Съпругата ви е роден дипломат, господин Дън — засмя се другият мъж.

Джъд я прегърна и привлече към себе си.

— Тя е дясната ми ръка — измърмори той и също се усмихна.

Мениджърът на хотела, придружен от заместника си посрещнаха семейство Дън и ги придружиха заедно с господин Косуги и персонала му до стаята им. Отношението им се стори толкова мило на Кристабел, че тя не знаеше как да реагира.

— Карате ни да се чувстваме наистина специални — обърна се тя към бизнесмените.

— Но вие сте специални. За нас е удоволствие да ви посрещнем в страната си. Надяваме се стаята да ви хареса — добави мениджърът на хотела и дръпна завесите, за да разкрие гледката към реката и моста под тях, както и ширналия се град Осака.

— Каква невероятна красота — възкликна Кристабел.

Господин Косуги се разсмя.

— Ще минем да ви вземем към шест следобед, ако прецените, че ви е удобно и ще ви заведем в най-хубавия ресторант в Осака — той се поколеба. — Ако, разбира се, предпочитате американска кухня...

— Но аз бих искала да опитам суши — отвърна веднага Кристабел. — Чела съм за сладководната змиорка и за супата „мисо“ и мисля, че много ще ми хареса...

— И на мен — отвърна с усмивка Джъд. — Ще видите, че японската кухня много ни допада!

Домакините бяха учудени, но останаха много доволни.

Усмихваха се снизходително на борбата, която Кристабел се опитваше да води с пръчиците. Не искаше да признае, че Кеш се бе опитал да я научи, но тя така и не успя да схване принципа. Джъд, обаче, ги използваше така, сякаш бе роден и отрасъл тук и веднага използва възможността, за да покаже на Криси как да ги държи и да се храни с тях.

— Виждаш ли? — гълчеше я тихо той. — Никак не е трудно.

— Благодаря.

Очите му се задържаха на лицето ѝ, когато тя пое парче печена на скара змиорка и я лапна. Беше облякла рокля от някаква сребърна материя с тънки презрамки, която Джъд настоя да купят, преди да тръгнат от Джейкъбсвил. Русата ѝ коса се стелеше по раменете и бе обула високи бели обувки с каишка през глезена. На Джъд му се струваше изключително красива и той не можеше да откъсне очи от нея.

— Утре ще ви заведем в един специален ресторант в Киото — обясни господин Косуги — а след това ще отскочим до фермата, където отглеждаме говедата, за да можете да видите как сме устроили всичко. Докато сме там — добави той — може би ще искате да видите добитъка.

Тя остави пръчиците.

— Истински самурайски форт? — възкликна тя. — Със специалните славейови подове?

Този път господин Косуги истински се изненада.

— Госпожо Дън, вие знаете за славейовите подове? — попита той.

За нея бе истинско удоволствие да я наричат с името ѝ по мъж. Усмихна се широко.

— Обожавам чуждестранните филми. Сигурно съм гледала всички филми за самураи, които са давани! С огромно удоволствие ще видя форта!

Той бе впечатлен.

— Тогава ще отидем да видим замъка „Нихо“, строен през 1603 година. Утре след закуска ще мина да ви взема. Да кажем към девет сутринта.

— Чудесно — въздъхна тя, а Джъд кимна и се усмихна на ентусиазма ѝ.

Двамата с Джъд бяха в стая с двойно легло, но тя дори не си помисли за възможността за интимност. Беше толкова уморена, че едва успя да си облече памучната нощница и заспа на часа. На следващата сутрин, Джъд вече се бе облякъл, когато я събуди и зачака да си сложи ежедневни дрехи, за да слязат на закуска.

Господин Косуги и придружителите му пристигнаха в уречения час, за да ги вземат. Кристабел се учуди, че от нея блика енергия, въпреки че бе неестествено топло. Щяха да се возят на прочутия влак стрела до Киото. Гарата в Осака я впечатли силно. Беше построена на няколко нива и включваше център с магазини и кино, където имаше реклама на филма с Майкъл Дъглас, „Черен дъжд“. Наслаждаваше се на всичко ново, от топлото отношение на хората, до приятната им традиция да се усмихват и да се кланят при всяка възможност, до високотехнологичните устройства, които японците приемаха за даденост. Съпругата на господин Косуги ѝ показва телефон, който бе и музикална уредба, имаше връзка с Интернет, вградена камера, миниатюрен телевизионен екран и преносима библиотека с база данни и дори компютър. Джъд също бе силно впечатлен.

Човек от персонала им подаде билетите. Трябваше да ги пхнат в прорез, монтиран на метален шкаф, за да минат, а накрая получаваха билета обратно. Влакът бе претъпкан, но те успяха да си намерят места и се насладиха на скоростта и приятната компания.

Когато пристигнаха в Киото, Кристабел започна тайно да наблюдава Джъд. Той изглеждаше много по-спокоен, отколкото някога го бе виждала. Вървеше с широки крачки редом с японците, силно впечатлени както от ботушите му, така и от шапката Стетсън. Един отакан тийнейджър му намигна.

— Как си приятелче?

Групата излезе от гарата и всички се качиха в мини бус, който ги откара до фермата на Косуги, където обиколиха всичко и се запознаха с високотехнологичните методи за производство на говеждо. Кристабел и Джъд харесаха всичко видно и го казаха на домакините. Когато се върнаха в буса, им подадоха опаковани бели парчета плат, за да попият потта си. И двамата бяха прекалено облечени за високата температура. Шофьорът на буса ги отведе в замъка „Нихо“, седалище на шогуната Токугава и те обиколиха калдъръмения двор, великолепните градини пред замъка и staите с плъзгащи врати,

заобиколени от дървен коридор. Когато вървяха по него, той издаваше мелодични звуци, подобни на птича песен. Показаха им и структурата отдолу, където пирони, заковани на стратегически места, издаваха тези звуци. Славейовият под, както го наричаха бе мелодичен начин, по който се спасяваха от опитите на вражески войници или ниндзи да нападнат самураите! Кристабел си бе взела фотоапарат и господин Косуги правеше снимка след снимка на Кристабел и Джъд. Кристабел бе доволна, защото след развода тези снимки щяха да са единственото, което ѝ оставаше от Джъд.

В самурайския форт имаше малък магазин за подаръци, където спряха, за да купят безалкохолни напитки и сувенири. Джъд купи на Кристабел красиво ветрило в червено и черно и картички, които да отнесат у дома. Когато се качиха отново в буса в компанията на невероятно любезния шофьор и поеха към ресторанта на господин Косуги, за да обядват, времето вече бе доста напреднало. Храната там се оказа превъзходна, особено говеждото, никак не по-лошо от говеждото на Кобе, с което се славеше Япония. Той бе използвал много подобни методи, за да постигне желанния ефект, включително и масажи на добитъка. Животните, които очакваха от семейство Дън, щяха да бъдат отглеждани по много подобен начин. Хапнаха говеждо с макарони, което им се стори приказно.

Кристабел ставаше все по-опитна с пръчиците за храна, откакто Джъд я научи. Така и не успя да разбере как става, докато Кеш ѝ показваше. Направи груба грешка и сподели този факт с Джъд, докато поднасяше макароните към устата си.

Джъд се бе държал приятно и се усмихваше през целия ден. Само че когато тя спомена Кеш, мъжът изстина. Дори апетитът му се стопи. Постара се да се държи любезно с домакините. Обиколиха един храм и поговориха с будистки монах, който дори написа автограф в книгата за храма, която Кристабел купи като сувенир, за да си припомня ширналите се Зен градини и красивите риби в езерцето близо до храма. По-късно, след като се прибраха с влака в Осака и се качиха на ферибота, за да се върнат в хотела, приятелското държание на Джъд изчезна. Когато двамата останаха сами в хотелската си стая, нещата се промениха.

— Може би аз трябваше да си остана, а ти да дойдеш с Кеш — каза той, едва сдържайки яда си. — Той дори говори езика, нали така?

Тя се стегна.

— Да, говори го, при това съвсем свободно — отвърна Криси и очите ѝ проблеснаха. Отметна назад дългата си руса коса, объркана от вятъра. В бежовите си панталони и блуза на цветя, тя изглеждаше стройна, източена и много красива.

Джъд се обърна към нея с тъга, от която сърцето ѝ се сви. Все още не бе свалил небесно сините си панталони, но бе оставил самото, вратовръзката и шапката и бе разкопчал последното копче на ризата. Тъмни косъмчета покриваха мускулестите му гърди и тя си спомни усещането, когато бе притисната до тях в мрака.

— Само че никога не те е имал — каза рязко той и се надвеси над нея — и никога няма да те има.

Тя възкликна и го погледна с учудване в големите си очи.

— Ти не ме искаш... — започна тя.

Слабата му ръка я притегли нежно, за да я притисне към мускулестото му тяло.

— Сляпа, глуха и от глупава по-глупава, това си ти! — каза той и притисна устни към нейните.

Тя усети иронията в думите му. Бе силно възбуден, а едва я бе докоснал. Преглътна с усилие. Някъде по гърба ѝ пробягваха тръпки на удоволствие. Спомни си какво бе изпитвала преди, но в следващия миг от гърлото ѝ се отрониха звуци, които дори не позна, че са нейни.

Ръцете ѝ задърпаха ризата му.

— Недей, Джъд — каза с пресекващ глас тя. — Просто още си под въздействието на всичко, което се случи. Ще отшуми.

— Държах се благородно още откакто те откараха в болницата — изсъска той. — Вече ми омръзна. Не се храня, не спя, не мога и ума да си събера, за да работя. Спомням си гласа ти, стонове ти, докато бяхме заедно — изрече той над устните ѝ. — Ти не можеше да ми се наситиш. Не можеше да се откъснеш от мен. Лицето ти, когато бе задоволена... Изтръпвам всеки път, когато се сетя. А ти ми разправяш, че щяло да отшуми!

Тя усети, че губи почва под краката си. Тялото ѝ реагираше както обикновено на близостта му и така нямаше да може да го убеди в обратното. Гърдите ѝ бяха притиснати в неговите, краката ѝ по своя воля я водеха по-близо до възбудата му. Усещаше ръцете му по тялото си и го желаше толкова силно.

Собствените ѝ ръце предателски се спуснаха под ризата му, но тя бе безсилна да ги спре. Вдигна лице към него и забеляза в черните очи същото безпомощно изражение на безкрайно желание.

— Този път няма да гася светлината, Кристабел — каза той, докато се навеждаше, за да я вдигне на ръце. — А на теб ще ти хареса всичко, което правя с теб.

Устните му се отвориха и поеха нейните. Все едно че вътре в гърдите и избухна експлозия от радост. За свой срам тя не направи дори опит да му се противопостави. Притисна се в него, за да отвърне на глада и страстта му, отърка тяло в неговото и простена жално.

Когато и двамата бяха отпуснати на леглото, тя вече нямаше думи. Ръцете ѝ се стремяха също като неговите да премахнат препятствията, тя дишаше бързо и накъсано и това бе единственият звук в тихата стая.

— Ще вечеряме... със семейство Косуги — задави се тя, докато той сваляше панталоните и дърпаше блузата ѝ през глава.

— След два часа — прошепна грубо той и ръцете му се насочиха бързо към бельото ѝ. — С малко късмет, може и да имаш сили да ходиш!

Тя простена под настойчивостта на устните му. Той не спираше да милва тялото ѝ и премахваше всяко дребно препятствие нетърпеливо, докато и двамата не се озоваха голи върху чаршафите.

— Поспри — прошепна той дрезгаво, докато тя се извиваше под устните му, спрели на гърдите ѝ. — По-бавно, скъпа. Не бързай. Няма нужда. Няма нужда да бързаш.

Тя изхлипа, а гласът ѝ прозвуча силно в тишината, нарушавана единствено от монотонното бръмчене на климатика.

— Чистачките — каза тя.

— Затворих вратата.

Искаше да му каже, че те имат и резервен ключ, но устните му бяха от вътрешната страна на бедрото ѝ и тя полудя от удоволствие. Никога не бе предполагала, че собственото ѝ желание може да бъде толкова силно, да избликне по този начин още щом той я докосне.

— Може би аз не съм нормална — задавено каза тя и се притисна към него.

— Защо?

— Цялата горя — засмя се неуверено тя. — Умирам за теб. Ще направя всичко, всичко!

— Аз също. Всичко, за да ти доставя удоволствие — отпусна се до нея и стисна нежно лицето ѝ между дланите си, за да го поднесе към устните си. — Мина толкова много време, мила. Толкова много!

Гласът ѝ се превърна във висок стон, когато прекара ръка през космите на гърдите му. Чудеше се дали и жените усещат същото, което и мъжете, когато някой ги гали. Решена да открие, тя се наведе към гърдите му и проследи с устни и език плоските мъжки зърна, толкова различни от нейните.

Той се изви и простена.

— Харесва ли ти? — прошепна тя до ключицата му.

— Страхотно — изръмжа той. — Направи го отново.

Тя го послуша, но този път устните ѝ се спуснаха под пъпа, той бе разтърсен от тръпка и привлече тялото ѝ под своето, краката им се преплетоха и той потърси устните ѝ.

Ръцете му бяха между телата им и той твореше чудеса, караше я да се извива и стене от невероятното усещане. Тя разтвори крака, за да го допусне да я докосне още по-интимно.

Той надигна глава и я погледна в очите, докато ръцете му отново пълзяха по тялото ѝ с бавни нежни движения, които я оставяха бездиханна.

— Някоя не съм желал толкова силно — призна той. Дългият му крак, покрит с косъмчета се плъзна между нейните, за да може той внимателно да навлезе и открие женствеността ѝ. — Недей, не си повдигай крака — прошепна той. — Помести се... така, точно така — той потръпна. Очите му потърсиха нейните. — Сега се притисни в мен. Искam да ме усетиш как навлизам. Бавно, много бавно, мила. Хубаво е, нали?

— Да — прошепна на свой ред тя. Ръцете ѝ стиснаха раменете му и тя се вгледа в него, докато тялото му бавно се сливаше с нейното. Очакваше да я заболи, макар и малко. Но вече нямаше бариера, нищо не им пречеше. Очите ѝ отразиха изненадата и удоволствието, което изпита щом той влезе в нея.

— Възбуждаш ме — каза той без да откъсва очи от нея, докато се движеше. — Всичко у теб ме възбужда. Никак не исках онази първа

нощ да гася светлината. Искаше ми се да виждам лицето ти, очите ти, докато те любя.

Изражението му ѝ бе непознато. Дъхът ѝ замря, щом той премести краката ѝ и ги събра между своите.

— Помниш ли какво бе усещането първия път, когато го направих? — попита той, гласът му чувствен и галещ.

— Да — отвърна тя. Ръцете ѝ се пресегнаха към лицето му, проследиха правия нос, широките изваяни устни, издадената брадичка. Тя изхлипа от удоволствието, което той събуждаше в тялото ѝ.

— Така ли? — прошепна той и отново се раздвижи, вече по-уверено, забелязал изражението ѝ. — Да, харесва ти, нали? — бедрата му се повдигаха и я отново я притискаха, а с всяко ново движение тя стенеше и замираще.

Пръстите ѝ продължаваха да стискат раменете му, а екстазът се надигаше в тялото ѝ и я обладаваше.

— Джъд! — викът ѝ, предизвикан от насъбралото се напрежение пресекна. Погледна го в очите с нещо като паника. — Моля те... не спирай — молеше тя с последни сили.

— Ето така ли? — питаше напрегнато той и навлизаше по-дълбоко и по-силно. Беше стиснал зъби. Затвори очи. — Да. Да! Точно... така.

Тя се движеше с него, сякаш бяха свързани от нещо невидимо. Забрави миналото, не мислеше за бъдещето, за болката и несигурността. Знаеше само едно и то бе отчаяната нужда да достигне удоволствието. Съсредоточи се в момента с всички сили. Дишаше шумно, също като него. Тялото ѝ тръпнеше при всяко дълбоко проникване. Очите ѝ не виждаха, взрени в неговите, а тялото ѝ лудо танцуваше в търсене на удовлетворението.

— Никога не е било толкова хубаво — прошепна дрезгаво той, когато тялото му усили ритъма. Мъжът простена и дланите му стиснаха чаршафа от двете страни на главата ѝ.

— Няма да издържа дълго...

— Няма нищо — прошепна тя, гласът ѝ изтънял и напрегнат. — О, Джъд... Джъд...

Притисна устните ѝ със своите, а ритъмът стана трескав.

— Хайде, мила, направи го! — прошепна той до отворените ѝ устни. — Направи го заради мен!

Неочакваното удоволствие я зашемети. В първия момент се извиси до неподозирани висоти. В следващия хлипаше като дете и се притискаше в него, усетила как тялото ѝ се взривява и разпраща радостни тръпки.

Почти не го виждаше в последвалата лудост. И очите и устата ѝ бяха широко отворени, докато бе обзета от безкрайното удоволствие на тялото, в което цареше нещо диво.

Бедрата му се спуснаха диво над нея и понесоха горещата вълна на избухналата страст.

— О, господи, господи! — задъха се той. — Никога не е било така... никога!

Тя го притисна към себе си, приласка го, успокои го, докато тръпките отминаваха. Дълго след това той потръпваше, а най-сетне се отпусна върху нея мокър и уморен. Тя се наслаждаваше на усещането на едрото му тяло, прегърнала го до себе си. Докосна с устни рамото му, гърлото. След това прокара ръце по влажния гръб, усети трепета на мускулите и усети всяко движение, предизвикано от изпитаното удовлетворение. Почувства устните му до ухото си, топлината на лицето му, притиснато до нейното.

Това бе акт на нежност, който тя не си бе представяла, че може да съществува след толкова диво и страстно любене. Притисна се отново към него и се опита да диша по-спокойно. Телата им бяха все още слети, макар и отпуснати от изтощение.

Той повдига глава и се взря в очите ѝ. Гледаше я така, сякаш много дълго не я бе виждал. Ръката му приглади влажната объркана коса и проследи пълните устни.

— Аз съм част от теб — прошепна той и гласът му прозвуча много учудено. — Усещам те навсякъде около мен, ти си като топла коприна.

Криси се изчерви и се скри във врата му.

Джъд вплете пръсти в косата ѝ. Превъртя се на една страна и я привлече със себе си. Гърдите му тежко се надигаха и спускаха.

— Нараних ли те?

— Не, разбира се.

Ръката му се спусна отстрани, където бе раната, сега очертана от лека подутина.

— Сигурна ли си?

— Лекарят каза, че мога да се върна към обичайните неща — каза тя. — Предполагам, че е имал предвид... всички неща.

Той се засмя дрезгаво до слепоочието ѝ.

— Това не беше нормално — прошепна той и я целуна по клепките. — Беше различно.

Тя обви врата му с ръце и отпусна глава на влажното мъжко рамо.

— Страхувам се, когато се чувствам по този начин.

— Да — нямаше нужда да я пита какво иска да каже. Проследи косата, паднала по гърба ѝ, а очите му се спряха на стената зад тях. Намръщи се, защото се сети, че за малко не я бе изгубил. Беше се проявил като глупак. Може би, наистина само може би, все още имаше някакъв шанс.

— Не казваш нищо за развода — прошепна тя, въпреки че не ѝ бе приятно да повдига въпроса. Точно сега се чувстваше уязвима и несигурна в него.

— Казах на приятеля ти Кеш, че адът ще замръзне, преди да ти дам развод — каза тихо той.

Усети как тялото ѝ се стегна.

— Ка... какво?

Ръката се плъзна по гърба ѝ, проследи белезите и се спусна чак до бедрата, за да я привлече до себе си. Потръпна, когато я усети и тялото му веднага се раздвижи.

— Ако те боли, най-добре ми каже веднага — каза той едва успявайки да се контролира. — Преди отново да загубя контрол.

Тя усети реакцията му. Беше прекрасно да чувства как тялото ѝ се отваря за неговото. Повдигна леко единия си крак, за да навлезе той по-навътре и чу как шумно си пое дъх.

— Нямаше да ти кажа дори и да ме болеше — прошепна дрезгаво тя. — Искам пак. Искам те отново. Искам... да бъда... част от теб.

Той издаде странен гърлен звук. Секунди по-късно устните му бяха върху нейните и тялото му притискаше жадно нейното. Никога не си бе мислил, че е възможно двамата да достигнат такова сливане, но ето че се случваше. Това бе последната му мисъл, преди да потъне в забвението на страстта.

Привлече я под душа със себе си, сериозен и притихнал и я изкъпа толкова естествено, сякаш това бе ежедневието.

Тя бе разтърсена от тази неочаквана интимност във връзката им. След Коледа почти не се бяха докосвали, а ето че сега бяха любовници. Наистина любовници.

Докато я сапунисваше и изплакваше, целуваше нежно гладката кожа. Помилва гърдите и ги целуна, а след това ѝ подаде гъбата.

Бяха също като деца, които оглеждат телата си, потънали в съсредоточена игра.

Джъд я избърса, уви я в хавлия, а след това и себе си. Сетне я отведе до вградения сешоар за коса и ѝ помогна да изсуши дългата коса.

Сякаш времето бе спряло за тях. Не си спомняше някога да е споделяла такава близост с друг човек. Очите ѝ жадно търсеха неговите и се надяваха на нещо повече от удивителното удоволствие, което бяха изпитали преди малко.

— Какво търсиш, Кристабел? — попита нежно той.

Тя извърна поглед и бързо се усмихна.

— Нищо.

Той остави сешоара и повдигна брадичката ѝ. Гледаше я напрегнато и сериозно.

— Няма утре. Има само сега. Ще живеем ден за ден, докато се приберем. Става ли?

Тя преглътна и го погледна в очите.

— Добре, Джъд — прошепна тя.

Той се наведе и бавно покри устните ѝ. След това отново я поведе към спалнята и я облече с нежност, от която сърцето ѝ се сви.

След това нямаше връщане назад. Където и да ходеха се държаха за ръце. Джъд ѝ се усмихваше така, сякаш не бе виждал друга жена. Отваряше ѝ вратите, караше я да върви от вътрешната страна на улицата и ѝ кавалерстваше навсякъде. Подари ѝ най-сексапилното червено боди, което тя бе виждала и я накара да го облече и да му се представи в него. Резултатът бе ясен. Всяка нощ заспиваше в прегръдките му след нежната страст, която ставаше все по-вълнуваща с всеки изминал ден. Кристабел изпитваше ужас от момент, когато щяха да потеглят за дома. Но, разбира се, пътуването приключи.

Качиха се на самолета за Далас и страхът, че ще изгуби близостта с Джъд я направи мълчалива и сдържана през цялото пътуване.

Джъд забеляза и го отдаде на колебание от нейна страна, на несигурност дали да продължи връзката. Той също се отдръпна, за да не я притиска. Това, от своя страна я накара да мисли, че той също има съмнения, които изглежда не бе забелязала по-рано.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скоро след като се върнаха от Япония, Криси започна да повръща сутрин. Първия път, когато се случи, Мод не си беше у дома. Втория път се престори, че е забравила нещо в банята и едва успя да се добере дотам. Отскочи тайно до града, купи си тест за бременност и зачака уикенда, когато Мод отиваше на гости на сестра си, за да го използва.

Резултатът я стресна. Вината за всичко бе нейна. Тя сама бе накарала Джъд да повярва, че пие противозачатъчни хапчета и не му бе казала нищо, когато се любиха в Япония. Ето че сега бе бременна, а той я отбягваше. Беше отрекъл, но тя знаеше, че ще се ожени за Типи. Филмовата компания се върна, за да заснемат още няколко сцени и той отново идваше, за да докарва и прибира манекенката до хотела. Очевидно не можеше да търпи Кристабел, след като се бяха върнали от Япония и след всички онези великолепни нощи, които тя прекара в прегръдките му. Ами ако разбереше за бебето? Щеше да се чувства длъжен да останат женени, разбира се, че щеше да стане така. Щеше да съсипе живота му, и неговия, и на Типи, и своя собствен...

Седна на студения твърд ръб на ваната и ѝ се прииска отново да е Бъдни вечер, за да му каже истината. Сега вече бе закъсняла с много седмици. Освен това с цялото това гъмжило кинаджии нямаше начин да останат насаме, въпреки че те щяха да останат само няколко дни, за да заснемат повторно сцени, които някой по грешка бе съсипал.

Мод, естествено, разбра. От нея не можеше да се скрие нищо. Когато следващата седмица Криси повърна закуската си и ѝ се наложи да полегне, Мод ѝ призна, че знае. Само не ѝ каза, че е споделила страховете си с Кеш.

Тя погледна ядосана Криси и скръсти ръце.

— Той е в обора, при снимачния екип — насочи я тя. — Отиваш веднага и му казваш, ако ли не, ще отида аз.

— Няма да направиш нищо подобно — сопна се разпалено Криси и изтри лице с влажна кърпа. — Трябва да реша някои неща.

— Също и той — долетя резкия отговор на възрастната жена. — Това бебе е и негово. Той ще го иска.

Криси не бе сигурна какво ще иска Джъд. След пътуването до Япония той я избягваше. Истината бе, че идваше единствено, когато филмовият екип бе тук. Когато дойдеше, се въртеше около Типи. Продължаваше да я довежда и вечер да я връща в хотела. Правеше така, че Криси да разбере, а от това я болеше още повече. Никога не ѝ хрумна, че Кеш също се навърта, че Джъд може да ревнува.

— Той прекарва по-голямата част от времето си с Типи — каза тъжно тя. — Освен това всеки момент може да подаде документите за развод. Няма да е честно да го лиша от шанса му да намери малко щастие.

— Че ще бъде малко, това е сигурно — изсумтя Мод. — Нямам нищо против Типи, защото тя се държа мило и с двете ни. Само че тя ще му провали живота. Той никога няма да си намери място в нейния свят. Както и за теб няма място в света на Кеш — добави нарочно тя.

— Това решение трябва да го вземе Джъд, не аз.

Мод въздъхна.

— Не мога да споря с теб, просто не мога.

— Да, наистина, няма смисъл — съгласи се Криси. Усмихна се леко. — Струва ми се, обаче, че си права. Не бива да крия от него.

— Поне в това отношение си права — възрастната жена погледна през прозореца.

— Той е точно пред обора с Гари и Типи. Иди да го хванеш, преди да е тръгнал.

— По-добре да хвана някоя настинка — измърмори Криси. — Добре, де, добре, отивам! — стана от леглото и тръгна след Мод по коридора.

Мод отвори задната врата със странно изражение.

— Недей да си въобразяваш прекалено много — каза Криси, когато мина покрай нея. — Джъд ми каза, че не се вижда като мъж със семейство.

— Чакай само да прегърне бебето и ела пак ми го кажи.

Криси искрено се надяваше да е права. Само че я мъчеше някакво лошо предчувствие и то се засили, когато приближи обора. Ами ако реши, че лъже? Ами ако реши, че детето е от Кеш? Беше виждал противозачатъчните на нощното ѝ шкафче. И сам бе казал, че

не би я докоснал, ако не знаеше за тях. Но той не знаеше, че са стари, и че тя не ги пие.

При всяко положение тя нямаше начин да скрие една бременност в Джейкбсвил, Тексас, където всички ги познаваха и двамата с Джъд. Май беше по-добре да приключи още сега с този въпрос. Нямаше какво друго да направи...

Закова се на място, когато съзря гледката щом зави зад ъгъла. Гари, помощник-режисьорът бе с гръб към нея и говореше с оператора и озвучителя. Той се мръщеше отвратен към обора. Криси са зачуди какво ли има там. В обора нямаше никого, само две самотни фигури. Джъд се бе подпрял на една от високите ясли, а Типи се притискаше в него, докато двамата се целуваха с някаква отчаяна страст.

На младата жена ѝ прилоша. Как да влезе и да каже на Джъд, че не могат да се разведат, защото е бременна, след като бе очевидно, че е полудял от желание по Типи. Човек не може просто да подмине подобна целувка. А ѝ беше казал, че не желае Типи!

Обърна се и излезе тихо. Сълзите почти я замъгляваха, докато се качваше зад волана на стария пикап. Извади резервните ключове изпод стелката и запали мотора. Потегли, без да помисли, че не си е взела нито книжката, нито застраховката, нито дори чантата.

Постепенно чувствата ѝ се върнаха. Болката я разкъсваше отвътре. Жадната целувка изплуваше пред очите ѝ отново и отново. Тя бе взаимна. Той очевидно бе толкова сигурен, че ще получи развод, че вече градеше планове за бъдещето си с манекенката. Не можеше да си представи Типи да живее със заплатата на тексаски рейнджър, дори с дивидентите, които идваха от фермата. Жената бе красива и всички я харесваха. Тя пътуваше по света и се появяваше в ревюта с дрехите на световноизвестни дизайнери. Сигурно много обича Джъд, след като е готова да се откаже от парите и славата. Не бе за чудене. Джъд бе красив, сексапилен и много мъжествен. Типи нямаше да бъде първата жена, която го намираще неустоим.

По пътищата нямаше много движение. Беше прекалено късно за обяд и много рано за училищните автобуси. Училище. Стисна здраво волана. Тя самата щеше да изпраща детето си на училище след няколко години. Джъд трябваше да разбере. Нямаше как да го скрие от него. Нямаше начин да скрие каквото и да е от него. Детето, което той не

искаше, щеше да провали живота му, надеждите му за бъдещето. Щеше да му е неприятно, а също и на Криси.

Отби от главния път и пое към високите брегове на реката по тесен непавиран път. Умът ѝ трескаво работеше. Не можеше да реши какво да прави. Ами ако замине. Той щеше да разбере истината някой ден. Не би отишла в някоя клиника, не би могла да направи подобно нещо, каквото и да ѝ струваше. Без да мисли натисни педала на газта. Отново видя как Джъд целува Типи и я прободе нова мъка, сякаш в сърцето ѝ имаше отворена рана. Джъд обичаше Типи! Той обичаше Типи!

Простена високо. Не можеше да му каже. Просто не можеше! Вината бе само нейна. Трябваше да внимава. Не бе взела никакви предпазни мерки. Отговорността си беше нейна. Тя бе тази, която трябваше да плати за последствията, не Джъд.

Стисна зъби, затвори очи и отново видя целувката. Не обръщаше никакво внимание къде кара. Над реката имаше тесен мост без парапет. Реката не бе дълбока, но брегът се издигаше на три метра. Когато отвори очи, забеляза, че е излязла от коловоза и се е насочила право към брега!

Изписка и изви волана. Настъпи спирачката с всички сили и спря на сантиметри от неминуемата смърт. Пикапът поднесе и спря, а предните губи останаха на сантиметри от ръба.

Подпря глава на волана, разтреперана от облекчение. Усети как горещите сълзи се стичат по ръцете ѝ. Така става, когато шофираш и си разстроена, а Джъд все я предупреждаваше да не го прави. Ако не бе отворила очи, щеше да падне в реката. Можеше да се убие, да не говорим за бебето. Спусна ръка, сякаш, за да защити леко заобления си корем.

Измъкна се от пикапа и огледа леко изкривената броня, вдигнала се към фаровете, а след това сведе поглед към бързоструйните води на реката. Извади от джоба си салфетката, с която сутринта бе попила червилото и избърза запотеното си лице. Никога не бе правила по-опасно нещо. Нямахше да се качи в пикапа, преди да се успокои напълно.

Чу мотора на кола на междушчатския път, успореден на непавирания и насочи поглед натам. Беше полицейска кола. Човекът намали за секунди и отново потегли. Полицията сигурно се чудеше

какво прави там съвсем сама, спряла пикапа на самия бряг. Нека се чуди. Нямах да се прибере, все още не. Нека остави достатъчно време на Джъд да си отиде. Нямах да може да го погледне точно сега, докато споменът за целувката я изяждаше отвътре.

Джъд вървеше към джипа си, когато забеляза притеснената Мод, застанала на задната врата.

Обърна се, приближи се и се усмихна мило.

— Да не би нещо да не е наред? — попита той.

— Криси каза ли ти? — попита остро тя.

Той се намръщи.

— Какво да ми каже?

Мод се поколеба.

— Виждал ли си я?

— Не. Трябваше ли? — попита нетърпеливо той.

— Беше тръгнала да говори с теб — продължи Мод. — Не й виждам пикапа.

Той усети как го обхваща напрежение. Ако Кристабел е идвала в обора, сигурно го е видяла с Типи. Беше я целунал, за да накара помощник-режисьора, Гари, да престане да я преследва. Този тип ставаше изключително досаден. Това бе напълно невинна целувка, също като на филм. Само че, ако Кристабел ги бе видяла...

— За какво е искала да говори с мен? — попита той и се сети колко често се натъкваше на Гриър, когато идваше. Нещата стигнаха до там, че двамата с Кристабел почти не си говореха. Ревността му бе така разпалена, че едва успяваше да я скрие.

Мод прочисти гърлото си.

— Не знам, не ми каза — опита се да се измъкне тя.

Пое си дълбоко въздух.

— Сигурно е отскочила до мелницата. Няма значение.

Жената влезе в къщата. Джъд се поколеба. Мод се държеше странно. Той отново се зачуди защо Кристабел не се бе обадила. Не бе типично за нея да премълчи нещо, което за нея е равносилно на предателство. Старата Кристабел щеше да вдигне шумен скандал и на двамата с Типи щеше да им се наложи да дават обяснения. Притесни се, че тя си е тръгнала, без да каже и дума.

Качи се в джипа и реши да мине до града, за да провери дали не е отишла до пощата. Още с качването, чу обаждане по радиостанцията.

— Кеш някъде наоколо ли е? — попита някакъв младеж.

— На събрание е с шефа Блейк и градската управа. Защо?

— Като излезе ще му кажеш ли, че приятелката му е на брега на реката до пикапа си на пътя на Джей Дейвис?

— Защо трябва да му казвам? — попита диспечерът.

— Защото предните колела на пикапа едва се държат на брега, а и тя едва се държи на крака — отвърна младежът. — Ако бях на негово място, щях да побързам.

— Ще му кажа веднага щом излезе. Едва ли ще се бавят много.

— Благодаря — младежът изключи радиостанцията.

Джъд пое с много газ и полетя напред.

Кристобел чу приближаването на някаква кола и се напрегна. Мястото бе самотно и можеше да се окаже в беда. Може пък да беше полицаят, който мина по-рано, зачуден какво ли прави тя тук. Надяваше се да не е някой, който се чуди каква беля да направи.

Щом забеляза черния джип, усети как я обхваща безпокойство. Последният човек на този свят, когото искаше да види, бе Джъд Дън. Черните ѝ очи бяха гневни, когато той спря до нея и слезе с едно-единствено пестеливо движение.

Тя беше с гуменки и изглеждаше още по-ниска. Рейнджърът ѝ се стори много висок в кожените ботуши и кремавата шапка Стетсън, автоматичният Колт 45 калибър с гравираната дръжка, провиснал отстрани в кобура. Сребърната звезда на рейнджърите блестеше на слънцето също като очите му, докато приближаваше.

— Прекалено близо си до брега — каза той направо.

Тя скръсти ръце пред гърдите, избегна погледа му и отново обърна очи към водата.

— Не съм — опъна се тя.

Той спря зад нея и я зачака да заговори, да го обвини, да поиска обяснение. Не го направи.

— Какво правиш тук сама? — настоя той.

— Трябваше да помисля — каза тя с нетипичен за нея тон.

Джъд се поколеба. Нямаше представа как да я попита дали го е видяла с Типи в обора.

— За какво? — попита той.

Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои и се обърна. Очите ѝ бяха леко зачервени, но от нея се излъчваше спокойствие и решителност.

— Искам да изкупиш моя дял.

Това бе последното, което той очакваше да чуе от нея. За няколко секунди остана без думи.

— Какво?

— Реших, че не желая през остатъка от живота си да отглеждам добитък, въпреки че сделката с Япония беше успешна — отвърна спокойно тя. — Имам малко спестени пари. Не искам да се връщам в техникума. Реших да постъпя в колеж.

— Добре — каза той. — Ще говоря с Мърчисън в банката. Можеш да живееш във фермата...

— Не си ме разбрал — прекъсна го тя. — Заминавам да уча в Сан Антонио, няма да съм тук.

Тя се готвеше да си тръгне. Нямаше да я вижда повече. Фермата, единствената им връзка, щеше да остане само негова. Тя щеше да живее в друг град, да работи в друг град. Нямаше да е тук, когато той идваше да преглежда книгите, да види добитъка, да вземе сметките. Нямаше да я вижда дори с Гриър. Мисълта го възпря.

— Искам да си тръгна в края на месеца — добави тя. — Ако не успееш да се справиш до тогава, няма значение. Оправи нещата както прецениш. Готова съм да подпиша каквито документи е необходимо.

Той се намръщи страховито. Нещо определено не беше наред. Тя обичаше фермата. Беше в семейството ѝ от три поколения. Не ѝ беше приятно дори да я дели с него. А ето че сега искаше да си замине завинаги. Защо?

— Мод каза, че си искала да говориш с мен — продължи той. — Това ли е?

— Да — отвърна тя, доволна, че Мод не е била откровена с него. Сан Антонио не беше много далече, но поне бе добра отправна почва. Щеше да отиде там и да реши накъде да бяга, преди да започне да ѝ личи.

— Кристобел — започна той.

Преди да успее да събере мислите си, чу сирена и силното бръмчене на форсиран двигател. И двамата се обърнаха едновременно и видяха една от патрулните коли на Джейкъбсвил да се приближава

по непавирания път, оставяйки след себе си огромни облаци прах. Беше Гриър, дяволите да го вземат, дано!

Гриър спря рязко и едва спрял сирената и светлините, изскочи от колата и се насочи към Кристабел.

— Добре ли си? — попита той, без да обръща никакво внимание на Джъд.

Заля я вълна от облекчение. Джъд нямаше да настоява за повече обяснения.

— Добре съм — каза тя. — Просто ми трябваше някое тихо място, за да помисля.

Гриър не повярва. Присви очи и я погледна, без да трепва.

— Ще карам след теб до фермата.

Кристабел въздъхна гневно.

— Не ми трябват пазачи.

— Трябват ти, и още как. Виж се как си паркирала!

— На цели тридесет сантиметра от брега съм! — заинати се тя.

Гриър протегна ръка. Тя го погледна, все още ядосана, но му подаде ключовете от пикапа.

— Ще го прекарам. Какво правиш тук? — обърна се той към Джъд.

— Разговарям с жена си — отвърна той подигравателно и арогантно.

— Не съм ти жена — сопна се задавено Кристабел. — Аз съм само наемната работна ръка.

Гриър предвидливо ги остави сами и се качи да премести пикапа.

— Какво, по дяволите, означава това?

Тя не го погледна. Кръстоса ръце пред гърдите си.

— Студено ми е.

Мъжът погледна голите ѝ ръце и гласът му омекна.

— Как няма да ти е студено. Дори пуловер не си облякла.

Тя не обърна никакво внимание на думите му и извърна поглед към Гриър, който с лекота обърна пикапа.

Джъд въздъхна шумно.

— Трябва да седнем и да поговорим...

Тя го погледна безразлично.

— Нямам за какво да говоря с теб — отвърна сериозно тя. — Ще бъдат само празни приказки. А те не означават нищо.

Той стисна зъби.

— Видяла си ме с Типи — каза дрезгаво той. — Мога да ти обясня.

— Да не би да даваш пет пари за това, което мисля аз — попита тя. — Дори не съм част от живота ти. Никога не съм била.

Той се намръщи.

— Кристабел...

— Криси! Хайде да вървим! Ще настинеш тук! — извика Гриър.

Тя се насили да му се усмихне.

— Ти да не би да си много облечен? — укори го нежно тя.

Гриър едва се сдържа да не продължи да я хока.

Тя сви рамене.

— Добре. Идвам!

Едрите длани на Джъд се свиха в юмруци.

— Чакай малко.

Тя го погледна.

— Твоят живот си е твоя работа. Няма да ти се месея. Очаквам да проявиш същото разбиране и ти.

— По дяволите!

— Ти спаси фермата, Джъд — добави тихо тя. — Спаси и мен. Жертва пет години от живота си, за да не потъна. Никога няма да забравя какво ти дължа. Но не очаквам да правиш нови жертви заради мен — добави мрачно тя. — Ако има човек, който заслужава щастие, то това си ти. Радвам се, че... Типи те чака. Няма да ви се пречкам.

Тя отстъпи от него и насочи вниманието си към Гриър, който държеше вратата отворена. Подаде ѝ ключа за пикапа.

— Добре, прибирам се — каза тя на Кеш, направи смешна физиономия и се засмя.

Той също ѝ се усмихна.

— Да не караш с превишена скорост.

— Аз никога не карам с превишена скорост.

— Да бе!

Тя седна в пикапа и потегли. Дори не погледна Джъд, когато мина покрай него.

Джъд пристъпи към Гриър, който се връщаше към патрулната кола.

— Тя все още не е разведена — каза той, предизвиквайки другия мъж.

Гриър го погледна студено.

— Все едно че е разведена, като гледам колко внимание ѝ обръщаш напоследък.

— И как да ѝ обърна внимание, след като няма случай да се прибера във фермата си без да се натъкна на теб! Освен това отношенията ми с Кристабел не ти влизат в работата.

Гриър само се усмихна.

— Ще видим тази работа — отново пое към полицейската кола.

— Има ли нещо, което не знам? — попита рязко Джъд.

Гриър се поколеба, нещо напълно нетипично за него.

— Защо не попиташ нея. Или по-добре попитай Мод. Аз поне така разбрах.

Преди Джъд да продължи да настоява, Гриър потегли.

Джъд нямаше намерение да се отказва. Усещаше, че нещо става, че това нещо го засяга. Последва Гриър в полицейското управление.

Полицейското управление на Джейкъбсвил делеше сградата с пожарната. Мъжете често сменяха назначенията си. Много от тях започваха като пожарникари, а по-късно преминаваха обучение за полицаи, или обратното. Бяха приятна група от добросърдечни хора. Повечето женени. Малцина бяха самотници. Имаше и доста бивши военни.

Гриър се открояваше дори сред самотниците. Отначало караше колегите си да се чувстват неудобно. По-късно завърза повърхностни приятелства, особено след като колегите му научиха, че могат да разчитат на него, когато са в нужда. Не бе нужно много време, за да започнат да се носят слухове за миналото му, но приказките пресекваха в мига, в който той се появеше. Където и да отидеше го оглеждаха любопитно, защото някои от подвизите му бяха силно разкрасени. Затова не след дълго той се превърна в аутсайдер.

Не че имаше нещо против. Бе човек, който привличаше жените, стига те да го интересуваха, което се случваше често и само с поглед отблъскваше мъжете, които се опитваха да го въвлекат в сбиване. Но изключения винаги имаше.

Всъщност изключението връхлетя побеснял, решен да разплете тайната, която никак не му бе допаднала.

Гриър знаеше, че няма да успее да укроти положението само с думи. Двамата с Дън си приличаха прекалено много. И двамата мъже имаха минало, което би трябвало да ги превърне в първи приятели. Вместо това се оказаха съперници.

Джъд затвори вратата след себе си и спусна щората, която бившият заместник-шеф на полицията използваше само през обедната си почивка, за да тренира скрит от любопитни погледи. Гриър рядко пускаше щорите. Джъд понечи да ги спусне, очевидно, за да задържи любопитните погледи от конфликта.

С примирена въздишка Гриър се изправи и започна да разкопчава униформената риза и да разхлабва вратовръзката.

— Ти не можеш ли да се биеш облечен? — подигра му се Джъд.

Гриър изви единия ъгъл на устата си и продължи да се разкопчава.

— Нямам друга чиста риза, освен тази. Не искам да я изцапам с кръв.

— Моята или твоята? — попита другият мъж.

— Все едно. Гледам, че ти си с бяла риза — изтъкна Гриър.

Този път Джъд не отговори. Свали си кобура както беше с оръжието и го остави на бюрото, застана отпуснат и зачака.

— Не е нужно да го правим — опита Гриър още веднъж.

— Не е нужно — съгласи се Джъд с измамно любезен глас. — Кажи ми какво крие тя и веднага ще се махна от кабинета ти.

— Не мога — отвърна Кеш. — Дал съм дума.

Джъд сви широките си рамене.

— Тогава ще бъде по моя начин — каза той, пристъпи напред и замахна светкавично с юмрук към съперника си.

Славата на Гриър не се дължеше на преувеличения. Той се наведе, изви се и с добре прицелен ритник, достоен за Чък Норис, повали Джъд.

Джъд падна, но се изправи като котка. Скочи, избърса кръвта от устата си и се усмихна. Тази усмивка бе добре известна в средите на рейнджърите. Гриър, обаче, можеше да се похвали със същата.

Кеш почти успя да се приведе навреме, но ритник след пълно завъртане го уцели в стомаха, последван от втори такъв, който го запрати върху един стол.

Шумът, въпреки че бе през обедната почивка, привлече вниманието. Вратата на Кеш се твори тъкмо когато той се привеждаше, за да нападне Джъд, просна го върху бюрото и го прекатури на пода.

Някой викна, „Бият се!“ и в следващия момент наоколо се струпяха мъже в сини униформи, като се блъскаха да застанат някъде по-напред. Гриър бе убеден, че дочу някой да събира залози, но ушите му пищяха от последния удар на Джъд. По дяволите, този тип яко удряше!

Успя да парира следващия замах на по-младия мъж, подскочи и с ритник го запрати към стената. Докато се възстановяваше, Гриър се извъртя и го уцели отстрани в главата с втори висок ритник, който достави истинско удоволствие на наблюдателите.

Джъд се приземи грациозно и отново скочи на крака. Двамата мъже, свършени противници и като телосложение, и като умения се наблюдаваха внимателно, дебнеха движенията си и пристъпваха един към друг. Спираха замах с ръце, избягваха или блокираха ритници. Ударите звучаха остро и болезнено. И двамата бяха насинени, и двамата кървяха.

Гриър се престори, че ще нанесе висок удар с крак, но продължи с нисък юмрук. Джъд пое удара, но се извъртя и със заден ритник запрати Гриър върху бюрото му.

Тълпата ставаше все по-шумна и очевидно, по-голяма.

Гриър погледна към зрителите с присвити черни очи, почти толкова черни, колкото на Джъд.

— Заради теб ще ме уволнят — изръмжа той.

— Как ли пък не, Чет ти е втори братовчед — Джъд уцели Гриър с пета и той падна от бюрото. — Ставай! — изсъска той, когато другият мъж се поколеба.

Гриър се изправи, и с камшичния удар през коленете, повали Джъд. Джъд бързо се изправи, пресегна се, улови го и го просна право върху удобното кресло.

Тук не можеше да има победител, прецени положението Кеш. Двамата с Джъд бяха прекалено добри, за да успее единият да неутрализира другия. Лошото бе, че Гриър сам бе научил Дън на доста от тези умели хватки. Остана на стола и потри брадичката си.

— Да не вземеш да спреш точно сега? — попита Джъд с тих ядосан глас, черните му очи блеснали. — Ставай, трябва да довършим

започнатото.

— Без мен — каза му развеселен Гриър — засмя се и поклати глава. — Аз знам кога да се откажа.

— Ставай!

Гриър изви вежди.

— По-добре първо помисли. Ако ме накараш да стана, ще те арестувам за нападение над полицаи. Ще ти сложат белезници, ще ти вземат отпечатыци и ще те тикнат в затвора, а аз лично ще се обадя на вестниците, за да им разкажа за сензацийата. Как според теб ще приеме нещата капитанът ти, или шефовете в Остин? — добави той, а очите му проблясваха.

Джъд бе побеснял. Нямаше намерение да се дава толкова лесно. Не бе научил нищо.

— Тя каза, че иска да изкупи нейния дял от фермата, за да се премести да живее в Сан Антонио. Няма да изляза от този кабинет, преди да ми обясниш какво става с нея — настоя инатливо Джъд. — Ще изкопча истината по какъвто и да е начин — добави мрачно той.

Гриър знаеше, че ако не му каже, Джъд ще се върне във фермата и ще тормози Криси за истината. Това можеше да е опасно. Бе очевидно, че тя е много разстроена. Вече я познаваше добре и се сети, че тя е измислила този план, за да избяга от Джейкъбсвил. В Сан Антонио лесно щеше да остане анонимна. Тук това нямаше да се получи, не и в състоянието, в което се намираше.

— Добре — каза най-сетне Гриър и въздъхна дълбоко. — Ще ти кажа — но не пред свидетели — добави той и погледна лошо насъбралите си. — Вън, или ще ви сложи на двойни смени при пешеходната пътека пред забавачката!

Всички наизскачаха кой през прозорците, кой през вратата. Гриър бавно се изправи и усети, че целият е натъртен. Лицето на Джъд Дън приличаше на релефна цветна карта на Тексас. Освен порязаните места, започваха да се появяват и петна с доста интересен нюанс на лилавото. Гриър прецени, че той едва ли изглежда много по-добре. Челюстта го болеше.

— И защо не ми каза веднага? — попита заядливо Джъд.

— Реших, че може да ме съжалиш и да си отидеш.

Джъд се изсмя.

— Ще ти се.

Кеш сви рамене и метна на рамо униформената риза, облече я, закопча се и отново си върза връзката.

— Предполагам, че Кристобел иска да отиде в Сан Антонио, защото е голям град и от там ще може да се качи на автобус, или влак и да отиде, където прецени, преди да е станало твърде късно.

Джъд се намръщи, докато си закопчаваше колана с оръжието.

— Каза, че искала да се запише в колеж.

Гриър се настани на ръба на бюрото си и погледна търпеливо Джъд.

— Решила е, че искаш Типи — отвърна той. — Заминава, за да не ти пречи на щастието.

— Никога не съм казвал, че искам да се женя за Типи — отвърна отбранително той.

— Това, разбира се, не е моя работа, но за мен ще бъде истинско удоволствие ти да се ожениш за нея и да се махнеш от живота на Криси. Тогава аз ще се ожена за нея и ще я глезя до полуда.

Джъд усети как гордостта го задушаваше. Не можеше да понесе мисълта за Кристобел с друг мъж, колкото и невинно да изглеждаше всичко отстрани.

— Тя е моя жена — изсъска той. Докато нещата не се променят, е само моя.

— Доколкото разбрах от нея, ти си подал документи за развод.

— Още не съм — продължи да съска Джъд.

— Май това е само въпрос на време. Ти си този, който повдигаше въпроса още от самото начало.

Това бе истина и го заболя. Беше направил толкова много глупави грешки. Направо невероятно, че мъж с неговия опит не успява да овладее чувствата си към момиче, което е познавал цял живот.

— Нещо май се отклонихме от темата — каза Джъд. — Защо ѝ е да бяга?

Гриър въздъхна.

— Ти сам не можеш да се сетиш, така ли?

— Не е възможно да е заради теб — предложи той на шега. — Ако беше така, щеше да се стреми да запази своята половина от фермата.

— Не е заради мен — съгласи се тихо Гриър. — Тя е прекрасна млада жена. Какво ли не бих дал да съм мъжът на живота ѝ, но това не

може да се случи. Дори не съм в класацията.

В продължение на един безкраен, ужасен момент Джъд се зачуди дали няма някой друг. След това разбра, че това е невъзможно. След като Гриър не беше в класацията...

— Ти нали можеш да броиш? — попита бавно Гриър. — Върнахте се от Япония преди около два месеца. Тя се върна с блеснали очи, щастлива, изпълнена с надежди, а след това изпадна в отчаяние, което продължава и до днес, защото ти я избягваш като чумава. И изведнъж стана така, че тя започна да избягва теб.

— Забелязах — каза Джъд. — Не ми казваш нищо, което вече не знам!

— Тогава, слушай внимателно — Гриър се обърна и скръсти ръце на гърдите си. — Я помисли хубаво. Защо ще иска да бяга. Защо е важно да заmine някъде, където ти няма да я виждаш?

Трябваше да се сети много по-рано. Истината го поразил. Тя се опитваше да се скрие, защото тялото ѝ се променяше. Защото тя беше...

— Тя е... бременна? — Джъд едва произнесе думите.

Гриър само кимна.

— Така каза Мод. От две седмици ѝ прилошава сутрин и дрехите не ѝ стават.

Другият мъж пребледня. Значи не е пиела противозачатъчни хапчета. Затова се чувстваше виновна. Избягваше го. Беше го заварил с Типи в обора. Само че Кристабел нямаше представа, че тази целувка не означаваше нищо и бе решила да не застава на пътя на щастието му, да не му проваля шансовете, като му каже за детето. Може и да си мисли, че той не го иска.

Отпусна се на канапето и остана притихнал, тъжен и замислен.

— Бебетата са хубаво нещо — каза Гриър. — Аз съм на възраст, когато доста мисля за тях. Мога да живея навсякъде. Ако искаш Криси да се махне, ще замина с нея. Може пък някой ден да вдигне ръце и да реши да се ожени за мен. Ще осиновя детето и ще го отгледам като мое.

Вратите се затваряха под носа му. Някъде по пътя Джъд бе изгубил и Кристабел, и бебето и сега го очакваше безрадостно бъдеще.

Погледна Кеш, неспособен да прикрие ужаса в очите си. Беше обожавал свободата си. Самата мисъл да прекара живота си с една

жена, да се грижи за семейство, го ужасяваше. Живееше сам, работеше сам, по-голямата част от живота си бе прекарал сам. Не искаше обвързаност, нито пък отговорности. Мразеше да си мисли, че ще живее като в клетка. След това нея я простреляха, тя пресрещна куршума, предназначен за него и отношението му се промени. Беше направил всичко по силите си да ѝ покаже колко много държи на нея, но тя охладня и насочи вниманието си към Кеш. От това го бе заболяло. Нима Кристабел не виждаше? Как бе възможно да вярва, че той предпочита Типи пред нея?

Що за живот му оставаше, ако тя заминеше с Гриър?

— Ако бях на твоє място, а бог ми е свидетел, че искрено се радвам, задето не съм — щях да се прибера у дома и сериозно да премисля нещата — каза Гриър леко развеселен. — Не ти остава кой знае колко време.

Джъд не му се сопна. Погледна го така, сякаш не го виждаше. Изправи се като че ли не забелязваше натъртените и порязани места.

— Няколко парченца анкерпласт ще ти дойдат добре — посъветва го Кеш.

— Я се виж в огледалото, Гриър — подкани го Джъд.

— Няма да понеса гледката. Ако изглеждам наполовина толкова зле, колкото си ти, утре ще трябва да си нахлузя чувал на главата, за да дойда на работа.

— Много умно — изръмжа Джъд и се отправи към вратата. — Ще си истински късметлия, ако утре не те изритат от работа. Чакай само Чет Блейк да ти види офиса.

— А, че аз ще му кажа, че ти си виновен — увери Кеш по-младия мъж.

— Само да смееш.

— Първото, което трябва да направиш, е да вземеш мерки за чувството си за хумор — изтъкна Гриър. — Да не говорим, че дипломатическите ти умения са равни на нула.

— Твоите пък дипломатически умения се свеждат до насочения пистолет — озъби се Джъд.

— Само с дръвници като теб.

Джъд бе стиснал бравата, но спря и погледна колегата си.

— Не ѝ казвай, че съм разбрал за бременността.

— Не се притеснявай. Хората все още нямат представа какво съм правил в Ирак.

Джъд се намръщи.

— Дори не знаех, че някога си бил в Ирак!

Усмивката на Гриър бе заразна.

— Ето, видя ли?

Джъд отвори вратата.

— Още нещо — провикна се Кеш.

— Какво?

— Следващия път, когато изпълняваш ритник след пълно завъртане, запази стабилен центъра на тежестта. Ще загубиш опора, ако накланяш тялото при завъртане.

Джъд вдигна многозначително поглед към тавана и излезе. Докато вървеше към изхода забеляза, че останалите полицаи изведнъж са се оказали затрупани с прекалено много работа.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кристабел се занимаваше с прането, когато чу някаква кола да спира навън. Все още бе разтърсена от катастрофата, която за малко не направи и бе разсеяна. Освен това шумът от пералнята заглушаваше почти всичко наоколо.

Мод, обаче, бе в кухнята и приключваше с хляба, когато Джъд влезе. Тя спря, по ръцете ѝ полепнало тесто, и остана загледана в него. Красивото му лице бе цялото в порязани места и синини, а в ъгъла на устата му се бе съсирила кръв. Безупречно бялата му риза сега бе цялата в кръв.

— Гриър изглежда по-зле — каза ѝ той и сви рамене. — Къде е Кристабел?

— Оправя прането — успя да каже тя. Човек страх го хващаше само като го погледнеше. Никога не го бе виждала да се бие, освен в деня, когато бащата на Криси я нашиба с камшика. А това бе много отдавна.

Той се обърна и тръгна да намери Кристабел. Младата жена стоеше с гръб към него. Той поспря на прага на пералното помещение и остана загледан в нея, присвил очи, докато умът му трескаво работеше.

Тя усети, че някой я гледа. Извърна се рязко. Изправи се, застана срещу него и остана с отворена уста.

— Какво, по дяволите, се е случило? — възкликна тя.

— Гриър отказа да ми каже каквото исках и се наложи да го убеждавам — заяви мрачно той. Приблужи се, но по лицето му не можеше да се разбере нищо. Погледна я със странно изражение.

— И какво е трябвало да ти каже? — попита веднага тя. Знаеше, че не може да става въпрос за бебето. Кеш не знаеше, че тя е бременна.

— Нищо важно — измърмори той. — Доста синини си разменихме, докато науча нещо — обясни той. Присви отново черните си очи. — Не ми е приятно да се мотае тук и му го казах. Сега ти го казвам и на теб. Ти си женена.

Тя го погледна гневно над хавлиената кърпа, която бе измъкнала от престарялата сушилня. Разсеяно се запита дали има начин да подменят уреда. Не че не работеше, но вече бе на петнадесет години. Тя сгъна кърпата.

— Ти целуваше Типи Мур.

— Да, целувах я — сопна се той. — Помощник-режисьорът прави всичко по силите си, за да я прелъсти и тя се страхува от него! Това беше целувка за пред него. Не означаваше нищо.

— О, я стига глупости! — сопна се в отговор тя. — Типи Мур, манекенка с международна слава се страхува от един смотан помощник-режисьор! Ще ми се да видя мъжа, от когото наистина се страхува!

Той се приближи до нея и дръпна кърпата.

— Тя има проблеми, за които не мога да ти разкажа — заяви той. — Достатъчно е да знаеш, че наистина се страхува от мъжете. Затова се беше лепнала за мен. Никога не съм я докосвал и точка по въпроса. С ченгета се чувства в безопасност, с всеки човек от силите на реда, който е в униформа.

Кристабел го гледаше ококорена. Тя завиждаше на Типи и я мразеше заради съвършената ѝ красота, която превръщаше мъжете около нея в роби. Сега изпита жал към другата жена. Части от загатката започнаха да си идват на мястото. Сигурно ѝ се е случило нещо ужасно, предположи тя, за да превърне това прелестно създание в страхливка.

— А когато и да дойда тук, все се натъквам на Гриър — обвини я той и черните му очи заблестяха. — Ако искаш истината, просто ти го връщах!

Тя продължаваше да стои с отворена уста. Каквото и да бе очаквала да чуе, това бе невероятно. Той я е... ревнувал? Усети как сърцето ѝ започна диво да бие.

Мъжът се поуспокои, когато забеляза изражението ѝ. Тя бе като прехласната. Очевидно нямаше намерение да спори. Отпусна се още повече.

— Излизах с Кеш единствено, защото ме нараняваше като прекарваше всичкото си време с Типи — призна тя и вдигна очи към него.

Сърцето му подскочи от радост. Толкова много погрешни изводи и то, защото не бяха честни и откровени един с друг. Значи Кеш не означаваше нищо за нея. Той се усмихна щастливо.

Тя вдигна лице към неговото и остана поразена от изражението му. Джъд се разсмя дълбоко и гърлено.

— Типи си пада по Кеш, но ти не бива да му казваш — прошепна той. Пръстите му пригладиха меката руса коса.

— Защо?

Джъд сви рамене.

— Той си мисли, че тя е шавлива мъжемелачка. Тя пък казва, че мъж като него знае повече за жените, отколкото те знаят за себе си.

Тя потърси погледа му.

— Ти наистина ли не си спал с нея? — поиска да знае отново тя.

Той въздъхна.

— Аз съм женен, Кристабел — обясни той и обвини кръста ѝ с ръце.

— Е, и? — попита тя и се изчерви.

Той наведе глава.

— Не спя с други жени, мила. Единствено и само с теб. А напоследък — изпъшка той до меките ѝ устни — леглото ми беше толкова празно.

Тя го остави да я целуне. След броени секунди забрави защо беше в мокрото помещение и се притисна към силното му тяло с въздишка.

— Чакай. Чакай малко — каза напрегнато той. — Отдръпна се от нея и се пресегна, за да пусне резето на вратата. Добре че имаше резе, каза си той, докато все още можеше да мисли.

Подпря я на сушилнята и я целуна отново, този път с жадна настойчивост. Сигурно бе облечена в рокля, защото нямаше дънки с копчета. Усмихна се до устните ѝ, пъкна ръка под роклята и смъкна бельото.

— Джъд, недей, не можем! — прошепна тя.

Той ухапа лекичко долната ѝ устна, докато разкопчаваше колана с оръжието, остави го настрани и посегна към токата на кожения колан.

— Всичко е наред, мила. Можем да се справим и без червеното боди — пошегува се с дрезгав глас той. — Освен това сме женени —

повдигна я към себе си и устните му покриха нейните, а ръцете му я притискаха силно. — Ще го потърсим... по-късно — изпъшка той и навлезе в нея.

Тя спря да протестира, забрави да мисли, дори да диша. Притискаше се в него и се наслаждаваше на алчните му устни, а пералнята прикриваше издайническите им гласове. Надяваше се уредът да не е достигнал края на програмата си, докато хлипаше при всеки бърз тласък на бедрата му. Искаше ѝ се да съдере дрехите му, да го събори на пода и да му се наслади напълно.

Дори не разбра какво казва, докато двамата не се озоваха сред дрехите на линолеума и тя не се оказа притисната от тялото му и заразното му желание.

Никога не бе изпитвала такъв светкавичен прилив на страст. В този последен миг, когато още можеше да мисли, той повдигна глава и я погледна в лицето, а след това я изведе до върховете на екстаза. Тя тръпнеше, виковете ѝ бяха почти нечовешки, забила бе нокти в бедрата му. Само след секунди тялото му се изви. Той издаде дрезгав вик и лицето му се сгърчи. Криси го наблюдаваше и бе толкова възбудена, че тялото ѝ сякаш гореше в огъня на удоволствието. Дори в Япония не бяха изпитвали такава страст. По бузите ѝ потекоха сълзи, а той я притисна, вече изнемощял.

Когато се отпусна върху нея, пералнята замря. Тя усети тръпката на тялото му. Едва когато мъжът вдигна глава, тя забеляза искрящите черни очи и разбра. Той се смееше.

— Какво облекчение! Проклетият озвучител може да чуе походката на мравка от два метра, а умира да записва гласовете на хората, когато не го слушат — изрече задъхано той. — Ако тази пералня беше спряла само преди секунди...

Тя също се разсмя и се опита да си представи колко неудобно би било. Пералнята отново се завъртя и той проследи устните ѝ със своите, след това бузите и накрая ухото. Захапа меката му част. Тя го целуна по бузата и той изпъшка.

— Извинявай — прошепна тя, забелязала, че е целунала едно от порязаните места. Нежно погали израненото му лице. — Челюстта боли ли те?

Той кимна.

— Гриър рита яко.

— Какво си искал да разбереш от него? — настоя тя.

— Дали ще стои настрани от теб — измисли той. Стисна устни и се раздвижи, за да го усети тя в себе си. — Но това едва ли ще бъде вече проблем. Не мислиш ли? — той отново се помръдна.

Тя възкликна. Усещаше го в себе си и всяко движение ѝ се струваше невероятно.

— Мод...

— Има още петнадесет минути от програмата — напомни ѝ той и се наведе. — Съмнявам се дали аз ще...

— Я да видим — прошепна игриво тя и го привлече към себе си.

Вече се бяха изправили, когато пералнята спря. Тя си бе облякла бельото, а той си закопчаваше дънките. Погледна ризата си и въздъхна.

— Гриър първо си свали ризата. И аз трябваше да направя като него. Имам ли чиста? Не мога да се върна на работа в този вид.

Тя се усмихна лъчезарно, кимна и се приближи до рафта с дрехите. Извади една от чистите гладени бели ризи и му я подаде.

Джъд свали своята и отдолу се показаха петна съсирена кръв.

— По дяволите — измърмори той.

— Имаш и чиста фланелка — каза тя и се обърна, за да вземе една от панера, където бе сгънала наскоро изсушените дрехи. — Заповядай.

Той свали мръсната фланелка и усети, че тя го поглъща с поглед. Хвърли мръсните дрехи в коша за пране, приближи се по-близо и привлече ръцете ѝ върху косматите си гърди.

— Дори не се съблякох, толкова много те желаех — призна с усмивка той. — Вече няма да оставам във Виктория. Ще спя тук, където ми е мястото и то в едно легло с теб.

— Ще спиш с мен? — попита очарована тя.

— Разбира се — той проследи извивките на устните ѝ. — Освен ако не предпочиташ да се настаня в старата си стая. Това ще бъде доста интересно. Можеш да си обличаш червеното боди и да идваш да ме съблазняваш.

Тя го перна леко и се засмя.

— Ще спя с теб и ще те съблазнявам на спокойствие. Ти си ми съпруг — прошепна тя, наслаждавайки се на всяка дума.

— Ти си ми съпруга — той се наведе и я целуна нежно, след което спусна ръцете ѝ надолу, а после ги плъзна нагоре по гърдите си.

— Съжалявам, че не си отворила подаръка ми за Коледа.

— Защо? — попита разсеяно тя.

— Бяха перли. Розови перли, любимите ти. Но подаръците бяха два. Типи ми върна пръстена. Подтикна ме да го купя, а аз се съгласих от гордост. Когато ми го върна — добави нежно той, — купих два пръстена — един за теб и един за мен. Халки. Така че подаръците ти са два.

Тя само го гледаше. Той сви рамене.

— Никога не съм искал развод — призна той. — Наистина не исках. Майка ми беше млада, като теб и може би не е била готова за брак. Видях как нещо в душата на баща ми умира, когато тя го напусна. Той така и не преживя развода и тъгуваше за нея след смъртта ѝ. Не исках и аз да свърша по този начин. Страхувах се да се обвържа. Знам, че ти много държеше на мен, но се страхувах, че е само младежко увлечение — разказваше той.

— Увлечение, значи — каза с усмивка тя. — И то продължи цели пет години.

— Разбрах го, когато застана на пътя на куршума, предназначен за мен — каза тихо той. — Тогава осъзнах, че чувствата ти към мен са силни. Само че Гриър непрекъснато се въртеше около теб, а къде подобри мъже от мен са се чувствали нищожни пред него.

— Кеш е тъжен и самотен човек — отвърна тя. — Беше ми мъчно за него. Знам за него неща, които ти не знаеш, Джъд. Бил е женен за кратко и е щял да има дете. Нямам представа какво се е случило, но разводът бил много неприятен. Той ми е само приятел.

Джъд се намръщи.

— Не знаех. Бях полудял от ревност. Най-сетне разбрах, че ти няма да ме чакаш вечно, докато аз се чудя какво изпитвам към теб. Тогава разбрах, че съм готов да се боря, за да те задържа.

Тя го погледна и го подкани да продължи.

— Знаеш ли, родителите ми бяха пълни противоположности. Той бе влюбен, а тя се бе омъжила, без да го обича. После се влюбила в друг и не могла да удържи чувствата си. Преди не го разбирах, защото никога не се бях влюбвал — гласът му стана дрезгав. — Сега вече разбирам постъпките ѝ по-добре, въпреки че не ги одобрявам. Любовта не ти оставя избор. Ние с теб мислим еднакво и аз вярвам, че бракът ни ще бъде добър. Но аз не мога да махна с лека ръка нито на

миналото нито на това, че двамата с Кеш изглеждахте толкова близки. Просто не бях сигурен какво изпитваш към него. Толкова терзания ми е причинил, особено след като се върнахме от Япония.

Тя се усмихна бавно.

— И Типи на мен. Тя е красива и изискана.

— Изискана като Гриър — той погали ухото ѝ и прибра меката коса отзад. — Нека двамата се утешават един друг — каза той с пресметлива усмивка. — И двамата отпадат от класацията.

Тя се поколеба.

— Сигурен ли си?

Тъмните му вежди се събраха.

— И според теб колко жени съм похитил на линолеума в мокрото помещение?

Тя присви очи.

— Надявам се да е само една — отвърна тя и се престори на сърдита.

Джъд се разсмя.

— Сега вече звучиш по-естествено — протегна се към чистата фланелка. Ръцете ѝ се спуснаха по гъстите косми на гърдите му и тя с нежелание се отдръпна. Той ухаеше на афършейв и сапун. Толкова много обичаше мъжествеността му мирис.

— Трябва да се връщам на работа. Вече ми се изясняват мътните неща около братята Кларк — той я погледна. — Май не съм ти казал. Познай кой е тровил животните.

— Не е ли бил Джак Кларк? — попита тя.

— Не. Брат му Джон е тровил добитъка и е убил стария Хоб. Имал приятел и колега, мъжът, който му дал назаем пикапа, той му осигурил алибито за времето, по което е починал Хоб, като го накарал да смята, че ревнивата му приятелка го проверява. Джак Кларк убил младата жена, защото свидетелствала преди време срещу него и го изпратили за шест години в затвора. Джак бе основният ни заподозрян заради отровените бикове, защото живееше в Джейкъбсвил и той много добре знаеше.

— Не ми спестявай нищо! — предупреди го тя.

— Жената от градския съвет, която показала на Джак парцелите във Виктория, нямала никаква представа, че му осигурява алиби, докато брат му слагал отровата. Отровили и бика на Брустър, защото

бил от поколението на Сейлърсите на Хандли. На нашия му видели сметката, за да ни го върнат за уволнението. Ако не беше ти, никога нямаше да разплета убийството във Виктория.

— Аз ли?

Той си облече ризата, закопча я и отново забодѐ значката на джоба.

— Нали спомена как била нарязана оградата — напомним ѝ той. — На мястото на убийството имаше прерязана ограда. Сравних я със снимката, която Ник беше направил на нашата. Все едно че гледах огледални образи. Нашата ограда — добре че си досетлива и бе запазила снимките — се превърна в основното ни доказателство. Да не говорим за онзи черен пикап, който се оказа на приятеля на Джон Кларк, Гулд от Виктория. А след това цветните влакна, за които ти споменах, открити на мястото на престъплението бяха от ризата на Кларк, същата, с която ти си го видяла, когато те бе уплашил на пасището край магистралата. Беше прибрана в кутия с вещите на Джон Кларк, която бе взел със себе си във Виктория. Има и още едно особено важно доказателство, което открихме.

— Хайде, не ме дрѐж в напрежение — подкани го нетърпеливо тя.

— Като изключим влакното от ризата, който открихме на мястото на престъплението, един от техниците забелязал следи от зѐби по едната гърда на жената. Когато открили мъртвата, тя не е била убита отдавна и тялото ѝ е било полуприкрито от ризата. Колегата каза, че тялото било все още топло, когато го намерили. Воден от някакво шесто чувство, той изтрил гърдите на жената с чиста вода. Там открили следи от ДНК, които веднага свързали престъплението с Джак Кларк. А влакното от ризата, с която жената била облечена, съвпадал с тези на Кларк. Тези доказателства са напълно достатѐчни за съда.

— Нямах представа, че всички тези неща са възможни! — възкликна тя.

Джѐд се разсмя.

— Ще трябва да ти разкажа повече неща за събирането на доказателствен материал.

— А имаш ли представа защо я е убил? — попита Криси.

— Тя била младото момиче, което свидетелствало срещу него по обвинението в сексуален тормоз и побой, същото, което със семейството си изчезнало по-късно. Благодарение на нейните показания, той прекарал шест години в затвора. След като бил освободен, двамата с Джон постъпили на работа при Хандли, който отглеждал чистокръвни бикове Сейлърс. Хандли бил най-добрият приятел на съпруга ѝ. Хандли ги уволнил приблизително по времето, когато Джак познал младата жена и решил да се разплати заради миналото. Джон Кларк отровил бикове му, а Джак изнасилил и убил жената.

— Боже мой. Ами горкият стар Хоб? — продължи тя.

— Когато казахме на Джак Кларк за всички събрани доказателства срещу него, той престана да увърта и призна всичко в присъствието на обществения си защитник. Разказа, че брат му отишъл при Хоб, само за да го сплаши и да го накара да си мълчи. Хоб, обаче, никак не се стреснал. Щял да викне полиция и да им каже, че братята Кларк са прерязали оградата ни. Джон го ударил в гърлото с машините за огъня. Нямал нищо против да отрови бикове, но убийството на човек не му давало мира. Казал на Джак, че ще ограби банка, че пет пари не дава ако го убият.

— Горкият стар Хоб — каза тъжно тя. — Колко ужасен начин да умреш.

— Така че Джак няма да го има доста време. Това е чудесно, защото психологът ни е преценил, че съвсем спокойно би могъл да извърши ново убийство. Кларк все още ме мрази, разбира се, заради случилото се с брат му и че съм помогнал при събирането на валидни доказателства срещу него, които да са достатъчни, за да бъде осъден за убийство — той ѝ се усмихна широко. — Не че давам пет пари какво мисли той.

Тя го прегърна с всички сили и за пръв път от началото на брака им се почувства сигурна и спокойна.

— А ти не ми повярва, когато ти казах за добитъка и за първата ограда.

Той я привлече до себе си.

— Не, трябва да си призная, че не ти повярвах. А това можеше да има фатални последици, ако Кларк бе малко по-самоуверен. Съжалявам, наистина съжалявам. Но това е вече минало. Мила, вече

дори да ми кажеш, че бялото е черно, ще ти повярвам — той вдигна глава и потърси сънените и щастливи очи и се усмихна. — Целуни ме. Трябва да вървя на работа.

Тя обви с ръце врата му и го целуна жадно.

— Вземи ме с теб — прошепна тя.

— Така няма да свърша нищо — пошегува се той. Отблъсна я с явно нежелание и си закопча колана с оръжието. — Ще се прибера вкъщи до шест.

Кристобел имаше чувството, че в рамките на един-единствен час целият ѝ живот се е променил. Не можеше да спре да се усмихва.

— Добре, ще те чакам в леглото с червеното боди.

Той се засмя очарован.

— Става.

Джъд отключи вратата и двамата хванати за ръце поеа към входната врата. Той сведе поглед към нея и му се прииска да ѝ бе казал, че знае. Та тя носеше неговото дете. Никога не я бе чувствал толкова близка. Никога не я бе обичал толкова силно. Но се налагаше да изчака, да ѝ даде още малко време. Ако тя откриеше, че съпругът ѝ знае, можеше да реши, че е останал при нея не поради истинската причина. Затова не смееше да ѝ признае. Целуна я за довиждане и подкара. Каза си, че трябва на всяка цена да се обади на Гриър, за да го предупреди да не се издаде. Мод не каза и дума, но не можа да скрие усмивката си.

На следващата сутрин екипът отново бе започнал работа. Само че този път нещата бяха различни, защото всички забелязаха щастието, което струеше между Джъд и младата му съпруга. Типи, обаче, бе в безизходица. След една особено трудна сцена в обора, Гари Мейз извика „стоп“, застана с гръб към вратата на обора и прегърна твърде фамилиарно Типи през раменете, като я притисна към себе си. Гари отново се бе превърнал в най-черният кошмар на Типи.

— Слушай ме сега внимателно, кукличке — заговори мазно Гари. — Просто изиграй сцената както е написана и не се опитвай да се правиш на истинска актриса, ясно? От теб се иска да изглеждаш добре и да поклащаш това сексапилно дупе — той прокара бавно длан по дупето ѝ и се облиза похотливо.

Секунда по-късно ръката му увисна във въздуха извита назад от Кеш Гриър, който го гледаше с леденостудени очи.

— Според мен не мислиш сериозно да го направиш, нали, Гари? — попита мило Кеш и изви ръката на другия мъж още малко назад, а Гари се сви. — „Сексуален тормоз“ е твърде неприятен термин, не мислиш ли? Я си помисли как ще гръмне това в пресата, особено като се знае колко много обществото ни държи на морала. Нали разбираш какво се опитвам да ти кажа? — добави меко той и отново стисна ръката му.

— Разбирам, разбирам... да! — отвърна задъхано Гари и се изви по посока на ръката, заради острата болка.

— Въпреки че не мога да те арестувам, защото фермата е извън юрисдикцията ми, нищо не ми пречи да повикам някой от колегите в шерифската служба, който веднага ще ти щракне белезниците. Затова въздържай се занапред да я пипаш. Нали, Гари? — попита настоятелно Кеш и се усмихна.

От тази усмивка по гърба на Типи плъзнаха студени тръпки.

— Никога, никога повече, кълна се! — задъхваше се Гари. Кеш му пусна ръката, все още усмихнат.

— Според мен е доста уместно да дадеш десет минутна почивка — добави той. — Бих искал да разменя няколко думи с госпожица Мур.

— Да, разбира се, заповядай — изръмжа Гари. Погледна Типи с неприкрита злоба. — Имате десет минути! — извика високо той и побърза да се дръпне, за да избегне колкото е възможно по-бързо близостта на Кеш, притиснал натъртената си ръка.

Кеш даде знак на Типи с глава. Тя тръгна към него покорна като агне, без да протестира, все още загледана в него с огромните си учудени очи.

— Защо му позволяваш да се държи така с теб? — попита я тихо той.

Тя бе дълбоко потресена. Сви ръце пред гърдите си.

— Аз съм на двадесет и шест — отвърна тя. — Имам деветгодишен брат, когото издържам. Вратите в света на модата вече се затварят за мен. Трябва да успея във филмовата индустрия, иначе ще остана без приходи.

— И според теб си струва да оставиш това подобно на червей изчадие да ти лази по тялото? — попита настоятелно той. — Какво ти

казах в болницата, когато раниха Криси? Погледни го в очите и му кажи „не“.

Тя го погледна, без да крие болката в погледа си.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

Той повдигна леко глава. Черните му очи не се откъсваха от лицето ѝ.

— Но поне опитай. Нали?

Тя кимна, защото той винаги постигаше това, което иска с хората.

— Можеше да го нараниш — каза притеснена тя. Очите му приковаха нейните и опитът от миналото хвърли тъмни сенки в погледа му.

— Можех да му счупя ръката точно толкова лесно, колкото я насиних. Преди няколко години нямаше дори да се колебае — замисли се. Прехвърляше фактите наум и си правеше заключения. — Докато човек не се доближи до теб, ти си истинска богиня на секса. И тогава се покриваш с лед. А под леда е скрит страх. Ти се страхуваш от него — каза тихо той и посочи мъжа с брадичка. — Но не се страхуваш от него толкова — добави тихо той — колкото се страхуваш от мен.

Тя преглътна. Не ѝ бе никак приятно, че е толкова прозрачна, но дързостта на Гари я бе притеснила прекалено силно. Той забеляза стойката ѝ и отбранителния поглед.

— А пък от Джъд изобщо не се притесняваше — спомни си той и присви очи. — Но той никога не те е докосвал, нали?

Отговорът веднага пролича на лицето ѝ.

Той кимна бавно.

— Точно така.

Тя вдигна към него очи, пълни с учудване и любопитство.

Той пристъпи още една крачка напред, разкъсван от противоречиви чувства, докато наблюдаваше как болката покрива красивото ѝ лице.

Приличаше на уплашена сърна, но въпреки това не се отдръпна. Той я омайваше. Не можеше да си спомни някой мъж, освен Джъд, да се е застъпвал за нея, както той се опълчи на Гари. Много отдавна полицаите бяха изключително мили с нея. А Кеш също носеше униформа.

Той нарочно пристъпи още крачка напред и се извиси над нея. Типи забеляза тъмните лунички, пръснати по правия му нос, гъстите мустаци над чувствените устни, малкия триъгълен катинар на брадичката. Забеляза вълните по чупливата гъста черна коса, вързана както обикновено на опашка. Миришеше на чисто, на мъж. Беше й приятно да е близо до него. Това за нея бе истински шок и се отрази в погледа й. Тази близост я правеше нервна и затова тя бързо отстъпи крачка назад.

Държанието й го озадачаваше. Жълтата преса тръбеше, че била живяла с един мъж шест години, някаква филмова звезда поне два пъти по-възрастен от нея, на когото му се носеше славата заради непостоянството и многобройните връзки с жени. А пък за нея се говореше, че била изключително агресивна и стръвна жена. Как бе възможно да е опитна, а в същото време да отстъпва уплашено от всеки мъж, който се приближеше до нея? Може би се преструваше? Но той ясно виждаше, че не се преструва. Не можеше да си обясни тези неща.

Тъмните му очи се присвиха, докато се взираха в нейните.

— Той няма да посмее да те притеснява отново, ако го поставиш на мястото му. Разбра ли ме?

Тя преглътна. Гари я караше да настръхва, но тя никога нямаше да посмее да се изправи срещу него. Обикновено се отнасяше надменно към мъжете и ги караше да се чувстват неловко като им показваше, че няма начин да са на нивото, което тя иска. Само че Гари беше влечуго, което й напомняше твърде много за онзи мъж от миналото й. Не бе в състояние да използва високомерието си пред него. Страхуваше се от този тип.

— Разбра ли ме? — повтори той.

Тя кимна, сякаш брадичката й бе вързана с връв.

— Типи — повика я той по име и се намръщи. — Това пък име откъде идва?

— От Тристана — каза мрачно тя. Отметна косата от очите си. — Името ми трябва да означава „тъга“. Така се чувствала майка ми, докато ме раждаше, или поне така ми каза — поясни тя. — Не е искала да има деца, но обичала да спи с мъже. Колкото повече, толкова по-весело — поколеба се. — Казваше, че не била сигурна кой е баща ми.

Сякаш това нямаше огромно значение за него. Гледаше я притихнал.

— Трябва да е бил хубавец — бе всичко, което каза.

Тя се намръщи.

— Майка ми е изумителна, дори сега. Червенокоса е, със зелени очи, също като мен, алкохолът така и не успя да съсипе тялото ѝ. Не е и глупава. Беше ми безкрайно трудно да измъкна Рори от лапите ѝ, но парите си казаха думата. Сега имам пълно попечителство и нямам намерение да се откажа.

— Рори ли?

— Брат ми.

Той протегна едрата си ръка и отметна червен кичур, залепнал в ъгъла на устата ѝ.

— Защо си искала попечителство?

— Защото новото ѝ гадже го мразеше и го биеше, така го преби, че се наложи да бъде откаран в болница. Тогава беше на четири. Един полицаи, когото познавах, ми звънна и ми каза.

— А майка ти какво правеше в това време?

Тя преглътна. С усилие.

— Държеше го.

Той въздъхна шумно. Погледна я и сякаш той също видя тревожните мъчителни образи, които я преследваха. Черните му очи се присвиха. Прецени отбранителната ѝ стойка, страхът, който изпитваше от мъжете, изключи от мислите си клюките за мъжа, с когото бе живяла. Изводът, който направи бе доста притеснителен.

— Няма да ѝ го дам — каза студено тя. — Каквото и да ми струва.

— Дори си готова да се примириш с онзи червей? — каза той и изви глава към Гари.

Тя вдигна поглед и се засмя.

— Гари цял ден ще си пази ръката и ще се сеца за мен — каза той и присви черните си очи. — Хайде.

Върна се с нея на снимачната площадка, следвайки я на известно разстояние, за да не я притеснява. Тя дори се усмихна на Гари.

Типи се приближи до мъжа, почувствала се необичайно самоуверена.

— Той каза, че ако още веднъж ме пипнеш, Гари, имам право да поискам да те арестуват и да те съдя за сексуален тормоз — усмихна се чаровно. — Нали си имаш застраховка живот, съкровище?

Гари пребледня. Погледна Кеш и прочисти гърлото си.

— Добре, колеги, загубихме достатъчно време. Да се хващаме на работа!

Типи извъртя бързо поглед към Кеш, усмихна му се плахо и се завъртя, за да започне отново работа.

Решимостта на Джъд да не показва на Кристабел, че знае за бременността издържа само още четири дни, до момента, когато той се прибра от работа по-рано и откри Криси легнала в открития багажник на един от товарните пикапи, докато Ник прехвърляше бали сено за добитъка на едно от пасищата.

Малко е да се каже, че той вдигна страхотен скандал. Пое я на ръце от пикапа и я отнесе до джипа си, постави я на седалката и я откара със стиснати устни право в кабинета на доктор Джебедея Колтрейн. Отнесе я при момичето на регистратурата и настоя да бъдат приети веднага. Чакалнята беше празна.

— Копър го няма — заека момичето — а пък Лу тъкмо се канеше да си тръгва.

— Никъде няма да тръгва.

Той понесе Кристабел по коридора.

— Лу! — развика се той.

Доктор Лу Колтрейн се показва, отначало стресната, а след това леко развеселена, когато погледна посетителите си.

— Мога ли да ти помогна? — обърна се Лу към Джъд.

Устните му бяха стиснати в тънка линия.

— Искам тест за бременност, веднага.

— Добре-е-е — съгласи се Лу, като едва се сдържаше да не се разсмее. — Кога ти беше последният цикъл?

— Не за мен, за нея! — изръмжа той и погледна ядосан изумената Кристабел. — Сваляла е бали сено от камиона, за бога!

Усмивката на Лу се скри.

— Това не е много разумно, ако си бременна, Криси — каза тихо тя.

Кристабел се разплака.

— Но ти не може да знаеш — викна тя на съпруга си. — Как си разбрал?

— Аз да не съм спял? — измърмори той. — Не можеш да си закопчаваш панталоните и не можеш да хапнеш нищо на закуска — не му беше приятно, че я лъже.

— Мод ти е казала — обвини възрастната жена тя.

— Нека да ти взема кръв за изследване, Криси — прекъсна ги Лу. — Кога ти беше последният цикъл?

Наложи ѝ се да отговаря, а довольният Джъд попиваше всяка казана дума. Лу повика Бети и двете направиха теста. Беше положителен. Лу записа на Кристабел час при специалист във Виктория, който работеше и в окръжната болница в Джейкъбсвил. След това ѝ написа рецепта за витамини.

— Повече няма да вдигаш тежко — предупреди я тя. — И да се храниш добре.

Кристабел послушно се съгласи. Беше облекчена от начина, по който Джъд прие новината за бащинството си. Дори не бе притеснен. Тя си отдъхна.

Щом се качиха отново в джипа той не успя да скрие усмивката си. Посегна към дланта ѝ и сплете пръсти с нейните.

— Дотук беше с Гриър — каза доволно той.

Тя го погледна, все още напрегната, за да забележи някакъв признак на безпокойство. Нямаше нищо.

— Не си ли ядосан?

— Възхитен съм. Освен това съм и облекчен — обясни той. — Сега ще мога да спя спокойно нощем, без да се притеснявам дали няма да избягаш с Гриър.

— Той обича бебета — отвърна тя.

— Да си намери друга жена и да си направи свои. Това си е мое — той въздъхна дълбоко. — Какъв коледен подарък ще си имам тази година!

В интерес на истината, бебето щеше да се роди малко преди Коледа. Тя не можеше да се нагледа на чувствата изписани по мургащото му лице. Не бе възможно да се преструва чак толкова добре. Зачуди се дали една жена може да припадне от удоволствие. Никога не се бе чувствала толкова спокойна, сигурна и закриляна през целия си живот. Той държеше на нея, разбира се, и искаше детето. Може би, с

течение на времето, щеше да я обикне. Имаше толкова много неща, на които да се надява. Наистина много!

Хората от филмовата компания си взеха довиждане и поеха към летището. Типи се извини за всичко, което бе причинила на Кристабел и Джъд, за проблемите, които бе причинила, за всичко, което бе казала и покани и двамата на премиерата на филма в Ню Йорк, когато го пуснеха на екран след седем месеца. Падаше се ноември, времето, когато бебето щеше да се роди.

Кеш Гриър отиде на летището точно когато тя се регистрираше и тръгна към металните детектори.

— Чакай малко — каза тихо той и я дръпна настрани. Подаде ѝ визитка с името и телефонния си номер. — В случай, че имаш някакъв проблем с брат си — добави той. — На гърба съм написал личния си номер. Ако някога имаш нужда от помощ, звъни ми.

Тя пое шумно въздух.

— Защо го правиш? — попита тя, неспособна да повярва. — Та ти ме мразиш!

Тъмните му очи срещнаха нейните, без да трепват.

— По дяволите, не знам! Трябва ли да задаваш въпроси за всичко?

Тя протегна колебливо ръка и докосна ръкава му, въпреки че се отдръпна почти веднага. Беше в униформа. Изглеждаше спретнат и много чист.

— Благодаря ти за всичко, което направи за Гари. За това, което накара мен да направя. Толкова се страхувах да не загубя единствената работа, която имах — тя се усмихна срамежливо. — Напоследък ми беше много трудно да си намеря работа. Но ти се оказа прав. Човек не бива да се примирява, трябва да работи.

— Ето, виж, че си запомнила — отвърна хладно той.

Тя вдига поглед към лицето му с истински интерес.

— Ако искаш можеш да дойдеш с Джъд и Криси на премиерата на филма. Ще ти изпратя билет.

Той наведе глава на една страна.

— Ще дойда — отвърна неочаквано той.

Тя се изчерви. Очите ѝ светнаха. Разсмя се с истинско удоволствие. Около нея мъжете я оглеждаха, жените също я оглеждаха, прехласнати по изключителната ѝ красота. Тя забелязваше единствено мъжа пред себе си.

— Страхотно — призна с дрезгав глас тя. — Благодаря, господин Гриър.

— Аз съм само с дванадесет години по-стар от теб — изтъкна той. — Казвай ми Кеш.

Усмивката не слизаше от лицето ѝ.

— Откъде идва?

Той въздъхна.

— От Касиус.

— Наистина ли?

Той кимна.

— Майка ми много обичала класиците.

Очите ѝ се плъзнаха по черната коса, прибрана в стегната опашка, по мустаците и малкия катинар под чувствените му устни.

— Ти си я обичал.

Той кимна.

— Много.

Тя въздъхна и горчиви спомени изтриха усмивката от пълните ѝ устни.

— Сигурно е хубаво — тя погледна към детектора за метали, докато колегите ѝ от екипа бавно минаваха. — Трябва да вървя — пхна визитката в джоба си. — Още веднъж ти благодаря.

Той сви рамене.

— Харесвам актрисите — измърмори той и ѝ се усмихна. Усмивката порази сърцето ѝ. Тя се усмихна отново.

— Аз харесвам ченгета — премести поглед, обърна се и бързо пое към детектора. Остави сака си на лентата, влезе в охраняемата зона и отново погледна към него. Никога през живота си не се бе чувствала толкова самотна.

Той гледа след нея, докато тя не се скри от погледа му, макар че сам не можеше да каже защо го направи.

Кристабел пък откри много нови неща за съпруга си през идващите месеци. Той обичаше да майстори разни неща. Преустрои бараката за инструменти в работилница, тъй като никой не я

използваше от много отдавна. Сега купи нови инструменти и дървен материал и се зае да направи мебели за бебето.

Точно преди раждането на бебето, от Ню Йорк пристигаха билетите за премиерата на филма на Типи Мур. Кристабел знаеше, че Джъд ще отиде и изведнъж се почувства несигурна и уплашена от бъдещето. Той никога не бе признавал любовта си на Кристабел и тя хранеше едно неприятно подозрение, че е знаел за бебето още преди да потвърдят в болницата. Така че какво чак толкова ако отиде в Ню Йорк и открие, че всъщност обича Типи?

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

За най-голямо учудване на всички, Кеш Гриър реши да придружи Джъд в Ню Йорк. Кристабел и Мод изпратиха Джъд от верандата. Бременността ѝ бе толкова напреднала, че той не искаше Криси да рискува с толкова дълго пътуване, нито дори да го изпраща до летището. Никак не и се искаше той да отива без нея, но не можеше да измисли никакви извинения.

— Ще се върна вдругиден — прошепна той и се наведе, за да я целуне нежно. — Да не раждаш, преди да съм се върнал — добави той на шега.

— Ще се постарая. А ти да не се... заплесваш пак по Типи — предупреди го тя и се изчерви.

Той се намръщи. Нима още не знаеше как се чувства?

— Ще си изпуснеш самолета — напомни му притеснена Мод. — И не карай като луд.

— Добре, мамо — измърмори с въздишка той. Целуна за последен път Кристабел и скочи в джипа. Подкара с много газ по алеята.

— Как е възможно никога да не чува какво му се говори — възнегодува Мод.

— Няма да кара прекалено бързо — успокои я Криси. Усмихна се. — Ела. Ще пийнем по чаша топло мляко и ще си поприказваме.

— Добре, чедо, щом искаш — каза нежно Мод.

Премиерата беше великолепна. Типи Мур отговаряше напълно на славата си. Беше изумителна в черната кадифена рокля с диамантени обеци и колие. Влезе в залата, хванала под ръка актьора, изпълнител на главната роля, Ранс Уейн, до тях бе застанал режисьорът Джоуъл, придружен от съпругата си.

Местата на Кеш и Джъд бяха отпред и те гледаха филма с истински интерес и се смяха до захлас, докато наблюдаваха развоя на действието. От всички страни се носеше смях, когато Типи и каубоят

се прегърнаха в една кална локва и откриха, че двата им свята могат най-сетне да се срещнат.

Оваците бяха оглушителни. В очите на Типи блестяха сълзи. Новата ѝ кариера бе с почти сигурен успех.

Видя се с Джъд и Кеш, когато излизаха от залата. Прегърна топло Джъд, но с Кеш се държа притеснено и смутено.

— Беше страхотна — каза ѝ Джъд с усмивка. — Филмът ще има огромен успех.

— Наистина ли мислиш така? — попита обнадеждена тя.

— Брат ти тук ли е? — попита внезапно Кеш.

— Ами... да — поколеба се тя. Обърна се и им показа чернокосото момче в спретнат костюм. Подстрижката му бе типична за възпитаниците на военните училища. Щом се приближи, всички забелязаха веселите искрици в тъмно зелените му очи.

— Биваше си те, сестричке — призна той и я побутна игриво. — Не сбърка нито една реплика.

— Внимавай какви ги приказваш, дребен — сгълча го тя, разсмя се и го прегърна. — Рори, това е Джъд Дън. Той е тексаски рейнджър и ми е приятел. Дватамата с жена му очакват бебе всеки момент — добави тя, за да е сигурна, че брат ѝ няма да остане с погрешно впечатление.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Рори и разтърси ръката му. — След като Типи ми разказа за теб, прочетох много неща за тексаските рейнджъри — добави развълнуван той. — В Интернет има няколко уебсайта за рейнджърите и в миналото, и сега!

— Доста са поучителни — разсмя се Джъд. — И на мен ми е приятно да се запознаем.

— А това е, тъъ, Кеш Гриър — каза Типи и кимна към по-възрастния мъж. — Той е заместник-началник на полицията в Джейкъбсвил, Тексас, където снимахме филма.

Рори дълго гледа мъжа с опашката. Сякаш се притесни.

— Типи ми разказа за вас. Аз пък ви споменах пред командващия офицер. Той ви познава. Каза, че сте били заедно в Ирак — пое си дълбоко дъх. — Каза, че не познава по-смел човек от вас. Каза... Ами разказа ми, че са ви заловили и измъчвали...

— Рори! — възкликна ужасена Типи.

Лицето на Кеш бе станало строго. Очите му блестяха като черни диаманти.

— Съжалявам — обади се Рори. Приблѝжи се, отново обзет от притеснение. — Вие сте ми нещо като герой. Аз пък обърках всичко, защото не умея да говоря както трябва. Мисля, че сте страхотен, господине, най-страхотен сред войниците!

Кеш си пое рязко дъх и избегна очите му. Никак не обичаше да си спомня времето, прекарано в Близкия Изток, нито какво бе правил, нито какво му бяха причинили. Момчето стъпваше по много тънък лед и дори не го разбираше.

— Рори, защо не отидеш в ресторанта с Джоуъл и жена му, аз идвам ей сега — отпрати го бързо Типи в опит да изглади нещата.

— Добре, госпожо — отвърна Рори, обиден и засрамен. Докато се обръщаше една едра силна ръка се спусна на рамото му и го спря.

— Честността е прекрасно качество, която не всички ценят — каза той на момчето. — Ти казваш точно това, което мислиш. И аз не обичам да шикалкавя. Просто не ми е приятно да си спомням Пустинна буря — добави тихо той. — Тогава оцелях. Останалите седем човека с мен загинаха. Те бяха добри мъже.

Рори си пое рязко дъх.

— Радвам се, че не сте ядосан, господине.

— Казвай ми Кеш — поправи го високият мъж и се насили да се усмихне заради детето. — Радвам се, че си поговорихме.

— И аз! — усмихна се Рори с жива детска усмивка, изчерви се, погледна Джъд и сестра си и хукна след Джоуъл Харпър.

— Понякога не може да си мери приказките — измърмори Типи, притеснена заради изражението на лицето на Кеш. — Надявам се да не те е обидил.

Той сви рамене.

— Обикновено всички ме обиждат, но обичам децата с хъс. Той е сладък — добави тихо мъжът.

— Благодаря — малко насила се усмихна тя.

Той вирна брадичка и изражението в очите му неочаквано се промени.

— Значи си ми говорила за мен, така ли?

Тя се изчерви. За манекенка с международна слава и актриса на път към славата това бе толкова необичайна реакция, че Джъд вдигна учуден вежди. Очите на Кеш заискриха. Той се засмя.

Типи издаде някакъв неопределен гърлен звук и се загледа след брат си.

— С екипа ще празнуваме в един ресторант наблизко, ако искате останете и елате с нас — каза тя, но нарочно се обърна към Джъд.

— Ами... — започна той, но в същия момент мобифонът на Гриър започна да вибрира в джоба му.

Той се намръщи, извади го и отвори капачето. Изглежда почти не чуваш този, който му бе звъннал. Обърна се, покрил свободното си ухо с длан.

— Добре, само се успокой — каза тихо той. — Кажи ми сега какво се е случило!

Кимна, погледна към Джъд, намръщи се и измърмори нещо в телефона.

— Мод се обажда — каза той. — Опитвала се да се свърже с теб, но изглежда батерията ти е паднала. Затова звъни на мен. Криси е паднала. Закарали са я в болницата...

Вече говореше на въздуха. Джъд бе на тротоара и махаше на едно такси. Той погледна Типи.

— Извинявай. Налага се да вървим. Може ли да продължим срещата някой друг път? — попита той за нейно най-голямо учудване.

Тя грейна от удоволствие.

— До-добре! Когато кажеш — прошепна тя притеснена.

Той се усмихна с искрено удоволствие.

— Значи ще се видим. Кажи довиждане на Рори.

Тя кимна. Той изтича след Джъд, който му махаше нервно, скочи в таксито и след секунда двамата потеглиха. Мислите на Джъд бяха прекалено заети и той дори не се сети да си вземе довиждане с Типи. Сърцето му се бе свило в гърдите. Беше ужасен. Кристабел бе ранена.

— Ами бебето? — попита той.

— Мод каза, че още нищо не знаят — каза му Кеш, също много притеснен. — Ще отидем направо в болницата. Слушай, бебетата са в околоплодна течност — добави по-спокойно той. — Не е толкова лесно да бъдат наранени.

— Ти пък откъде знаеш за бебетата — попита раздразнен Джъд.

Кеш извърна глава настрани.

— Едно време почти имах свое — добави той, когато Джъд понечи да каже нещо. — По този въпрос не говоря. С никого.

Джъд не знаеше какво да каже, затова замъча. Само че продължи да се чуди над странните думи.

Сякаш им отне цяла вечност, за да се върнат. Когато пристигнаха пред болницата, Джъд в черния джип, Кеш в своя пикап, и двамата зарязаха колите и хукнаха към спешното отделение.

— Кристабел Гейнс... Дън — заекна Джъд пред регистратурата, лицето му изпънато, очите трескави. — Била е докарана след падане. Бременна е. Аз съм съпругът.

— А... господин Дън — чиновничката го погледна глупаво, докато той съдържаше ужасен дъх си. След това жената се усмихна. — Вече е в стаята си. Само секунда... — тя натисна някакви номера и попита нещо. — Стая двеста и дванадесет — добави тя. — Намира се надолу... честито!

Той дори не чу последната дума, обладан от страх. И двамата мъже тичаха, без да се съобразяват с болничните правила, докато най-сетне се добраха до стаята и отвориха вратата, застанали един до друг, а след това се заковаха на място от това, което видяха.

Кристабел лежеше, притиснала малък вързоп в ръце и го кърмеше. Погледна към Джъд, цялата обич на света събрана в очите ѝ.

— Скъпи! — възкликна тя.

Той едва я виждаше през напиралците в очите му сълзи. Пристъпи към нея, шокиран, без дори да забелязва Мод, единият от братята Харт и непозната жена, която шеташе из стаята. Той докосна малкото лице, притиснато към меката кожа на Кристабел, а след това се вгледа в нежните ѝ тъмни очи. Докосна лицето ѝ с неуверена ръка.

— Единственото, което знаехме бе, че си паднала — прошепна той. — Толкова много се страхувах.

— Добре съм. Бебето е добре...

Той я целуна, силно, жадно и простена до устните ѝ, преди да успее да вдигне глава.

— Обичам те — прошепна дрезгаво той. — Ако нещо ти се бе случило...

— Нищо не се е случило — прошепна в отговор тя, очарована от погледа му и думите му. — Никога преди не си ми казвал, че ме обичаш — учуди се тя.

— Все ми се искаше — отвърна той спокойно. Усмихна се учуден, докато се вглеждаше в очите ѝ. — Добре ли си?

Тя се усмихна широко.

— Не паднах кой знае колко лошо. Закачвах пердетата в детската стая. Гърбът ми се схвана. Помислих си, че съм се пребила, а то се оказа, че са започнали родилните болки! — посочи дребосъчето в ръцете си. — Искаш ли да се запознаеш със сина си?

Той не смееше да диша.

— Момче?

Тя кимна.

— И момиче — долетя дълбок глас от другата страна на стаята, където Кеш се бе навел над бебешкото кошче и си играеше с мъничко пръстче, усмихнат широко.

— Ка-какво? — заекна Джъд.

Кристабел сви устни и го погледна закачливо.

— Ти толкова много се притесняваше за мен, че се страхувах да ти кажа, че ще са близнаци — призна тя. — Исках да бъде изненада — младата жена се усмихна. — Изненада.

— Близнаци! Момче и момиче! Две!? — той нямаше думи. Очите му се напълниха със сълзи и той избърса влагата, преди някой да го види.

Кеш държеше момиченцето в едрите си ръце и издаваше напълно нетипични за Кеш Гриър звуци, докато й гукаше.

— Ей, връщай ми дъщерята — намръщи се шеговито Джъд.

Кеш изглеждаше сломен.

— Не мога ли да я задържа? — попита той. — Аз си нямам нито едно дете, а вие — две. Просто не е честно.

Джъд избухна в смях, а след него и Кристабел, защото бяха видели изражението по лицето на Кеш. Той се приближи напред и подаде внимателно бебето на Джъд. Очите му бяха нежни и малко тъжни.

— Прилича на майка си — каза той на Джъд и за момент, когато погледна Кристабел, по сериозното му лице премина тъга, но той съумя бързо да я прикрие.

— Така е — отвърна с дрезгав глас Джъд и се наведе да целуне мъничката главица. — Две! Тя приличаше на товарен камион отпред, а аз така и да не се досетя...

Кристабел се смееше от удоволствие, докато наблюдаваше двамата силни мъже да се суятят около малкото момиченце. Щяха да я

разглежат безобразно, в това нямаше съмнение. А разправяха, че мъжете искали момчета. Как ли пък не!

— Ами имена? — долетя дълбок глас от дъното на стаята. Там бе застанал едрият красавец Лио Харт и жена му Джени. — Избрахте ли вече имената?

— Джесамина за момиче — каза гордо Кристабел. — Ще ѝ казваме Джеси. А...

— И Джаред за сина ни — прекъсна я нежно Джъд. — На прапрадядо ми, Джаред Дън, който бил стрелец и тексаски рейнджър, а след това станал известен адвокат в Сан Антонио в самото начало на двадесети век — добави той.

— Още веднъж ви поздравявам. Ние ще вървим — каза Лио. — Трябва да отидем в отсрещното отделение при Рей и Мередит. Те си имат дъщеря, Селина, родена по същото време като вашите.

— Поздрави ги от нас — извика Кристабел след тях.

Те кимнаха, усмихнаха си и излязоха.

Кеш все още наблюдаваше жадно бебето в ръцете на Джъд. Джъд се намръщи и му я подаде.

— Можеш да я подържиш, ако искаш — каза той с въздишка. — Само не забравяй чия е.

Кеш му се усмихна широко.

— Може и да живее при вас, но ще ѝ бъде кръстник — каза той, докато правеше физиономии към бебето в ръцете си. — Татко Кеш ще те научи как да водиш ръкопашен бой и да взривяваш наред като в атаките на специалните отряди!

Мод изписка от ужас. Кристабел се разсмя.

— Той само се шегува, Мод!

— Изобщо не се шегува — измърмори сухо Джъд.

Кеш не обръщаше внимание на нито един от тях, озарен от щастието да бъде кръстник.

Когато най-сетне останаха сами, Джъд седна на леглото и стисна ръката на Кристабел в своята.

— Две бебета — каза той, все още изумен. — Просто не мога да повярвам. И да не ми кажеш и дума. И Мод да не каже и дума!

— Накарах и нея, и лекарят да мълчат — каза тя с усмивка. — Ти имаше толкова грижи, скъпи, покрай процеса на Кларк и промяната в

живота ни. Освен това бях в отлично здраве и нямаше никаква опасност. Щях да ти кажа, ако имаше нещо.

Делото Кларк излезе на първа страница във всички вестници в страната, особено след като Кларк бе осъден на доживотен затвор и изпратен в затвора без надежда за намаляване на присъдата. И Джъд, и Кристабел, и Кеш свидетелстваха срещу него.

Той стисна пръстите ѝ в своите.

— Добре.

— Как мина премиерата?

Той се разсмя.

— Премиерата не бе и наполовина толкова интересна, колкото събитията след това — каза той. — Типи и Кеш събраха погледите.

Последният ѝ таен страх, че ще изгуби съпруга си, заради манекенката отлетя.

— Наистина ли? — попита щастливо тя.

— Изглежда е разказала на брат си много повече за него, отколкото за мен, а и момчето каза така — той се усмихна. — Кеш се беше надул до неузнаваемост, когато Мод звънна и ни прекъсна.

— Виж ти.

Веселостта му се стопи.

— Изглежда командирът на момчето във военното училище е бил с Кеш в Ирак. Казал му, че Кеш бил заловен и измъчван, а останалите от екипа му — убити.

Тя се намръщи.

— Едва ли това е единствената тайна от миналото, която крие.

Джъд кимна. Обърна ръката ѝ в своята и я погледна.

— Криси — обърна се той към нея за пръв път с галеното ѝ име.

— Той наистина беше луд по теб.

Пръстите ѝ го стиснаха.

— Това беше без значение, защото цял живот съм била влюбена в теб.

Той порумения. Погледна я жадно.

— А пък аз съм влюбен, откакто се оженихме. Ала ти бе толкова млада, мила, а и не знаеше нищо за мъжете извън фермата. Страхувах се...

Тя стисна ръката му.

— Страхувал си се, че ще стане като при майка ти и баща ти. Но мили, майка ти обичала приключенията, купоните и въодушевлението — напомни му тя. — Обичам добитъка и работата във фермата. Нищо на този свят не може да ми предложи повече щастие, отколкото намерих с теб. А сега и бебетата. Сделката с Япония ни носи шестцифрен доход, фермата разцъфва и вече отглеждаме чистокръвни бикове Сейлърс. Ник пое работата на мениджър на цялата ни ферма, подобрихме всичко, а на теб пак ти предложиха да те повишат в лейтенант! Не е никак зле за една година.

Той се усмихна щастливо.

— Страхотно. Но не ми се иска да работя в Сан Антонио — добави тихо той. Погледна я внимателно. — Ти какво ще кажеш?

Тя му се усмихна.

— Постъпи както прецениш.

Той се намръщи умислено.

— Дори и ако си остана сержант ли?

— Дори и ако си останеш сержант — отвърна тихо тя.

Той стисна устни.

— Има още една възможност. Тя зачака.

— Да.

— На Чет Блейк са му предложили работа в Ел Пасо. Семейството му е там и много му се иска да я поеме — той вдигна поглед. — Кеш ще стане началник на полицията в Джейкъбсвил, което означава, че неговото място остава вакантно.

Тя притаи дъх.

— А мислил ли си да го приемеш?

Той кимна.

— По-малко ангажираща работа е, отколкото при рейнджърите, въпреки че аз си обичам работата. Но пък ми се иска да мога непрекъснато да съм си въкъщи с теб и бебетата. Познавам повечето момчета — той сви рамене. — Кеш ще стане кръстник на децата, а аз вече не ревнувам от него. Е, поне не много — поправи се той. — Ти какво ще кажеш? — попита той.

Очите ѝ омекнаха.

— Какво ли не бих дала да си близо до мен — прошепна тя. — Но аз никога не бих те накарала...

Той се изправи, наведе се и я целуна жадно, наслаждавайки се на силата, с която тя бе обвила врата му с ръце. Младата жена отвърна на целувката със същата жажда, а по бузите ѝ потекоха сълзи. Все едно че всички мечти се сбъдваха в миг. Джейкъбсвил бе прекрасно място за служител на реда. Нямаше да бъде като работата на рейнджърите, които обикаляха целия щат, дори цялата страна, а при някои разследвания и в чужбина. Въпреки това щеше да се радва на предизвикателствата на полицейската работа, която не бе чак толкова опасна. А това бе най-важното сега, след като имаха деца, възможността да върши административна работа.

Някой шумно прочисти гърло и прекъсна страстната им целувка. Двамата вдигаха едновременно глави и погледнаха към вратата.

Там бе застанала една от сестрите, прегърнала двете бебета.

— Моля да ме извините, господин Дън, но пречите на вечерята на бебетата, а те са гладни.

Той се изправи.

— Само това остава! — каза сухо той и се отдръпна. — Дайте ги.

— Жалко, че не можеш да ми помогнеш — пошегува се Кристабел, изправи се на възглавниците и разкопча нощницата.

— С тези плоски гърди едва ли ще съм ти от помощ — изтъкна с усмивка той.

Сестрата се разсмя и подаде Джесамина на Криси, а Джаред на Джъд. Той прегърна сина си, докато Кристабел хранеше дъщеря им. Сестрата остави семейството сами, усмихната замислено и затвори вратата.

— Близнаци още от първия опит — каза след кратко мълчание Джъд и се намръщи към младата си жена.

— За какво се чудиш, скъпи? — попита с усмивка с тя.

— Дали всичко не се дължи на червеното боди — отвърна игриво той.

Тя се засмя дрезгаво. Не бе облякла боди на Коледа, а бе забременяла в Япония, където той ѝ го подари.

— Може да е от зеления чай — продължи шеговито да се чуди тя.

Джъд сведе тих и нежен поглед към сина си.

— Каквато и да е причината, благодаря на бога — прошепна той и докосна бузата на мъничкото момченце с дългия си пръст.

Тя проследи движението внимателно и вида как строгите черти на мъжа се смекчиха и се превърнаха в невероятно задоволство. Никога не си бе представяла Джъд като баща. Реши, че много му отива, че той се справя прекрасно.

Върна се в мислите си назад към ужасния побой, който бе довел до брака им, към дългите години безнадежден копнеж, опасността от братята Кларк, невероятната страст на Джъд по Коледа, мъката, която ѝ причини през следващите месеци, пътуването в Япония, ревността и най-сетне началото на съвместния им живот. Понякога болката ѝ се бе струвала почти нетърпима. Но сега, докато местеше поглед от децата си към съпруга и после отново към бебетата, ѝ хрумна, че щастието ѝ си имаше цена. За тези, които имаха смелост, наградата определено си струваше.

— Изглеждаш ми замислена — прошепна той и се усмихна на изражението ѝ.

Тя срещна очите му и въздъхна щастливо.

— Да, защото си спомням нещо, което веднъж четох за хора, които живели откъснато от всичко и всички и така и не вкусили живота, защото се страхували да рискуват. Беше нещо такова. Мислех си, че плащаме за всичко, което получаваме в живота, по един или друг начин, най-голямата радост ни спохожда след голяма болка.

Той кимна бавно.

— Разбирам.

Тъмните ѝ очи се усмихнаха.

— Мислех си, — добави тя, — че всичко, което преживях, си струваше.

Черните му очи горяха, докато се взираха в нейните.

— Да, ние сме богати по начин, който няма нищо общо с парите, нали така, мила?

Тя се усмихна широко. Бебето докосна с малката си ръчичка гладката кожа на гърдата ѝ, а тя го погледна и с много обич докосна мъничката глава.

— Неземно богати.

Той избухна в смях. Синът му издаде някакъв звук и той го поднесе до твърдите си устни, за да го целуне нежно.

Кристабел докосна с буза главата на дъщеря си и затвори очи. Радостта ѝ бе толкова голяма, че не можеше да я изрази с думи. С

никакви думи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.